

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவர முநயே நம:

மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழாளரான ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான்
அருளிச்செய்த பஞ்சஸ்தவத்தில் முதலாவது ஸ்தவமான

ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்

ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி இயற்றிய
“தத்வார்த்த சிந்தாமணி” என்னும் வியாக்கியானத்துடன்

மணவாள மாமுனிகளின் 600ஆவது ஆண்டு
நிறைவு நினைவு மலர்களில் 13ஆவது மலராக பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

பதிப்பித்த ஆண்டு :

3-11-1970 (சாதாரண ஐப்பசி திருமூலம்)

வெளியீடு :

கிரந்தமாலா, காஞ்சிபுரம்.

அச்சிட்போர் :

Freedom Press, Madras - 21.

மறுஅச்ச மற்றும் கிடைக்குமிடம் :

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் அச்சகம்

214, கிழை உத்தரவீதி, ஸ்ரீரங்கம்-6.

☎: 0431 - 2434398. E-Mail: akchari@vsnl.com

24.01.2004

விலை ரூபாய் 45/-

தபாற்செலவு தனி.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீபரமபதநாதன் - பரமபதம்

யோ நித்ய மச்யுத பதாம்புஜ யுகம்ருக்ம வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே ।
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைக ஸிந்தோ: ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ॥

- வைகுண்டஸ்தவம் 1

இந்நூலினை ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமூகத்தினர் அனைவரும் குறைந்த விலையில் பெற்றுப் பயன்பெறும் வண்ணம், தரமான அச்சுத் தாளினை கொடுத்து உதவியவர் நமக்கு பரம ஆப்தரும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ திவ்ய தேசங்களுக்கும், ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் பற்பல நற்பணி களைச் செய்துவருபவருமான ஸ்ரீ.S.A.R.ப்ரஸன்ன வேங்கடாசார்யர் சதுர்வேதி ஸ்வாமி (ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சாரிடபிள் டிரஸ்ட், சென்னை - 17.)

ஸ்ரீ:

பேருளான் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.
ஆழ்வாரும்பெருமானார் ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த பஞ்சஸ்தவத்தில்
முதல் ஸ்தவமான ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தின்
வியாக்கியான அவதாரிகை.

[ஸ்ரீ காஞ்சி. அண்ணங்கராசாரியர்]

திருவாங்கம் பெரியகோயிலிலே ஆழ்வான் எம்பெருமானார்க்கு உசாத்துணையா
யிருந்து தரிசந நிர்வாஹம் பண்ணியருளுகிற காலத்திலே, ராஜேந்தர சோழபுரத்தில்
அரசாண்டு வந்த குலோத்துங்க சோழராஜன் துஷ்ட சைவனாகையாலே கள்ளப் பொய்ந்
தூல்களை மெய்ந்நூலாகக் கொண்டு தானும் தன்புரோஹிதனுமாக நாட்டிலுள்ள வித்வான்
களை பெல்லாம் திரட்டி * சிவாத் பரதாம் நாஸ்தி * என்றெழுத்திடச் சொல்லிநிர்ப்பந்திக்க,
சிலர் அவ்வரசனுடைய கொடுங்கோன்மைக்கு அஞ்சியும் சிலர் பொருளுக்கும் பூமிக்கும்
ஆசைப்பட்டும் அங்கனே எழுத்திட்டார்கள். அப்போது அவ்வரசனிடத்தில் சிறிது
வால்லப்பம் பெற்றிருந்த 'நாலுரான்' என்பானொரு வைஷ்ணவன் ராஜாவை நோக்கி 'எங்க
ளிராமானுசன் எழுத்திட்டாலன்றோ எழுத்திட்டதாவது; மற்ற அல்பஜ்ஞர்கள் இட்டா
லென்ன? இடாவிடிலென்ன?' என்றுகூற, அது கேட்ட அரசனும் அப்போதே இராமா
னுசனை அழைத்துவரும்படி ஆள்களையனுப்ப, அவர்களும் உடையவர்மடத்தேறச் சென்ற
வளவிலே இந்த வருத்தார்த்ததையுணர்ந்த ஆழ்வான் 'எம்பெருமானார் ராஜ ஸபைக்கு
எழுந்தருள்வராகில் அவர்க்கு ஏதாவது அபாயம் விளையக்கூடும்; உலகுக்கெல்லாம் உயிரான
அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கத்தகாது; நாமே அவருடைய வேஷம் பூண்டு சபைக்குச் செல்
வது தகுதி' என்று அறுதியிட்டு, அப்போது எம்பெருமானார் நீராட்டத்திற் கெழுந்தருளி
யிருப்பதறிந்து அவருடைய காஷாயத்தையும் தரிதண்டத்தையும் தாம் தரித்துக்கொண்டு ராஜ
ஸபைக்கெழுந்தருளி ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வமென்று உபந்யஸித்தருளினது மன்றி
* சிவாத் பரதாம் நாஸ்தி * என்றதற்குப் பரிஹாஸமாக * த்ரோண மஸ்தி தத: பரம் * என்
றெழுத்திட்டது கண்டு கோப பாவசனான அவ்வரசனுடைய கொடுமையினால் திருக்கண்களை
யிழந்து திருவாங்கம் பெரிய கோயிலேற மீண்டெழுந்தருளி அங்கே வலிக்கப் பார்த்த
வளவிலே, அப்போது எம்பெருமானார் சோழனுடைய உபல்லவங்களை ஸஹிக்கமாட்டாமல்
திருநாராயணபுரத்தேற எழுந்தருளியிருந்தபடியால் அவரைப் பிரிந்து கோயிலிலே வலிக்க
மாட்டாமையாலும், இராமானுச னடியார்களைச் சோழ ராஜ ஸேவகர்கள் பலவகைகளில்
கலிந்துகொண்டிருந்தமையாலும் "அத்திருவாங்கமா நகர் நிஷ்கண்டக மாமளவும் நாம்
இங்கே வலிக்கத் தகாது" என்று திருவுள்ளம் பற்றிய ஆழ்வான் அங்குநின்றும் புறப்பட்ட
ருளித் திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலே சிலகாலம் வலித்தருள்வதாக எழுந்தருளும்போது
வழியிடையிலே பகவத் குணாபவத்தாலும் அதுபவ ஜகித ப்ரீதிகாரித வாசிக கைங்கர்யத்தா
லும் தம்முடைய நெஞ்சாறல்களை மறக்கக்கருதி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண

விபூதிகளை விசதமாக அதுஸந்தித்து அவ்வதுஸந்தாந பரீவாஹ ரூபமான ஸ்தோத்ரங்களை யருளிச் செய்யத் தொடங்கி முந்துற முன்னம் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தை அருளிச் செய்தா ராயிற்று. [இது தலைக்கட்டினவாறே அதிமாதுஷஸ்தவ மருளிச்செய்தார். அதன்பிறகு திருமாலிருஞ் சோலைமலை சேர்ந்து ஸுந்தரபாஹுஸ்தவ மருளிச்செய்தார். அதன்பிறகு பலவாண்டுகள் கடந்தபின்பு சோழன் புழுத்துமாண்டு எம்பெருமானார் திருநாராயணபூர்த்தில் நின்றும் கோயிலேற எழுந்தருளினபின் அவருடைய நியமந மடியாக வாதாராஜஸ்தவமருளிச் செய்யலாயிற்று. இந்த நான்கு ஸ்தவங்களுக்கும் பின்பு ஸ்ரீ ஸ்தவமவதரித்தது. ஆக, பஞ்சாந்ந மென்னும்படி ப்ராசஸ்தி பெற்றவிவை பஞ்சஸ்தவ மென்று வ்யபதேசிக்கப்படும்.]

இவற்றுள் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவமே முதல் ஸ்தவமென்பாரும் ஸ்ரீ ஸ்தவமே முதல் ஸ்தவமென்பாருமாய் இப்படி சிலர் விபாதிபத்தி பண்ணிப்போருவர்களாகிலும் இங்கே நாம் காட்டின பெளர்வாபர்யக்ரமமே ஸம்ப்ரதாய வரித்தமும் முந்தின வ்யாக்யாதாக்கள் ஆதரித்ததுமாகும். ஸ்வாசார்ய பரமாசார்ய ஸ்துதிபூர்வமாக க்ரந்தமியற்றத் தொடங்குவது ஸம்ப்ரதாயமாகையாலும், ஆளவந்தார் பட்டர் முதலானார் அப்படியே ஸ்தோத்ரங்களருளிச் செய்திருக்கையாலும், இந்த ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்திலேயே ஆசார்ய ஸ்துதிகளும் மற்றும் க்ரந்தாரம்ப லிக்கங்களும் அமைந்திருப்பதனாலும் இதவே முதல் ஸ்தவமென்று அறுதி யிடுகை மிகவும் உபபந்தம். ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திற்குப் பிறகுதான் வாதாராஜஸ்தவம் அவ தரித்த தென்னுமிடம் குருபரம்பரா ப்ரபாவாதிவித்தம். இன்னமும் இதில் வைசத்ய முண் டாம்படி வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க.

இந்த ஸ்தவங்களில் சொல்லோக்கும் பொருள்னோக்கும் தொடைநோக்கும் மற்று ள்நோக்கும் சாலவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளனவென்பதும், உபயவேதாந்த ரஹஸ்யார்த் தங்கள் இவற்றில் பொதிந்து கிடக்கின்றன வென்பதும், ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல் களிற்போலே உபதேசங்கொண்டே அறியவேண்டிய பல விசேஷார்த்தங்கள் இவற்றிலும் நிரம்பியிருக்கின்றனவென்பதும், * செய்ய தமிழ்மாலையன் நாம் தெளிய வோதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே * என்று திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குக் கூறப்பட்டிள்ள அதி சயம் இந்த ஸ்தவங்களுக்கும் நன்கு பொருந்தியதே யென்பதும் பெரியோர்களது வரித் தார்த்தம்.

உபநிஷத்பாஷ்யம் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய வேதாந்த க்ரந்தங்களையும், ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீபாகவதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலிய இதிலாஸ புராணங்களையும் ஆழ்வாரருளிச் செயல் களையும் அவற்றின் வியாக்யானங்களையும் தனித்தனியே ஆழ்ந்து அதுபவிப்பதனால் விளையக் கூடிய ஆனந்தமும் ஆச்சர்யமும் பகவத் பக்தியும் தர்மருசியும் மனோநைர்மல்யமும் தேஹ பரிசுத்தியும் ஐஹிகாமுஷ்மிக பல வரித்தியுமெல்லாம் இப்பஞ்சஸ்தவத்தின் அதுபவமாத் திரத்தினால் மிகவும் அழகாக விளையுமென்று அதுபவாலிகர்கள் பணிக்கும்படி. “சந்தக்க ளாயிரமு மறியக்கற்று வல்லாரானால் வைஷ்ணவத்வவரித்தி” என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தி லருளிச்செய்த நியாயம் இப்பஞ்சஸ்தவத்துக்குமொக்கும்; அதாவது, இந்த பஞ்சஸ்தவம் அர்த்தத்துடனே முகஸ்தமாயிருக்கப் பெற்றவர்களுக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ பூர்த்தியுண் டென்கை.

திவ்யப்ரபந்தங்களிற் பாசாங்களையே பெரும்பாலும் தழுவி இந்த ஸ்தவங்கள் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளன வாதலால் அவ்வருளிச்செயல்களுக்கும் இந்த ஸ்ரீஸூக்தி களுக்குமுள்ள பொருளொற்றுமை கருத்தொற்றுமை முதலிய விசேஷங்களை விவரித்துரைக்க வேண்டியே அடியேன் இந்த ஸ்தவங்களுக்கு மணிப்ரவாள வியாக்யான மியற்றப் புகுந்தேன்.

இனி, ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்தின் ப்ரமேயம் கூறுவோம். *வானிள வரசான வைகுந்தக்குட்டன் ஒண்டொடியான் திருமகளும் தானுமாய் நலமந்த மில்லதோர் நாட் டிலே நித்யமுத் தர் ஸேவிக்க ஒலக்கமிருக்குமிருப்பை இந்த ஸ்தவத்தில் அதுஸந்திக்கை யாலே இஃது ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவமென்று திருநாம மாயிற்று. திருநாட்டின் சிறப்பு களைப் பரக்கப்பேசி அந்த அழகோலக்கத்திலே ஸேவிக்கத் தாம் பெருவிடாய்ப்பட்டிருக்

கும் படியைப் பேசுவதிலே இந்த ஸ்தவம் முழுநோக்குடையது. எம்பெருமான் சாஸ்த்
ரங்களை யருள் செய்தானென்பது, அந்த சாஸ்த்ரங்களில் தலையானது வேதமே யென்பது
அந்த வேதத்தின் அர்த்தங்களை வைதிகர்கள் ந்யாய ஸ்ம்ருதிஹாஸ்யபுராணாதிகளாலே உபப்
ருக்ஷிதமாக்கி உணருகிறார்களென்பது, இதார்கள் பாஹ்யர்களாயும் குத்ருஷ்டிகளாயும்
நசித்தப்போகிறார் ளென்பது, சாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தமறிவதற்கு பகவத் பக்தியே பாதார
ஸாதனமென்பது, ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸகல வேத வேத்யனாகையாலே அவன்றனக்கே பாரம்
யம் பொருத்துமென்பது, காரணத்வநியந்த்ருத்வாதிகளெல்லாம் அந்த ஸ்ரீமந்நாராயண
னுக்கே தருமென்பது, அப்படிப்பட்டவன் உபயவிபூதிநாதன் என்பதாய் ஆக இவ்வளவும்
அவதாரணிகாருபேண அருளிச்செய்துகொடுப்போந்து *யத்வைஷ்ணவம் ஹி பரமம் பதம்
ஓமநந்தி* என்கிற நரற்பத்தீதாராம் ச்லோகத் தொடங்கிப் பரம்பதத்தை வருணிக்கப்
புகுகிறார்.

இந்த ஸ்தவம் முழுவதும் வஸந்ததிலக வருத்தம்
அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து.

எம்பெருமானார் திருவடிகளேசாணம்.

ஆழ்வான் திருவடிகளே சாணம்.

கூரத்தாழ்வான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஸ்ரீ வைகுண்டஸ்தவம்.

[ஸ்ரீகாஞ்சீ, பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
தத்வார்த்த சிந்தாமணி யென்னும் வியாக்யானத்தோடு கூடியது.]

(ஆழ்வான் தனியன்.)

* ஸ்ரீவத்ஸ சிஹ்நமிச்சேர்ப்யோ நம உக்திமதீமஹே,
யதுக்தயஸ் தீரயீகண்டே யாந்தி மங்களஸூத்ரதாம்.

यो नित्यमच्युत पदांबुजयुग्मरुक्मव्यामोहतस्तदितराणि वृणाय मेने ।

असदुरोर्भाक्तोस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

யோ நித்ய மச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம
வ்யமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணய மேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைக ஸிந்தோ:
ராமானுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

1

ய: நித்யம் அச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம

ருக்ம வ்யாமோஹத: தத் இதராணி

த்ருணயமேநே, அஸ்ய தயாகஸிந்தோ:

பகவத: அஸ்மத் குரோ: ராமானுஜஸ்ய

சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

பகவதோரு எம்பெருமானார், எப்போதும் எம்பெரு
மானுடைய திருவடித் தாமரை வினையாகிற ஸுவர்
ணத்திலுள்ள வியாமோஹத்தினால் அந்த பகவத்
பாதாரவிந்தங்கள் தவிர மற்ற விஷயங்களை த்ருண
மாக எண்ணினாரே [திருவுள்ளத்தால் திரைக்கரித்
தாரோ], இப்படிப்பட்டவரும் க்ருபைக்கு முக்கிய
மான கடரைகவுள்ளவரும் கல்யாணகுணசாலியும்,
அஸ்மதாசார்யருமான எம்பெருமானாரை திரு
வடிகளைச் சரணம் புகுகின்றேன்.

(விசேஷ வுரை.) மேல் ஸுத்தரபாஹு ஸ்தவத்தின் தொடக்கத்தில் * ஸ்ரீராமா வரஜமுநீந்தரஸப்த போத: * என்று இவர் தாம் அருளிச் செய்கிற படியே தம்மை ஸத்தை பெறுகிறவர் எம்பெருமானாகையாலே அவரை அடியிலே சரணம் புகுகிறார். * மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கை விட்டு * என்றிவை முதலானவற்றில் சொல்லப்பட்ட பகவத் விஷய வ்யாமோஹமடியான இதர விஷய விரக்தி ஸம்பத்தானது ஸ்வாமி பக்கலிலே குறையற்றிருக்கும்படியை ஒரு சமத்காரமாகப் பேசுகிறார் இதில். லோகத்திலே ஸ்வர்ணத்தில் வியாமோஹம் கொள்ளாதாரில்லை. அதில் வியாமோஹ முடையார்க்கு அதுதொழிந்த மற்ற வஸ்துக்கள் த்ருணமாகவே தோன்றியிருக்கு மென்னுமிடமும் ஸம்பாதிபநம். இந்த லௌகிகர்படியானது நம்மிராமானுசனுக்கும் அவர்ஜநீயமாயிற்றென்கிறது. இ த ன ல்

* वेधा द्वेधा अमं चक्रे कान्तासु कनकेषु च—வேதா த்வேதா ப்ரமம் சக்ரே காந்தாஸு கநகேஷு ச* என்கிறபடியே ஸ்வர்ணத்தில் ப்ரமம் ஸர்வர்க்கும் அபரிஹார்யமானப் போலே எம்பெரு மானார்க்கும் அபரிஹார்யமாயிற்றென்பது ஒரு ரஸோக்தி.

இவருடைய வியாமோஹத்துக்கு இலக்கான ஸ்வர்ணந்தான் ஏதென்னில், [அச்யுதபதாம் புஜ யுக்தமருக்ம வ்யாமோஹத:] கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான திருப்பகி களிலே நித்யஸந்திதி பண்ணி ஆசிரிதரை ஒரு காலும் நமுவவிடாமே நின்று நோக்கியருள் பவனான எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரை யிணையன்றி மற்றொன்றிலே இவர்க்கு உத் தேச்யதா புத்தி யில்லைகிடர். பரம புருஷனுடைய பொற்பாதங்களிலே போர அபிரிவேசம் பூண்டவிவர் ததிதர பதார்த்தங்களை த்ருணவத்கரித்திருப்பாரயிற்று. இவருடைய பொன்னடி களைப் பேணிவர்கள் * த்ருணீக்குத விரிஞ்சாதி நீரங்குச விபூதய:; ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமா ச்ரயண சாலிந: * என்கிறபடியே ஸகலைச்வர்ய போகங்களையும் த்ருணவத்கரித் திருக்குமா போலே இவர் தாமும். அச்யுதனுடைய பதாம்புஜ யுக்தமருக்மத்திலே ஆசைவைத்துப் புறம் புள்ளவற்றை யெல்லாம் கண்ணெடுத்துப் பாராதே அநாதரித்திருப்பாரயிற்று. திருக்கச்சி நம்பிகள் பேராளுளப் பெருமானே நோக்கிப் பணித்த அஷ்டகத்திலே * நமஸ்தே ஹஸ்தி சைலேச!...ப்ரணதார்த்திஹராச்யத! * என்று தேவப்பெருமானே அச்யுதனென்னுந் திருநாமத் தாலே ஸம்போதிக்கையாலே இந்த ச்லோகத்திலுள்ள அச்யுத பதமும் அந்தப் பேராளுள னையே கணிசித்ததாகக் கொள்வது பாங்கு. * பச்சைமா மலைபோல் மேனிப் பாகரத்திலே அச்சுதா வென்று அழகிய மணவாளனை யருளிச் செய்திருக்கையாலே இங்கு அந்த எம்பெரு மானே விவக்ஷிக்கிறதென்றலும் பொருந்தும். * தென்னத்தியூர் கழலிணைக் கீழ்ப் பூண்டவன் பாளனிராமானுசன் * என்றும், * பொன்னாங்க மென்னில் மயலே பெருகு மிராமானுசன் * என்றும் அமுதனார் அருளிச் செய்த சந்தைகளுக்கு இணங்க, ஏகோக்தியிலே இரண்டு அர்த்தமும் கொள்ளக் குறையிலை.

[அஸ்மத் குரோ:] அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்குமவர்க்கேயிறே குரு சப்த வாச் யத்வமுள்ளது. * கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளுக் கலியிருளே மிடைதரு காலத்தி ராமானுசன் மிக்க நான்மறையின் சுடரொளியால் அவ்விருளைத் தூர்திலனேல் உயிரை யுடையவன் நாரண னென்று அறிவாரில்லை புற்றுணர்ந்தே * என்று அமுதனார் பணித்தபடி யே கலியிருளையொழிப்பதற்கென்றே திருவவதரித்த எம்பெருமானார் பக்கலிலேயிறே குருத்வ பூர்த்தியுள்ளது. * தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருதி' ச பதம் பாதி நாந்யத்ர * என்னக்கட வதிறே. * புண்யாம்போஜவிகாஸரய பாபத்வாந்த சுடியாய ச, ஸ்ரீமாதாவிரபூத் பூமௌ ராமா நுஜ திவாகர: * என்று அபிநவ ஸூர்யராக ப்ரவரித்தாரான எம்பெருமானாருக்குப் போக்க வெண்ணாது இருளில்லைகாணும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரையும் கட்டிக்கொண்டு அஸ்மத் குரோ: என்கிறார். அஸ்மாகம் குரோ: என்றபடி.

[பகவத:] ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐச்வரியம் வீர்யம் தேஜஸ் என்கிற ஆறு குணங்களும் பொருந்திய விடத்திலே பகவத் சப்த வாச்யத்வம் கிடக்கும். ப்ரஹ்மசப்தம்போலே பகவத் சப்தமும் ஸர்வேச்வர விடத்திலேயே முக்கிய வ்ருத்த மென்று ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே நிஷ்கர்ஷித்

திருக்க, அந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திறத்திலே பகவத் சப்த ப்ரயோகம் என்கனே யாயிற்றென்
னில், *பீதகவாடைப் பிரானுர் பிரம குருவாகி வந்து* என்றும், *ஸாக்ஷாந்நாராயணே தேவ:
க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தனம், மக்நாக் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநா* என்றும்
சொல்லுகிறபடியே ஸாக்ஷாத் ஸர்வேச்வராவதார மென்றே கொள்ளப்பட்ட ஸ்வாமி விஷ
யத்திலே பகவத்சப்தம் பொருந்தக் குறையில்லை யென்னலாம். *மண்மிசை யோனிகள்
தோறும் பிறந்து எங்கள் மாதவனை கண்ணுற நிற்கிலும் காண கில்லா வுலகோர்களுல்லாம்
அண்ணலிராமாநுசன் வந்து தோன்றியவப்பொழுதே நண்ணருஞானம் தலைக்கொண்டு
நாரணற்காயினரே * என்கிறபடியே ஸர்வேச்வராவிற் காட்டிலும் மிக்க வீறு பாடுடையாரான
ஸ்வாமிக்கேதான். பகவத்சப்தம் நன்கு பொருந் றமென்றும் கொள்ளில் மிகையாகாது.
பகவான் தனக்கும் பகவத்த்வத்தை வலித்தமாக்கித் தந்தார் இவரேயிறே.

[அஸ்ய] * * यत्तदोर्नित्यसंबन्धः— யத்ததோர் நித்யஸம்பந்த: * என்கிறபடியே யத்
சப்த ப்ரதிநிர்தேசமாக தச்சப்தம் ப்ரயோகிக்க ப்ராப்தமாயிருக்கச் செய்தேயும் அதைவிட்டு
(அஸ்ய) என்று இதம் சப்தத்தாலே ப்ரதிநிர்தேசம் பண்ணுவ தென்னென்னில்;
* इदमः प्रत्यक्षगतम्— இதம்: ப்ரத்யக்ஷகதம்;तदिति परोक्षे विजानीयात्— ததிதி பரோக்ஷே வி
ஜானீயாத்* என்பது சாஸ்த்ரஜ்ஞஸமயமாகையாலே பரோக்ஷநிர்தேசமான தச்சப்தத்திற்
காட்டிலும் ப்ரத்யக்ஷ விஷயமான இதம்சப்த ப்ரயோகத்திலே ஸ்வாஸ்யாதிசய முண்டிறே.
*காஷாய சோபி கமலீய சிகாநிவேசம் தண்டத்ரயோஜ்ஜ்வலகாம் விமலோபவீதம், உத்யத்திரேச
நிபமுல்லஸ தூர்த்வபுண்ட்ரம் ரூபம் தவாஸ்தி யதிராஜ! த்ருசோர் மமாக்ரே * என்று அந்தத்
திருக்கோலமே ஆழ்வானுக்கு இடைவிடாமல் ஸாக்ஷாத்கார கோசரமா யிருக்கையாலே
தச்சப்தம் தள்ளுண்டு இதம்சப்தமே ஏற்குமாய்த்து.

[தயைகஸித்தோ:] அறுவருத்தி ப்ராஸந்நாசார்ய ரென்றும் க்ருபாமாத்ர ப்ராஸந்நா
சார்ய ரென்றும் ஆசாரியர்களிலே இருவகையுண்டு. திருக்கோட்டியூர் நம்பி போல்வாரைப்
போலே பலகால் துவளவைத்து வருந்தி யுபதேசிக்குமாசார்யர்கள் அறுவருத்தி ப்ராஸந்நா
சார்ய ரெனப்படுவர்; முலைக் கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே * பயனன்றாகிலும்
பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொண்டு தம்பேருக சிஷ்யர்களை உஜ்ஜீ
விப்பிக்குமாசார்யர் க்ருபாமாத்ர ப்ராஸந்நாசார்ய ரெனப்படுவர். * ஓராண்வழியா யுபதேசித்
தார் முன்னோர், ஏன ரெதிராச ரின்னருளால், பாருலகிலாசை யுடையோர்க்கெல்லாம்
ஆரியர்கள்! கூறுமென்று பேசி வரம்பறுத்தார்பின்* என்று மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்
செய்தபடியே ஓராண்வழியாகப் பூருவர்கள் உபதேசித்துப் போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப்
பலரையும் உபதேசிக்கும்படி பண்ணியும், பலகால் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் நடந்து
துவண்டு கேட்ட பரமார்த்தத்தை ஒலக்கமாகவைத்து உபதேசித்தும் ருசிவிச்வாஸ ஹீநரை
யும் நிர்ப்பந்தித்து சாமேரபாயஸ்தராக்கியும் இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்களின் தூர்க்
கதியை மாத்ரமே பார்த்து உபதேசித்தருளுமவரிறே எம்பெருமானார்தாம். இப்படிப்
பட்ட ஸ்ரீ ராமாநுஜனுடைய.

[சரணேள சாணம் ப்ரபத்யே.] ஸ்தவந்தய ப்ராஜை முலையிலே வாய் வைக்குமாமே ராலே
திருவடிகளில் தலை சாய்க்கையிறே நமக்கு ப்ராப்தம். (1)

त्रैविद्यवृद्धजनमूर्धविमूषणं यत् संपन्नं सार्विकजनस्य यदेव नित्यम् ।

यद्वा शरण्यम् अशरण्यजनस्य पुण्यं तत् संश्रयेम वकुलभरणांघ्रियुगम् ॥२॥

த்ரைவித்யவ்ருத்தஜநமூர்த்தவிபூஷணம் யத்
ஸம்பச்ச ஸாத்விகஜநஸ்ய யதேவ நித்யம்,
யத்வா சரண்யம் அசரண்யஜநஸ்ய புண்யம்
தத் ஸம்சர்யேம வகுளாபரணாங்கரியுக்மம்.

யத் த்ரைவீத்ய வ்ருத்தஜந மூர்த்த விபூ
ஷணம், யதேவ நீத்யம் ஸாத்விக ஜந
ஸ்ய ஸம்பத் ச, யத் வா அசரண்ய ஜந
ஸ்ய சரண்யம், தத் புண்யம் வகுளா
பாண அங்கீரியுக்மம் ஸம்ச்ரயேம.

யாதொரு நம்மாழ்வார் திருவடி யிணையானது, பாம
வைதிகர்களுடைய சிரஸ்ஸுக்கு அலங்காரமா யிருக்
கின்றதோ, யாதொரு திருவடியிணையே ஸர்வகால
மும் ஸாத்விகர்களுக்கு ஸகலச்வர்யமுமாக இருக்
கின்றதோ, யாதொரு திருவடியிணையே புகலொன்
றில்லாதவர்களுக்குத் தஞ்சமா யிருக்கின்றதோ, அப்
படிப்பட்ட பாமபாவமான நம்மாழ்வாருடைய
திருவடியிணையை ஆசிரிக்கக் கடவோம்.

*** கீழ்ச்லோகத்தில் ஸ்வாசார்யரான எம்பெருமானுரைத் தொழுதார்; அந்த எம்பெரு
மானார் தாம் * மாறனடி பணிந்துய்ந்த விராமாதுசனாகையாலே நம்மாழ்வாரை உபச்லோ
கித்தாலல்லது அவ்விராமாதுசனுடைய திருவுள்ளம் உகவாதாகையாலும், ஆளவந்தார்
தாமும் * மாதா பிதா யுவதய: * இப்பாதியால் ஆழ்வார் திருவடியை வணங்கியே எம்பெருமா
னைத் துதிக்க இழிந்தாராகையாலும், ஆழ்வாரை வணங்காமல் எம்பெருமானை அடிபணிந்தால்
அங்கே முகம் பெறுவது அருமைப்படு மாகையாலும் இந்தச்லோகத்தாலும் மேல்ச்லோகத்
தாலும் நம்மாழ்வாரைத் தொழுதிறைஞ்சுகிறார்.

[தத் வகுளாபாணங்கீரியுக்மம் ஸம்ச்ரயேம] * மகிழ்மலை மார்பினன் * என்று தாமே
பேசிக்கொள்ளலாம்படி வகுளமாலையை நிருபகமாகவுடையாரான நம்மாழ்வாருடைய
அப்படிப்பட்ட திருவடித் தாமரை யிணையை ஆசிரிக்கக்கடவோம். எப்படிப்பட்ட
தெனில், சில விசேஷணங்களையிட்டு அத்திருவடிகளின் அதிசயத்தை விளக்குகிறார்.
[யத் த்ரைவீத்ய வ்ருத்த ஜநமூர்த்த விபூஷணம்] த்ரைவீத்ய வ்ருத்தர்களாகிறார் பூமதூ
கவிகள் போல்வார். அவர்களுடைய சிரஸ்ஸுக்கு பூஷணமாக இருக்குமாய்த்து ஆழ்வார்
திருவடிகள்; *மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே* என்றும் *குருகூர் நம்பி! முயல்
கின்றேனுன்றன் மொய் கழற்கன்மைபே* என்றும் ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்ய
முடையார் அத்திருவடிகளையே யிறே தங்கள் தலைக்கு அணியாகக் கொள்வது; * கோலமா
மென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே * என்றும் * அரசமர்ந்தா னடி
குடுமரசையல்லால் அரசாகவேண்ணென் மற்றாசநானே * என்றும் எம்பெருமானுடைய
பாதாரவிந்தங்களை சிரோபூஷணமாகக் கொள்ள நினைப்பாரிற் காட்டிலும் அந்தபகவத்
பாதாரவிந்தஸ்வரூபியான ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை சிரோபூஷணமாகக் கொள்ளு
மவர்களிறே சீரியாவார். த்ரைவீத்யவ்ருத்த சப்தம் முக்கியமாக நம்மிராமாதுசனையே
கருத்தில் கொண்டதாகும். * மாறனடி பணிந்துய்ந்த விராமாதுசனிறே. த்ரைவீத்யபதம்
* तदधीते तद्देद * என்கிற பாணினிஸூத்ராப்படி அண்ப்ரத்யயமேறி நிஷ்பந்நமானது.
* तिसृणां विद्यानां समाहारः त्रिविधम्; त्रिविधमधीते वेद वा—त्रैविध्यः * ருக்யஜுஸ்ஸாமங்களாகிற
வேதவித்யாத்ரயத்திலும் வல்லவொன்றபடி. * சொல்லார் தழிழொருமுன்றும் சுருதிகள்
நான்கும் எல்லையில்லாவற நெறி யாவும் தெரிந்த விராமாதுசனைப் போன்ற மஹரீயர்களைக்
கொள்க.

[ஸாத்விகஜநஸ்ய நீத்யம் யதேவ ஸம்பத்] * தனத்தாலு மேதுங் குறைவிலேன் எந்தை
சடகோபன் பாதங்கள் யாமுடைய பற்று * என்றிறே ஸாத்விகர்கள் அத்யவலித்திருப்பது.
லௌகிகர்கள் ஸம்பத்தாக நினைத்திருக்கும் வஸ்துவானது வஸ்துஸ்திதியில் விபத்தாயிருக்கு
மாயிற்று. உபய விபூதியும் ஆழ்வார்திருவடிகளில் ப்ராவண்யமுடையார் இட்டவழக்கா
யிருக்கு மென்னை. * பொய்யில் பாடலாயிரத்துள் இவையும் பத்தும் வல்லார்கள்,
வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடே * இத்யாதி. * மாதா பிதா
யுவதயஸ் தயா விபூதிஸ் ஸர்வம் யதேவ நீயமேந மதந்வயாகாம் * என்றருளிச் செய்த
ஆளவந்தார் போல்வாரையாயிற்று இங்கு ஸாத்விக ஜந மென்கிறது. [நீத்யம்] இந்தவிபூதியில்

உள்ள போதோடு அந்த விபூதியில் செல்லும் போதோடு வாசியற ஸர்வ காலத்திலு மென்ற படி. * அத்ர பரத்ராசாபி நித்யம் யதீயசாணௌ சரணம் மதீயம் * என்னுமாபோலே.

[யத்வா சரணயம் அசரணயஜநஸ்ய] அநாதர்களுக்குப் புகலிடமா யிருக்கும் ஆழ்வார் திருவடிகள். எம்பெருமன்தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாதென்று கைவிடப்பட்டவர்க ளாயிற்று அசரணபர்கள்; அப்படிப் பட்டவர்களையும் வலியப் பிடித்திழுத்து * சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலுஞ் சொல்லுவன்கேண்டிலே * இத்தியாதிகளைச் சொல்லியுபதேசித்துத் திருத்திப் பணிகொண்டவர் ஆழ்வாரே யிறே.

[புண்யம்] புநாதீதி புண்யம். பரம பாவந மென்றடி. * பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்புமாய் கின்ற நிலையைப் போக்கி ஸகலாத்மாக்களையும் பரிசுத்தமாக்கவல்லதென்கை. புண்யம் ஸுத்தமென்று பரயாயமுமாகையாலே அழகிய திருவடிகளென்பாருமுளர். பாவநார்த்தகத்வமே பாங்கு. ஆக இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் திருவடிகளை வணங்கினபடி சொல்லிற்றாயிற்று. (2)

भक्तिभावभवदद्भुतभावबन्ध संयुक्षितप्रणयसाररसौघपूर्णः ।

वेदार्थरत्ननिधिरच्युतदिव्यधाम जीयात्पराकुशपयोधिरसीममूसा ॥३॥

பக்திப்ரபாவபவதத்புத பாவபந்த
ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸாரரஸௌக பூர்ண:,
வேதார்த்தாத்நநிதிர்சயுததிவ்யதாம
ஜீயாத் பராங்குசபயோதிரஸ்மபூமா.

பக்திப்ரபாவ பவத் அத்புத பாவபந்த பக்தியின் கனத்தினுண்டாகிய ஆச்சரியமான அபிப்ராபவிசேஷங்களினால், வளர்க்கப்பட்ட ஸார பூகமான ப்ரணயமாகிற தீர்த்தத்தினுடைய ப்ரவா ஹத்தாலே, (2) நவாஸ ஸமுஹத்தாலே நிறைந்த தாயும், வேதப் பொருளாகிற நவாத்னங்களுக்கு நிதி யாயும், எம்பெருமானுக்கு திவ்யமான ஸ்தானமா யும், அளவில்லாத பெருமையையுடையதாய்மிருக் கிற நம்மாழ்வாராகிற கடல் கெடுநாள் வாழவேணும்.

* * * இந்த ச்லோகத்தாலே ஆழ்வார்க்கு மங்களாசாஸனம். பண்ணுகிறார். ஆழ்வாரை ஒரு கடலாக ரூபணம்பண்ணிப் பேசுகிறாரிதில். பயோநிதியாக ரூபணம் பண்ணுகைக்குப் பொருத்தமான ஒளசித்யங்களை நான்கு விசேஷணங்களினால் நிரூபிக்கிறார். பயோநிதிக்கு இருக்கக்கடவ தன்மைகளெல்லாம் ஆழ்வார்பக்கலில் குறையற்றிருக்கிறபடியை ஒவ்வொரு விசேஷணமும் முதலிக்கின்றது. [பக்திப்ரபாவபவதத்புத பாவபந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணய ஸார ரஸௌகபூர்ண:] கடலானது ரஸௌகசப்தவாச்யமான ஜலப்ரவாஹத்தாலே பரிபூரணமா யிருக்கும். ஆழ்வாரோ வென்னில், ச்ருங்கார வீர கருணாத்தபுதஹாஸ்ய பயாகக ரொளத்ர பீபத்ஸ பக்திரஸங்களாலே பரிபூர்ணராயிராநின்றார். இப்படிப்பட்ட ரஸவிசேஷங்கள் ஆழ்வார் பக்கலிலே விளைந்தமைக்கு நிதானமேதென்னில், விலக்ஷணமான பக்தி விசேஷத் தாலே ஆச்சரியமான பாவபந்தங்களுண்டாகி அந்த பாவபந்தங்கள் பலதலைத்து நானாஸ பரிபாகங்களாயின வென்கிறார்.

[பக்திப்ரபாவ] ஆழ்வாருடைய பக்திக்கு ஒப்புச்சொல்லவாவதில்லை; * காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி பென்று முதலில் கடல்போலேயாய், * கொண்ட வென் காதலுரைக்கில் தோழி! மண்டிணி ஞாலமு மேழ்கடலும் நீள்விசுப்புங் கழியப் பெர்தால் * என்றாய், அநந்தரம் * சூழ்ந்ததனிற் பெரிய வென்னவா * என்று தத்வத்யதையும் வினாக்குலை கொள்ளவல்லதாய் ஆகவிப்படி மேன்மேலும் பெருகிச் செல்லுமதான பக்தியின்

பாபாவத்தினாலே. [பவத் அப்புத பாவபந்த] உண்டான அப்புதமான பாவபந்தங்களினாலே. அதாவது—அந்த பக்திதானே ச்ருங்கார வ்ருத்த்யா பரிணமித்து தலைமகள் பாசரமாகவும் தாய்பாசரமாகவும் தோழிபாசரமாகவும் பேசும்படிக்கேடான பலவகைப்பட்ட ஆச்சர்யபாவ பந்தங்களை யுண்டாக்கி நிற்கு மென்கை. [ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸாரஸௌக்யூர்ண:] அப்படிப் பட்ட பாவபந்தங்கள் ப்ரணயஸத்தை வளரச்செய்யுமாபிற்று.

* உயர்வற வுயர் நலம் * வீடுமின் முற்றவும் * பத்துடை யடியவர்க்கெனியவன்
* பிறவித்துயர * பொருமாரீன்படை * என்னுமிவைபோல்வனவான திருவாய் மொழிகளில்
ஸாதாரண பக்திரஸம் விளங்கு மத்தனையல்லது ப்ரணயரஸம் விளங்கமாட்டாதிதே. * அஞ்
சிறைபமட நாராய் * மின்னிடை மடவார்கள் * வேய்மரு தோனினே * முதலான திருவாய்
மொழிகளிலேயாபிற்று அப்புத பாவபந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸாரம் விளங்குவது. அப்
படிப்பட்ட ப்ரணயம் மீதுர்ந்து வெளிவரும் ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் நவரஸமும் பொலிய நிற்கு
மிதே. நவரஸக்களுள், ச்ருங்காரம் வீரம் கருணம் அப்புதம் பயாநகம் சார்தி (-பக்தி) ஆகிற
இந்த ரஸங்கள் ஒரோதிருவாய்மொழிகளில் ப்ரதானமாகப் பொதிந்திருக்கும்; மற்ற
ஹாஸ்ய பிபத்ஸ ரௌத்ரரஸங்கள் ஒரோவிடங்களிலே மறைய நின்ற சிறிது சிறிது தலைகாட்டி
நிற்கும். * வீடுமின்முற்றவும் * சார்வேதவநெறிக்கு * கண்ணன் கழவினை * முதலான
திருவாய்மொழிகளிலே பக்திரஸம் தலைபெடுத்திருக்கும். * மின்னிடை மடவார்கள் *
* நங்கள் வரிவனை * வேய் மரு தோனினே * முதலான திருவாய் மொழிகளிலே ச்ருங்கார
ரஸம் தலைபெடுத்திருக்கும். * மாயாவாமனனே * புகழு நல்லொருவன் * நல்குரவுஞ்
செல்வம் * முதலான திருவாய் மொழிகளிலே அப்புதரஸம். * உண்ணிலாவிய வைவரால் *
இத்தியாதிகளிலே பயாநக ரஸம். * ஊரெல்லாந்துஞ்சி * வாயுந்திரையுளும் * ஆடியாடி
யகங்கரைந்து * இத்தியாதிகளிலே கருணரஸம். * குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும்
* வீற்றிருந்தேழுலகும் * இத்தியாதிகளிலே வீரரஸம். ஆக இங்ஙனே ஸாரஸங்கள்
பொதிந்த ஸ்ரீஸூக்திராகிகளை யருளிச்செய்யும் முகத்தாலே ரஸௌக பரிபூர்ணராயிருப்ப
ராய்த்து ஆழ்வார்.

[வேதார்த்த ரத்ந நிதி:] கடல் ரத்நாகரமாகையாலே ரத்நநிதியாயிருக்கும். பராங்குச
படியோநிதியும் அப்படியேயிருக்கிறபடி பாரீர். * ஒதம்போல் கிளர் வேத மென்றும் * ச்ருதி
ஸர்கர மென்றும் சொல்லுகிறபடியே கடல் போன்றுள்ள வேதசாஸ்த்ரங்களிலே அல்ப
ஸாரமாயும் ஸாரமாயும் ஸாரதாமாயு மிருக்கின்ற அர்த்தங்கள் பேசு ஸாரதமங்களாகவுள்ள
அர்த்தங்களே ரத்நமாகும். * த்ரைகுணிய விஷயா வேதா: * என்கிறபடியே எல்லாம் கலந்த
கட்டியாயிருக்கும் வேதங்கள். ஸத்வராஜஸ்தமோ குணங்களாகிற மூன்று குணங்களிலும்
ஊன்றினவர்களுக்கு அபேக்ஷிதங்களான விஷயங்களை பெல்லாம் வெளியிடு மவையிதே
வேதங்கள். * மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு மதுகுதபிரானடிமேல் குருகர்ச் சடகோபன்
சொன்ன சொற்களிலே ஸாரதமமான பொருள் தவிர வேறொன்றும் அவகாசம் பெறாமெ
யாலே எல்லாம் ரத்நங்களாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட ரத்நங்களுக்கு நிதியாயிருப்ப
ராய்த்து ஆழ்வார்.

[அச்யுத திவ்யதாம] * மாலுங் கருங்கடலே ! என்னோற்றாய் ? வைவகமுண்டு
ஆலினிலைத் துயின்ற வாழியான்—கோலக் கருமேனிச் செங்கண்மால் கண் படையுள், என்
றந் திருமேனி நீ தீண்டப் பெற்று * (முதல் திருவந்தாதி) என்கிறபடியே எம்பெருமா
னுக்கு திவ்யாலயமாயிருக்கும் கடல். ஆழ்வாரும் அப்படியேயா யிருப்பர். * கல்லுங்
கனைகடலும் வைகுந்தவானும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம் !, வெல்ல நெடியான்
நிறக்கரிபான் உள்புகுந்து நீங்கான், அடியேனதுள்ளத்தகம் * கொண்டல் வண்ணன் சுடர்
முடியன் நான்கு தோளன் குனிசார்ங்கன் ஒன்சக்கதை வாளாழியானொருவன் அடியேனுள்
ளானே * என்கிறபடியே ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்கு நித்யநிகேதமாயிருப்பரிதே. * இவையு
மவையு முவையுமென்கிற திருவாய்மொழியிலே இதுதன்னை விசதமாகக் காணலாம்.

[அஸ்மபூமா] बहो: भावः-भूमा; ப்ருஹத்த்வ மென்றபடி. “बृहत्त्वं च स्वरूपेण गुणैश्च यत्न-
यधिकतिशयम्” என்று ஸ்ரீ பாவ்யத்தி லருளிச்செய்தபடியே ஆகாரத்தாலும் குணத்தாலும்
தீவ்லிதமா யிருக்குமிதே ப்ருஹத்த்வம். பெரிய மலை, பெரியகுளம், பெரிய மானிகை என்
றால் அங்கே விவகிதமான பெருமை ஆகாரத்தினாலாகும். பெரியமனிசர் என்று சில மஹா
புருஷர்களைச் சொல்லுவோமாகில் குணங்களினாலாகிய பெருமையே அங்கு விவகிதமாகும்.
ஆக இப்படி இருவகைப்பட்ட பெருமையில் ஆகாரப்பயுத்தமான பெருமை கடலுக்கு ஆனப்
போலே குணப்பயுத்தமான பெருமை ஆழ்வார்க்காயிற்று. * அருள்கொண்டாயிரமின் தமிழ்
பாடினா னருள்கண்டார் இவ்வுலகினில் மிக்கதே * என்னும்படியாய் எல்லைகாணவொண்ணாத
க்ருபாகுண மொன்றின் பெருமை போதுமே.

ஆக நான்கு விசேஷணங்களினால் நம்மாழ்வார்க்கும் கடலுக்கும் ஸாதர்மியம் நிர்
வஹிக்கப்பட்டதாயிற்று இப்படிப்பட்ட பாங்குசபயோதி: ஜ்யாத்—நித்ய ஸ்ரீர் நித்யமங்கள
மாக வாழவேணு மென்றதாயிற்று. (3)

यन्मङ्गलाय महते जगतामुशन्ति त्रैविष्टपान्यपि वदानि यदाश्रयाणि ।

वन्दामहे सरसिनेक्षणमद्वितीयं वेदान्तवेद्यमनिदम्पथमं महस्रत् ॥४॥

யந்மங்கலாய மஹதே ஜகதா முசந்தி
த்ரைவிஷ்டபாந்யபி பதாநி யதாச்யாணி,
வந்தாமஹே ஸரஸிஜேக்ஷண மத்விதீயம்
வேதாந்த வேத்யம் அநிதம்ப்ரதமம் மஹஸ் தத்: (4)

யத் ஜகதாம் மஹதே மங்களாய உசந்தி
த்ரைவிஷ்டபாநி பதாநி அபி யத் ஆச
யாணி, தத் ஸரஸிஜேக்ஷணம் அத்வி
தீயம் வேதாந்த வேத்யம் அநிதம்ப்ரத
மம் மஹ: வந்தாமஹே.

பகவானுகிற யாதொரு தேஜஸ்ஸை, உலகங்களினு
டைய மிகுந்த மங்களத்தின் பொருட்டு [மஹா மங்க
ளகாமாக என்றபடி] தத்வஜ்ஞானிகள் அபிப்ராயப்
படுகிறார்களோ, முவுலகங்களினுமுள்ள ஸ்தாந
விசேஷங்களெல்லாம் யாதொரு தேஜஸ்ஸை ஆதார
மாகவுடையவைகளோ, அப்படிப் பட்டதும் செந்
தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையதும் ஒப்பற்
றதும் வேதாந்தங்களினால் அறியக்கூடியதும் அநாதி
வரித்தமுமான தேஜஸ்ஸை ஸ்தோத்ரம் செய்கி
றோம்.

* * * இந்த ச்லோகம் முதலாக எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்கு
கிறார். * தேஜஸாம் ராசி மூர்ஜிதம் * என்றும் * குழுமித் தேவர் குழாங்கள் கைதொழச்
சேரதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு * என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தேஜஸ்ஸென்று
வேறொரு பதார்த்தமாய் அதையுடையவன் எம்பெருமான் என்று இரண்டுபடச் சொல்லும்
படியன்றிக்கே, தேஜஸ் தத்வமே எம்பெருமானென்று அத்வைதம் பேசலாம்படியிறே
எம்பெருமானுடைய தேஜோவிசேஷமிருப்பது. ஆகவே இந்த ச்லோகத்தில் எம்பெரு
மானை தேஜஸ்ஸாகவே அத்வைதவித்து அருளிச் செய்கிறார். யாதொரு தேஜஸ்ஸானது
ஸகல லோகங்களுக்கும் மங்களப்பாதமாயிரா நின்றதோ, த்ரிலோகத்தினுமுள்ள ஸகல
ஸ்தானங்களும் யாதொரு தேஜஸ்ஸை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ,
யாதொரு தேஜஸ்ஸானது தாமரைபோன்ற திருக்கண்கள் பொலிய நின்றதாய் வேதாந்
தங்களைக் கொண்டே அறிய நின்றதாய் * ஒத்தார்மிக்காராயிலையாமாயா! * என்கிற
படியே நிஸ்ஸமாப்பதிகமாய் சர்வதமாய் விளங்குகின்றதோ, அந்த தேஜஸ்ஸை வணங்கு
கிறோம், (அல்லது) துதிக்கிறோம் என்றாராயிற்று.

உசந்தி— “வச - காந்தௌ; கார்த்திரிச்சா” என்பர் வைபாகாணர். வஷ்டி என்பது ஏகவசனம். இந்த தாதுவை வேதத்தில் தவிர லோகத்தில் பாயோகிக்கலாகா தென்று அதுசாஸனமிருந்தாலும் கவிகள் பெரும்பாலும் பாயோகித்து வருகிறார்கள்.

[அநிதம்பாதமம்] इदं प्रथमं न भवति || அநாதிவரித்த மென்றபடி. * பதம் விச்வஸ்ய * என்கிற ச்ருதியில் காச்வதம் என்றன்னதை பெடுத்துப் பேசினபடி. (4)

पीताम्बरं वरदशीतलहृष्टिपातम् आजानुलम्बिभुजमायतकर्णपाशम् ।

तन्मेघमेवकमुदग्रविशालवक्षः लक्ष्मीधरं किमपि वस्तु ममाविरस्तु ॥५॥

பீதாம்பரம் வரதசீதலத்ருஷ்டிபாதம்
ஆஜாநுலம்பிபுஜம் ஆயதகர்ணபாசம்,
தந்மேகமேசகமுதக்ரவிசாலவக்ஷ:
லக்ஷ்மீதரம் கிமபி வஸ்து மமாவிரஸ்து.

5

பீதாம்பரம் வரதசீதலத்ருஷ்டிபாதம் பீதகவாடையுடையதும் வரபாதமாய் சீதலமான
ஆஜாநுலம்பிபுஜம் ஆயதகர்ணபாசம் கடாஷ்பாதத்தையுடையதும் திருமுழந்தான் வரை
மேகமேசகம் உதக்ர விசாலவக்ஷ: தொக்குகின்ற திருக்கைகளை யுடையதும் நீண்ட
லக்ஷ்மீ தரம் தத் கிமபி வஸ்து மம திருக்காதுகளுடையதும் மேகம்போல் சாமன
ஆவிரஸ்து பால் ஆவிர்ப்பவிக்க வேணும்.

* * * கீழ்ச்லோகத்திலே ஸாவரிஜேஷுணமென்று ஸம்ஸ்கேதபத: ப்ரஸ்துதமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹ யோகத்தை விசேஷேண அதுபவித்து அருளிச் செய்கிறார் இதில். இதிலும் எம்பெருமானுடைய; திருநாமத்தை ஸாக்ஷாத்நாக நிர்தேசியாதே 'கிமபி வஸ்து' என்று அநிர்வசநீயதயா அருளிச் செய்கிறார்.

* பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமானாரையில் பீதக வண்ணவாடை கொண்டு என்னை வாட்டந் தணிய விசீரோ * என்று ஆண்டார் போல்வார் விரும்பி அர்த்திக்க அவர் களுக்கு அருள் செய்வதற்காகப் பீதகவாடை யணிந்தும், * தொண்டரோர்க் கருளிச் சோதிவாய் திறந்து உன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் * என்று வேண்டு மடியவர்க்கு அங்குணமே ஸகலபீஷ்ட பாதமாய் நின்று குளிர நோக்கும் திருக்கண்பார்வை கொண்டும், முழந்தாளளவும் நீண்ட திருக்கைகளோடு கூடியும், தோளளவும் தனதென்று தொக்கு கின்ற திருச் செவிகள் கொண்டும், நீலமேகநிபச்யாமமாயும், நீண்டு அகன்ற திருமார்பை யுடைத்தாயும், * அகல கில்லேனிறையு மென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா! * என்கிறபடியே இடைவிடாது திருமார்பிலே திருமாமகள் திகழப்பெற்று மிரளின்ற ஒரு விலக்ஷண வஸ்து என் கண்முன்னே காட்சிதர வேணுமென்கிறாயிற்று.

* கர்ணபாச மென்ற விடத்தில் பாச சப்தம் சிறந்த தென்னும் பொருளில் வந்தது.

* உதக்ரவிசால வக்ஷோலக்ஷ்மீதரம் * என்று ஸமஸ்தபதமாகவும் கொள்ளலாம். அப்போது, வக்ஷஸ்வரிலே ஸக்ஷ்மியைத் தரிப்பதாகப்பொருள். ... (5)

यत्त्वमक्षरमदृश्यमगोत्रवर्णम् अग्राह्यमव्ययमनीदृशमद्वितीयम् ।

ईशानमस्य जगतो यदपोरणीयः तद्वैष्णवं पदमुदारमुदाहरामः ॥६॥

யத் தத்வமக்ஷரமத்ருச்யமகோத்ரவர்ணம்
அக்ராஹ்யமவ்யயமநீத்ருசமத்விதியம்,
ஈசாநமஸ்ய ஜகதோ யதனோரணீய:
தத் வைஷ்ணவம் பதமுதாரமுதாஹராம்.

6

வைஷ்ணவம் யத் பதம் தத்வம் எம்பெருமானுடையதான யாதொரு ஸ்வரூபமானது
அக்ஷரம் அத்ருச்யம் அகோத்ரவர்ணம் ஸத்யமானதோ, நிர்விகாரமானதோ, கண்ணால் காணக்
அக்ராஹ்யம் அவ்யயம் அநீத்ருசம் அத் கூடாததோ, நாமமும் ரூபமும்பில்லாததோ, அறுமா
விதியம் யத் அஸ்ய ஜகதஃ ஈசாநம் னம் முதலியவற்றைக்கொண்டு க்ரஹித முடி
அனோரணீய உதாரம் தத் உதா லும் மிகவும் அணுவானதோ, மஹத்தானதோ
ஹராம். னோம். அப்படிப்பட்ட பகவத் ஸ்வரூபத்தை ஸ்துதிக்கி

யாதொரு பகவத் ஸ்வரூபமானது ஸத்யமாயும் அநந்தமாயும் * என்றேனும் கட்
கண்ணால் காணாத அவ்வுரு * என்கிறபடியே மாம்ஸ சக்ஷுஸ்சுலே காணக்கூடாததாயும்
நாமரூப ரஹிதமாயும் அறுமாநாதிகளுக்கும் அவிஷயமாயும் அஸங்குதித கல்யாணகுண
விசிஷ்டமாயும், இப்படிப்பட்டதென்று ஒருபடி நிரூபித்துச் சொல்ல முடியாததாயும்
[அதாவது, அபரிச்சிதக்ஸ்வரூப குண விபூதிகமாயம் சேதநா சேதா விஸஜாதீயமாயும்].
ஸமாப்யதிக வஸ்து வேறொன்றில்லாததாயும், * பதம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் * இத்தயாதிப்
படியே சேதநா சேதநாத்மக ஸகல ஜகத்துக்கும் நிவாமகமாயும், அணுவைக் காட்டிலும்
மிகவும் அணுபூதமாயும், [அதாவது, * பரந்த தண்பரவைபுள் கீர்தொறும் பரந்துளன்,
பரந்த அண்டமிதென நிலவிசம் பொழிவற, கரந்த சிலிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொரு
டொறும், கரந்தெங்கும் பரந்துளனிலை புண்டகரனே * என்கிறபடியே மிகச் சிறிய வஸ்
துக்களிலேயும் உள்ளே ப்ரவேசிப்பதற்கு அதுகுணமான நிலையபுடையதாய்,] * மஹதோ
மஹீயஸ்சாயுமிரா நின்றதோ, அப்படிப்பட்டதான விஷ்ணு ஸ்வரூபத்தை வாய்கொண்டு
பேசப்புகுகிறோமென்கிறார்.

[உதாரம்] * உதாரோ தாத்ரு மஹதோ: * என்பது நிகண்டு. உதாத்தம் என்றொரு
பாடமும் காண்கிறது. அந்த பகவத்ஸ்வரூபத்தை உபர்த்திச் சொல்லுகிறோ மென்கை. (6)

आज्ञाकर्षन्निच मूर्धनि चोर्ध्वंसां यद्वाग वैष्णवमभीक्ष्णतरं चकास्ति ।

तन्मादशमपि च गोचरमेति वाचो मन्ये सदीय मिदमाश्रितवत्सल्वम् ॥७॥

ஆம்நாயமுர்த்தநி ச முர்த்தநி சோர்த்வபும்ஸாம்
யத் தாம வைஷ்ணவமபிக்ஷணதரம் சகாஸ்தி,
தந்மாத்ருசாமபி ச கோசரமேதி வாச:
மந்யே ததீயமிதமாச்சரிதவத்ஸலத்வம்.

7

யத் வைஷ்ணவம் தாம ஆம்நாய முர்த் யாதொரு பகவத் தேஜஸ்ஸானது வேதார்த்தத்திலும்,
நி ணர்த்த்வபும்ஸாம் முர்த்தநி ச அபி பூர்வ புருஷர்களின் திருமுடியிலும், மிகவும் வினக்கு
க்ஷணதரம் சகாஸ்தி, தத் மாத்ருசாம் கின்றதோ, அந்த தேஜஸ்ஸானது என் போன்றவர்
வாச: அபிச கோசரம் ஏதி, இதம் தத் களுடைய வாக்குக்கும் விஷயமாயிருக்கையை
யம் ஆச்சரித வத்ஸலத்வம் மந்யே. அடைகின்றது; இப்படி யாவதானது, அவ்வுரு
பெருமானுடையதான ஆச்சரித வாத்ஸல்ய கார்யம்
போலும்.

* அம்மானாழிப் பிரானவ னெவ்விடத்தான் பாணர் * என்கிறபடியே எம்பெருமா னுடைய பெருமைபையும் தம்முடைய சிறுமையையும் பார்த்து, அந்த உத்துங்க தத்துவ மாணது * நிறை பொன்று மில்லாத நீசனென் வாய்கொண்டு பேசும்படியானதாக அல்லாம லிருக்கச் செய்தேயும் என்னுடைய வாக்குக்கும் ஒருபடி விஷயமாகப் பெற்றதானது என்றோ! பகவத் வாத்ஸல்யம் கரைபுரண்ட படியாய்த்து இது! என்கிறார்.

எம்பெருமானை ஒரு தேஜஸ்ஸாகவே பேசுகிறார். அந்தத் தேஜஸ்ஸு எப்படிப் பட்ட தென்னில், அதன் உத்துங்கதையைப் பூர்வார்த்தத்தாலருளிச் செய்கிறார்; வேதாந் தங்களிலும் நம்மாழ்வாருடைய திருமுடியிலுமே விளங்குவதாம் அந்த தேஜஸ்ஸு. * வேதாந்த விழுப் பெருனின் மேலிருந்த விளக்கு * என்கிறபடியே வேதாந்தமாகிற உப நிஷத்துக்களிலேயே விளக்குதலால் * ஆம்நாயமூர்த்தி * என்றது.

[ஊர்த்தவபும்ஸாம் மூர்த்தி ச] ஊர்த்தவ புருஷ ரென்பது நம்மாழ்வாரையாயிற்று. * திருமாலிருஞ்சோலை மலையே திருபாற்கடலே என் தலையே * என்றும் * என்னுச்சி புளானே * என்றும் அருளிச் செய்தாரிறே அவர்தாம். வாதாஜ ஸ்தவத்திலே * யச்ச மூர்த்தா சடாரோ? * என்று இவர்தாமே முக்த கண்டமாக அருளிச் செய்ததும் காண்க. ஆக விப்படி வேதத்தினுச்சியிலும் த்ராவிட வேதத்ரட்டாவான ஆழ்வாருடைய திருமுடியி லுமே விளங்காநிற்கு மெம்பெருமான் என்னுடைய இளைய புன் கவிதைக்கும் இலக்கா கிருனென்றால் இது அவன்றன்னுடைய வாத்ஸல்ய பரீவாஹ மத்தனையிறே! என்றாராயிற்று.

ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் ஆளவந்தார் *யந்மூர்த்தி மே ச்ருதி சிரஸ்ஸு ச பாதி* என்று தம் முடைய திருமுடியிலும் எம்பெருமான் விளங்குவதாக அருளிச் செய்திருக்கையால் அவ் வாகிரியர்தம்மையும் இங்கு ஊர்த்தவபும்ஸாம் என்பதனால் விவக்ஷிக்கத் தரும்.

கோசரம் என்றது கோசரத்வ மென்றபடி. பாவப்ரதாந நிர்நேசமென்று கொள்க. இதம் ஆச்ரித வத்ஸலத்வ ப்ரயுக்தம் என்ன வேண்டியிருக்க ஆச்ரித வத்ஸலத்வ மென்றே அருளிச்செய்தது கார்ய காரணங்களுக்கு அபேதோபசார மிருந்தபடி. எம்பெருமான் தோஷ போக்ய னாகையாலே என்னுடைய துஷ்ட வாக்குகளைக் கொண்டு நான் நிர்ப்பயமாக ஸ்துதி செய்யப் புகுந்தேனென்பது பாம தாத்பர்யம். (7)

ज्ञानन्नापीह किञ्च मामनुपपिण्डः विष्णोः पदमणयिनीं गिरमाद्वियेऽहम् ।

न धावलीदमपि तीर्थमतीर्थमाहुः नोदन्यतापि च शुना किञ्च लज्जितव्यम् ॥८॥

ஐநந்நபிஹ கில மாமநபத்ரபிஷ்ணு:

விஷ்ணோ: பதப்ரணயிநீம் கிரமாத்ரியேஹம்,

ந ச்வாவலீடமபி தீர்த்தமதீர்த்தமாஹம்:

நோதந்யதாபி ச சுநா கில லஜ்ஜிதவ்யம்.

8

அஹம் மாம் ஐநந் அபி அநபத்ர பிஷ்ணு: விஷ்ணோ: பதப்ரணயிநீம் கிரம் இஹ ஆத்ரியே; தீர்த்தம் ச்வாவ லீடம் அபி அதீர்த்தம் நாஹம்: கில; உதந்யதா சுநா அபிச ந லஜ்ஜிதவ்யம்

அடியேன் என்கை அஜ்ஞனாகத் தெரிந்துகொண்ட வனாயிருந்தும் வெட்கப்படாதவனாய் எம்பெருமா னுடைய திருவடியில் ப்ரேமம் பொருந்திய வாக்கை இங்குத் தொடுக்க:விரும்புகிறேன்; இயற்கையாகவே பவித்திரமான கங்கை முதலிய தீர்த்தம் நாயினால் நக்கப்பட்டபோதிலும் அதனைத் தீர்த்த மல்லாததாகச் சொல்லமாட்டார்கள்ல்லவா; தாஹங்கொண்ட நாயி

கில, னாலும் நாணப்படத் தகுதியில்லையே..

* * * நைச்யாதுஸந்தானத்தின் எல்லையிலே நின்ற அருளிச் செய்வதாயிற்று இந்த ச்லோகம். * மாகுணுவான்கோலத்தமார்கோன் வழிப்பட்டால் மாகுணு வுணபாத

மனச்சோதி மழுங்காதே * என்கிறபடியே மேலானவர்கள் துதித்தாலுங்கூட எம்பெருமானுடைய பெருமைக்கு மழுங்குதல் விளையுமென்ன நிர்க, அல்பஜ்ஞான நீர் துதிக்கப்படுகால் நிறக்கேடாகுமன்றோ வென்று சிலர் சொல்லுவதாகக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதான முரைப்பதாயுள்ளது இந்த ச்லோகம்.

என்னுடைய அல்பஜ்ஞத்வமோ அஜ்ஞத்வமோ எனக்குத் தெரியாமையில்லை ; நன்கு தெரிந்திருந்தும் நான் வெட்கமின்றியே பகவத்விஷய ஸ்துதியிலே பாவர்த்தியாகின்றேன் ; எனது புல்லியவாக்கில் புதுந்து புறப்படுவதால் பகவத்விஷயம் துய்மை குன்றாதோ வென்னில் ; குன்றாது ; நிஹீநஜந்துக்களுள் மிகவும் நிஹீநமான நாயானது ஸ்வத : பரிசுத்தமான கங்கா தீர்த்தம் முதலிய புண்ய தீர்த்தத்தைத் தன்னுடைய நாவினால் அனைந்த வளவால் அந்தத் தீர்த்தத்திற்கு ஒரு அபரிசுத்தியும் விளையமாட்டாதன்றோ. வலிஷ்ட சண்டாள விபாகமின்றிக்கே எல்லாரும் படிந்து குடைந்தாடலாம்படி பாம பவித்திரமா பிருந்துள்ள புண்ய தீர்த்தத்திற்கு நாய் திண்டுதலால் ஒரு அசுத்தி விளையுமாயில் பகவத் விஷயத்துக்கும் என்னுடைய வாய் திண்டுதலால் ஒரு அவத்யம் விளையும். அதற்குப் பாஸக்தி யில்லாதாப்போலே இதற்கும் பாஸக்தியில்லைகிடர். விடாய் மிகுந்த அந்த நாய் தீர்த்தத்திலே வாய் வைக்க லஜ்ஜிக்கவும் மாட்டாதாப்போலே, பகவத் விஷயத்தைப் பேசி யல்லது தரிக்கவில்லாத அடியேனும் பேசுவதற்கு லஜ்ஜிக்கவும் அவகாசமில்லை காணீர்.

பகவத் விஷயத்தைப் பேசுவதற்கு நானும் லஜ்ஜிக்க வேண்டுவதில்லை ; அறிவிவியான நான் பேசினவளவால் அவ்விஷயந் தனக்கும் ஒரு அவத்யம் வராது-என்றாயிற்று. இவர் தாமே ஸ்ரீஸ்தவத்தில் * கோபாதீயாநபி துஷ்டபுத்திரபி * என்ற ச்லோகத்திலும் இங்ஙனே யருவிச்செய்தது காண்க.

அபத்ராபிஷ்ணு: ந பவத்தி—அபத்ராபிஷ்ணு: . * அலங்க்ருஞ் நிராக்ருஞ் * இப்பாதி பாணினிஸுதரத்தாலே இஷ்ணுச் பாத்யயம் ப்ராப்தமாய் 'அபத்ராபிஷ்ணு:' என்கிற ரூபம் வரித்திக்கக்கடவது. [உதந்யதா] * அஸநாஸுதந்யநாயா வுஸுஸாபிபாஸாஸேஷு * என்கிற பாணினி ஸுதரத்தினால் வ்யஜந்தநிபாதநம் ப்ராப்தமாய் 'உதந்யதி' என்று நிஷ்பந்நமாக, அது சத்ப்ராப்த்யபாந்தமாய் 'உதந்யந்' என்றாகிறது; விடாயுடையவன் என்றபடி. அதன்மேல் த்ருதீயையில் 'உதந்யதா' என்றாகிறது. (8)

देवस्य दैत्यमथनस्य गुणेष्वियत्ता संख्या च वाङ्मनसगोचरमत्यमूताम् ।

अप्येवमप्यपि च तत्र ममार्तिशान्यै कीदृस्य वृण्यत उदन्वति विप्रुषाऽखम् ॥९॥

தேவஸ்ய தைத்யமதநஸ்ய குணேஷு வியத்தா
ஸங்க்யா ச வாங்மநஸ கோசரமத்யபூதாம்,
அப்யேவமண்வபி ச தத்ர மமார்த்தி சாந்த்யை
கீடஸ்ய த்ருஷ்யத உதந்வதி விப்ருஷாலம்.

9

தைத்யமதநஸ்ய தேவஸ்ய குணேஷு
ஸங்க்யா இயத்தா ச வாங்மநஸகோச
ரம் அத்யபூதாம்; எவம்அபி தத்ர அணு
அபிச மம ஆர்த்திசாந்த்யை அலம்;
த்ருஷ்யத: கீடஸ்ய உதந்வதி விப்ருஷா
அலம்.

அணு-ரநிஸ சிலனான எம்பெருமானுடைய திருக்
கல்யாண குணங்களில் எண்ணிக்கையும் இவ்வள
வென்கையும் வாக்குக்கும் சொஞ்சுக்கும் எட்டுத் தன்
மைவைக் கடந்துவிட்டன; இப்படியானபோதிலும்
அக்குணங்களில் அணுவளவும் அடியேனுடைய
ஆர்த்தி தணிவதற்குப் போதும்; தாஹித்திருக்கின்ற
புழுவுக்குக் கடலில் ஒரு திவலைமாதிரித்தாலே
பர்பாப்தி பிறக்குமிதே.

* * * எம்பெருமானே * உயர்வற வுயர்நல முடையவென்னும்படி. எண்ணில் பல்குணங்களுக்குக் கடல்போன்றிரா நின்றான்; அப்படிப்பட்ட அனந்த கல்யாண குணங்களைப் பேசித் தலைக்கட்டுகைக் கேடான ஜ்ஞான சக்திகள் அல்பமும் இல்லாதிருக்கிற நீர் அவனது திருக்குணங்களைப் பேசுவதில் இழியத் தருமோவென்று சிலர் கேட்பதாக வைத்து, அதுதரும் என்று ஸமர்த்திக்கிறார் இதில்.

ஆஸூர்பாக்குதிகளை அழித்தருளுமெம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்க ளானவை தனித்தனியாயும் எண்ணமுடியாதவை, ஒரு திரளாகவும் எண்ணமுடியாதவை, கடுகு எள்ளு கொள்ளு என்றுள்ள பொருள்களைத் தனித்தனியே எண்ண முடியாமற் போனாலும், இருபது மாக்கால் கடுகு, முப்பது பதக்கு எள்ளு, நாற்பது மூட்டை கொள்ளு என்றுப்படி ஒரு ஸமுதாய ரூபேண எண்ணி விடலாம்; அப்படியும் எண்ணமுடியாதவை பகவத் குணங்கள்; ஆயிருக்கச் செய்தேயும் சிறியஞானத்தனாகிய அடியேன் அந்த அனந்த கல்யாண குணங்களில் அனுமாதாமே பேசவல்லேன். அவ்வளவினால் அடியேனுடைய ஆர்த்திதீரும். விடாய்கொண்டதொரு கூடாந்தரத்துவானது கடலிலே வாய்வையா நின்ற தென்றால் கடல் முழுவதையும் அது பருகவல்லதாகவேனுமோ? கடலில் ஒரு திலகை மாதிரித்தைப் பருகிவனவால் அதனுடைய விடாய் அடங்கிப்போகின்றதன்றோ! அது போலவே கேட்பாயனான அடியேனும் பகவத்குணங்களாகிற அமுதக்கடலிலே யதாசக்தி வாய்வைத்து எனக்குள்ள விடாய் தீர்ப்பெறவேணத்தனை யென்கிறார்.

ஸ்தோத்தரத்தத்தில் * யத் வா ச்ரமாவதி யதாமதிவாபி * என்கிற ச்லோகத்தின் பரமதாத்பர்யமே இந்தச் ச்லோகத்தில் ஒருவகையாக ஸூசிதமாயிற்று. எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்கள் பேசித் தலைக்கட்ட முடியாதவை யென்பதும் அவாவர்கள் பேசப்படுவ தெல்லாம் அவாவர்களின் அபிநிவேசம் ஒருவாறு தீர்வதற்கேயன்றி பகவத் குணங்களை எல்லைகண்டுவிடுவதற்காகவன் மென்பதும் இதனால் விளக்கப்பட்டதாகும். (9)

प्रेमाद्रिविह्वलगिरः पुरुषाः पुराणाः त्वां तुष्टुवुर्मधुरिणो ! मधुरैर्वचोभिः ।

वाचो विडम्बितमिदं मम नीचवाचः क्षान्तिस्तु ते सविषया मम दुर्वचोभिः ॥१०॥

ப்ரேமார்த்ரவிஹ்வலகிர: புருஷா: புராண:

த்வாம் துஷ்டுவர் மதுரிபோ மதுரைர் வசோபி:,

வாசோ விடம்பிதமிதம் மம நீச்வாச:

ஷூரந்திஸ் து தே ஸவிஷயா மம துர்வசோபி:.

10.

ஹே மதுரிபோ! ப்ரேம ஆர்த்ர விஹ்வல கிர: புராண: புருஷா: மதுரை: வசோபி: த்வாம் துஷ்டுவர்; நீச்வாச: மம இதம் வாசோ விடம்பிதம்; மம துர்வசோபி: தே க்ஷாந்திஸ் து வவி

வாரீர் மதுரைதனான பெருமானே! பக்தியினால் கனிந்து தழதழத்த குரையுடைய ஆழ்வார்களு மாசாரியர்களுமான முன்னோர்கள் இனிய ஸ்ரீஸூக்தி களாலே தேவரீரைத் துதித்தார்கள்; புல்லிய வாக்குக்களையுடைய அடியேனுடைய இந்த ஸ்தோத்ர மானது அந்த முன்னோர்களின் வாக்கின் அதுகார ரூபமாகத்தனை; அடியேனுடைய தருத்திகளினால் தேவரீருடைய கூமாரகுணம் இலக்குப் பெற்றதாக ஷயா. கின்றது.

* * * ஏற்கெனவே எம்பெருமானே ஸ்தோத்ரம் செய்தருளின மஹான்களின் ஸ்ரீஸூக்திஸரணியை ஒருபடி அதுகரித்தே தாம் ஸ்துதிக்க இழிந்ததாகவும், தம்முடைய இந்த ஸ்தவத்தால் எம்பெருமானுடைய கூமாரகுணம் மிகவும் நிறம் பெறுமென்பதாகவும் இதில் அருளிச்செய்கிறார்.

[ப்ரேமார்த்ர விஹ்வல கிர:] *உள்ளெல்லா முருகிக் குரல் தழுத்தொழிந்தே னுடம் பெலாக் கண்ணீர் சோர * என்றும் * வேவாரா வேட்கை நோய் மெல்லாயிபுள்ளுலர்த்த *

என்றும் * ஆராவமுதே ! அடியேனுடைய நிற்பாடுன்பாயே நீராயலிந்து கரைய வருக்கு
கின்ற * என்றும் ஹார்தமான ப்ரோமத்தாலே நெஞ்சு கலிந்து குால் தழதழத்துப் பேசுகின்ற
ஆழ்வார்களைத் திருவுள்ளம்பற்றியே “ப்ரோமார்தாவிஹ்வலகிரி” என்றருளிச் செய்தது.
அப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களும் அவர்களைப் பின் சென்று பேச வல்லவர்களான ஆளவந்தார்
முதலிய ஆசாரியர்களும், [மதுரைர் வசோபி: த்வாம் துஷ்டே] * கேட்டு ஆரார் வானவர்
கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே * என்றும் * தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள்
சொன்னேன் * என்றும் * குழலின்மலியச் சொன்னவோராயிர மென்றும் அந்த ஸ்ரீஸூக்தி
களின் மாதூர்யம் அவர்களைப் பெய்மறந்து பேசப் பண்ணிற்றிறே ; அப்படியாக வன்றோ
தேவரீகா ஸ்துதித்தார்கள்.

[வாசோ விடம்பித மிதம் மம நீசவாச:] அவர்களுக்குப்போல ஞானமோ பக்தியோ
விரக்தியோ அடியேனுக்கு இறையுமில்லை ; என்னுடைய வாக்கும் சலிக்கர்கள் காது
கொடுத்துக் கேட்கத்தக்கதா யிராது ; ஆயினும் முன்னோர்கள் பேசின விஷயங்களையே நான்
அதுகறித்துப் பேசா நின்றேனத்தனை ; பரங்குச பாகாலாதிகளான ஆழ்வார்களும் ஆள
வந்தார் போல்வாரான ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்யாத அர்த்தங்களில்லை ; அவற்றின்
அதுவாதமே என்னுக்கிகளிலுள்ளது என்கிறார்.

[மம துர்வசோபி: தே ஷாந்திஸ்து ஸவிஷயா] ‘ஆழ்வான் !, உம்முடைய ஸ்தவத்
திலே அர்த்தமும் அபூர்வமாக இல்லை. சப்தமும் மதுரமாக இல்லை யென்கிறீர் ; இப்படி
யிருக்க, ஏதுக்கு வீண் பாயாஸக்கொண்டு ச்லோக ரசனையிலே யிழிந்தீர் ?’ என்று எம்
பெருமான் கேட்பதாகக் கொண்டு அதுதனக்கு உத்தரமுரைக்கிறார்— அடியேன் ஒன்றும்
பேசாதொழியில் தேவரீருடைய பொறுமைக்குணத்திற்கு ஒன்றும் விஷயமில்லையாய்விடுமே
யென்கிறார். முன்னோர்க ளருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளெல்லாம் குற்றங் குறைகள் சிறிது
மற்றுக் குணங்கள் நிரம்பியிருப்பதனால் அவற்றில் தேவரீருடைய ஷமாருணத்திற்கு இலக்
குக்கிடையா தொழிந்தது. குணலேசமின்றியே அவத்யங்களே வடிவெடுத்திருக்கும்படி பேச
வல்லவன் அடியேனே யாதலால் அடியேனுடைய உத்திகளினாலேயாயிற்று தேவரீருடைய
ஷமாருணம் இலக்குப்பெற்றதாவது என்கிறார். இங்ஙனே யருளிச்செய்வதன் கருத்து
பாதெனில் ; அடியேன் விண்ணப்பம் செய்வது தப்பும் தவறுமா யிருந்தாலும் சீறியருளாதே
ஷமித்தருள வேண்டுமென்கிற பிரார்த்தனையேயாம்.

...

....

(10)

आशा तवात्रभवती विदिता त्रयी सा तां हि ममाणमुपजग्मुरतीन्द्रियेऽर्थे ।

आमासमूयमभियान्त्यपराणि दोषैः एषा तु दोषरहिता महिता पुराणी ॥११॥

ஆஜ்ஞா தவாத்ரபவதி விதிதா த்ரயி ஸா
தாம் ஹி ப்ரமாண முபஜக்முரதிந்த்ரியேர்த்தே,
ஆபாஸபூய மபியாந்த்யப்ராணி தோஷை:
ஏஷா து தோஷரஹிதா மஹிதா புராணி.

11

அத்ரபவதி ஸா த்ரயீ தவ ஆஜ்ஞா
விதிதா, தாம் அதீந்த்ரியே அர்த்தே ப்ர
மாணம் உபஜக்மு: ஹி; அபராணி
தோஷை: ஆபாஸபூயம் அபியாந்தி;
ஏஷா து புராணி தே ர ஷ ர ஹி தா
மஹிதா.

(எம்பெருமானே!), பூஜிக்கத் தகுந்ததும் ப்ரஸித்தமு
மான வேதமானது தேவரீருடைய கட்டளையாக ப்ர
ஸித்தி பெற்றுள்ளது; அந்த வேதத்தை இந்திரியங்
களுக் கெட்டாத ப்ரோக்ஷவிஷயங்களில் ப்ரமாண
மாக (வைதிகர்கள்) அங்கீகரித்தார்கள் ; வேதம்
தவிர்த்த மற்ற பரஹ்ய சாஸ்த்ரங்கள் பலவகைத்
தோஷங்களினால் ஆபாஸத் தன்மையை யடைந்து
அப்ராமானிகமாகின்றன ; இந்த வேதமோ வென்
றால் அநாதவித்தமாய் தோஷமற்றதாய் ப்ரமாணங்
களுள் தலைவாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

கீழ்க் கழிந்த பத்து ச்லோகங்களும் இந்த ஸ்தவத்திற்கு அவதாரிகைபோல் சென்றன. ஸ்வாசார்யரான எம்பெருமானை வணங்கி, பரமாசார்யரான ஆழ்வானை இறைஞ்சி, ஸ்தவத்திற்கு விஷய பூதனான எம்பெருமானை யதுஸந்தித்து அவனுடைய பெருமையையும் தம்முடைய சிறுமையையும் பார்த்தவாறே இந்த ஸ்தோத்ர பாவ்ருத்தி அவனுடைய வாத்தஸல்ய கார்ய மத்தனையென்று அறுதியிட்டு, எம்பெருமானைப் பேசியல்லது தரிக்கமாட்டாத தம்முடைய ஆர்த்தியை ஆவிஷ்கரித்து, எம்பெருமானுடைய கூடமானுத்துக்கு உத்தம் பகமாயிருக்கையாலே இந்த ஸ்தோத்ர பாவ்ருத்தி புத்தமே யாகுமென்றும் நிகர்ஷித்து, அதற்குமேல் ஸ்தோத்திரத்திலே பாவ்ருத்தராய் அதற்குறுப்பாக ப்ரமாண நிக்ஷகர்ஷம் பண்ணுகிறார் இதில். ஆழ்வார் திருவாய் மொழியில் அருளிச்செய்யும் அர்த்த விசேஷங்க ளெல்லாம் வேத வேதாந்த சாஸ்த்ர வித்தமானவை யென்பதைக் காட்டும் பொருட்டுத் திருவாய்மொழியின் தொடக்கத்திலேயே * உளன் சுடர்மிரு சுருதியுள் இவைபுண்ட சுரனே * என்றருளிச் செய்தாப்போலே இவர்தாமும் இதுமுதலான ஸ்தவங்களிலே தாம் அருளிச் செய்யப்புகுகிற அர்த்த விசேஷங்களெல்லாம் வேதவித்தமத்தனை யென்று ஸூசிப்பிப்பதற்காக வேதமே பரம ப்ரமாணமென்று முந்துற முன்னம் முதலித்தருளுகிறார்.

* ஸ்ருதி: ஸ்ருதிமீவாஜா யஸ்தாமுல்ய வர்தே | அஜாச்சேதி மம த்ரோஹி மத்பக்தோபி ந வைணவ: = ச்ருதில் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ் தாமுல்யங்க்ய வர்த்ததே. ஆஜ்ஞாச்சேதி மம த்ரோஹி மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ: * என்கிற திருமுகப் பாசாப்படியே வேதம் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞாருப மாகையாலே [ஆஜ்ஞா தவாத்ரபவதீ விதிதா த்ராயீ ஸா] என்கிறார். அரசனது கட்டளையை மீறி நடப்பார்க்கு ராஜதண்டனை கெருகிறாப்போலே எம்பெருமானுடைய கட்டளையான சாஸ்த்ரத்தை மீறி நடப்பார்க்கும் அந்த சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமாகப் பேசுகின்றவர்களுக் கும் இங்குமங்கும் தண்டம் தப்பாதென்று கட்டிண்படி.

[தாம் ஹி ப்ரமாண முபஜக்முரதீந்த்ரியேர்த்தே] ப்ரமாதாவானவன் ஒரு ப்ரமாணத் தைக் கொண்டே ப்ரமேயத்தை நிச்சயிக்க வேண்டுகையாலே அப்படி ப்ரமேயத்தை நிச்சயித் துக்கொடுப்பதான ப்ரமாணம் எதுவென்று விமர்சிக்குமளவிலே ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவை எட்டு ப்ரமாணங்களென்று சொல்லுவார்கள். அதில் * ப்ரத்யக்ஷமேகம் சார்வாகா: * இத் யாதியில் சொல்லுகிற பாத்ரய குத்ருஷ்டிகளைப்போலன்றியே ப்ரத்யக்ஷ அதுமான ஆகமங் கள் மூன்றையும் ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்து உபமாகம் முதலான மற்ற ஐந்தையும் அவற் றிலே தகுந்தவாறு அந்தர்ப்பவிப்பித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இந்த்ரியங்களாலே க்ரஹிக் கக் கூடிய விஷயங்களில் ப்ரமாணமென்றும் அதுமாகம் பெரும்பாலும் ப்ரோக்ஷ விஷயங் களில் ப்ரமாணமென்றும், னர்வாத்மநா இந்த்ரியங்களுக்கெட்டாத விஷயங்களில் சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமென்றும் நிக்ஷகர்ஷித்து, அதுதன்னிலும் * வேதே கர்தாந்யபாவாத் பல நயேஸ்வந்முரே நியமானே தந்மூலவேத மாகம் ததிதாதகிலம் ஜாயதே சங்கதா மந் * [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே, 2—14.] என்று பட்டரருளிச்செய்தபடியே ஸ்வப்ராமாண்யத் திற்கு மூலஸாபேஷமான பெளருஷேய சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டிலும் ஸ்வத: ப்ராமாண்ய முடைய வேதமே ப்ரபல ப்ரமாணமென்றும் அறுதியிட்டிருப்பார்களாபிற்று நம்முடைய ஆசார்யர்கள். இதுவே இங்கு “ தாம் ஹி ப்ரமாணமுபஜக்முரதீந்த்ரியேர்த்தே ” என்பதனால் விளக்கப்பட்டது.

[அபராணி தோஷை: ஆபாஸபூய மபியாந்தி] வேதங்கள் தவிர வேதமூலங்களல்லாத சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ரமம் ப்ரமாதம் விப்ரஸிப்பவை முதலான தோஷங்களினால் துஷ்டங்க ளான தூல்களை மூலமாகக்கொண்டவை யாகையாலே ப்ரமானுபாஸங்களாயிருக்கு மத் தனை போக்கி நிரவத்ய ப்ரமாணங்களாகமாட்டா என்றபடி. [ஏஷாது தோஷஹிதா மஹிதா பராணி] ப்ரத்யக்ஷம் அதுமாகம். சப்தம் என்னும் மூன்று ப்ரமாணங்களுள் சப்தம் இரண்டுவகைப்பட்டது; லௌகிக சப்தமென்றும் வைதிக சப்தமென்றும். லௌகிக சப்த

மென்றால் புதிது புதிதாய் நம்போல்வாரால் சொல்லப்படும் சப்தம். வைதிக சப்தங்களே வேதமெனப்படும். வேதமாவது - எப்போதும் ஒரேவிதமாய் ஒன்றோடொன்று பிணைக்கப் பட்டு உச்சரிக்கப்படும் சப்தங்களின் கூட்டம். இந்த வேதமானது ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் பாம புருஷனால், நான்முகனுக்கு உபதேசிக்கப் பட்டு அவனால் தன்னுடைய சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு சிஷ்ய ப்ராசிஷ்ய பரம்பரையாய் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இது ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அநுமானத்தாலும் அறிய முடியாத பொருள்களை அறிவிப்பதனால் வேத மென்று காணப்பெயர் பெற்றது. * प्रत्यक्षेणानुमित्या वा यस्तूपायो न बुध्यते । यतः विदन्ति वेदेन तस्माद्वेदस्य वेदता—ப்ரத்யக்ஷேணானுமித்யா வா யஸ்தூபாயோ ந பத்யதே, யத்தம் விதந்தி வேதேந தஸ்மாத், வேதஸ்ய வேததா* என்கிற ச்லோகம் இங்குக் காணத்தக்கது. வேத மென்னு மிது எட்டில் எழுதப்படாமல் சாவண பரம்பரையாகவே அதிகரிக்கப்பட்டு வருவதால் ச்ருதி யென்றும் பெயர்பெற்றது.

வேதம் அபௌருஷேய மெனப்படும். புருஷனால் செய்யப்படாதது எதுவோ அதுவே அபௌருஷேயமென்பது. கழுத்து நாடையல் உதடு முதலிய முகவுறுப்புகளினின்றும் வெளிப்படுகின்ற ஒளியே சப்தமாதலால், அப்படிப்பட்ட சப்தங்களின் கூட்டமே வேதமாகையினால் ஒவ்வொரு சப்தமும் புருஷனால் செய்யப்பட்டே வெளியாகின்றமையால் வேதமாகிற சப்த ராசிகளும் புருஷனால் உண்டாக்கப்பட்டுப் பெளருஷேயமாகத்தானே யிருக்கவேண்டும்; அப்படியிருக்க, வேதத்தை அபௌருஷேயமென்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும். இதற்கு ஸமாதானம் கூறுவதற்கு முன்னே பெளருஷேயமும் அபௌருஷேயமுமான இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களை யெடுத்துக்கொண்டு விமர்சிப்போம்; காளிதாஸர் செய்த * ஸ ராஜ்யம் குருண தத்தம் * என்னும் ச்லோகத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம்; அதுபோல் * சம் நோ மித்ராச் சம் வருண: * என்கிற வேத வாக்கியத்தை யு மெடுத்துக்கொள்வோம். இவ்விரண்டுக்குமுள்ள வாசியையும் ஆராய்வோம். “ ஸ ராஜ்யம் குருண தத்தம் ” என்கிற காளிதாஸ ச்லோகத்தில் ஸ, ராஜ்யம், குருண, தத்தம் என்னும் பதங்கள் வரிசையாகத் தொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன; இப்பதங்கள் காளிதாஸரால் புதிதாக வுண்டாக்கப்பட்டவையல்ல என்பது அனைவரு மறிந்ததே. ஆனால் காளிதாஸர் செய்த தென்னவெனில், தமக்கு விவக்ஷிதமான பொருளைத் தெரிவிப்பதற்கு வேண்டியபடி பதங்களை முன்பின்னாகச் சேர்த்துப் பிணைத்ததே காளிதாஸர் செய்த காரியம். இதைக் கொண்டே நாம் ரகுவம்ச காவியம் காளிதாஸர் செய்தது, மற்றொன்று மற்றொருவர் செய்தது என்கிறோம். இதுபோல் * சம் நோ மித்ராச் சம் வருண: * என்னும் வேத வாக்கியத்திலுள்ள ‘ சம் ந: மித்ரா: சம் வருண: ’ என்கிற பதங்களை இப்பொழுது காணப்படும் வரிசைக் கிராமமாகத் தொடுத்தவர் யார்? என்பதை அநாதிகாலமாக ஒருவரு மறிந்ததில்லை. வேதத்தைச் செய்தவர் யானோமொருவ ரிருப்பானால், பாரதம் ராமாயணம் முதலான க்ரந்தங்களைச் செய்த வியாஸர் வால்மீகி முதலானாருடைய பெயர்களை நாம் பரம்பரையாகச் சொல்லி வருவதுபோல வேத கர்த்தாவின் பெயரையும் அவிச்சிந்நபரம்பரையாகச் சொல்லிவந்திருப்போம். வேத கர்த்தாவின் பெயரை நாம் நம் முன்னோர்களின் எந்த க்ரந்தத்திலும் காண இன்றிலோம். கர்ண பரம்பரையாகவும் கேட்கின்றிலோம். உண்மையில் வேத கர்த்தா ஒருவரு மில்லையாதலாலேயே அவருடைய பெயர் ஓரிடத்திலும் ஒருவர் வாக்கிலும் வெளிவரவில்லை யென்று நிச்சயிக்கத்தக்கது. இதுவேயாயிற்று காளிதாஸாதி க்ரந்தங்களுக்கும் வேதத்திற்கு முள்ள வைலக்ஷணம்.

ஆக விப்படி வேதத்திற்கு அபௌருஷேயத்வம் விரித்தித்தபோதே அதற்கு நித்யத்வம் நிர்தோஷத்வம் முதலிய நலங்களும் விரித்திக்கும். ஆகவே வேதம் அபௌருஷேயமாய் நித்யமாய் நிர்தோஷமாய் அவிச்சிந்ந பரம்பராப்ரபந்தமாயிருப்பதனாலே ஆரியர்களான நமக்குப் பாம ப்ரமாணமாயுள்ளது என்றதாயிற்று இந்த ச்லோகத்தினால். (11)

अन्तर्हितो निधिरसि त्वमशेषंसां लभ्योऽसि पुण्यपुरुषैरितरैर्दुराणः ।

तत्र त्रयीं सुकृतिनः कृतिनोऽधिजम्बुद्विषु बाह्यचरितैरितरैर्निपेते ॥१२॥

அந்தர்ஹிதோ நிதிரஸி த்வமசேஷபும்ஸாம்
லப்யோஸி புண்யபுருஷைரிதரைர் துராப:,
தத்ர த்ரயிம் ஸுக்ருதிந: க்ருதிநோதிஜக்மு:
பாஹ்யேஷு பாஹ்யசரிதைரிதரைர் நிபேதே.

12

த்வம் அசேஷபும்ஸாம் அந்தர்ஹித:
நிதி: அஸி, புண்யபுருஷை: லப்ய:
இதரை: துராப: அஸி; தத்ர ஸுக்ரு
திந: க்ருதிந: த்ரயிம் அதிஜக்மு:,
இதரை: பாஹ்ய சரிதை: பாஹ்
யேஷு நிபேதே.

(எம்பெருமானே!), தேவரீர் அனைவர்க்கும் *வைத்த
மாகிதியாயிரா நின்றீர்; பாக்யசாலிகளாலே அடை
யத் தருந்தவராகவும் மற்றையோர்களால் அடையக்
கடாதவராகவும் இரா நின்றீர்; தேவரீரைப் பெறு
வதான அவ்விவ்யத்தில் பாக்யசாலிகளான வித்
வான்கள் வேதத்தைக் கைப்பற்றினார்கள்; மற்ற
அவைதிகர்களாலே வேத பாஹ்யாகமங்களில் விழு
கையானபடி.

* * * “வேதைச் ச ஸர்வைவாஹமேவ வேத்ய:” என்றும் * வேதாந்த விழுப்பொரு
ளின் மேலிருந்த விளக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலவேத வேதாந்தங்களுக்கும்
பாதான பாதியாத்யபூதனான எம்பெருமானே உள்ளபடி புணரப்பெறுவது சில பாக்யசாலி
களுக்கே யல்லது மற்றையோர்க்குக் கூடாதென்கிறார் இந்த ச்லோகத்தினால். [த்வம் அந்தர்
ஹித: நிதி: அஸி] * இராமடமுட்டுவானாப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து
நோக்கிக்கொண்டுபோகும் * (முமுஷூப்படி) இத்தயாதிப்படியே அனைவர்க்கும் உள்
ளுறையும் நிதியாயிதே எம்பெருமானிருப்பது. * வைத்தமாகிதியாம் மதுசூதனிறே. * நிதி
ரவ்யய: * என்று ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமாத்யாயத்திலும் சொல்லிற்று. [புண்ய புருஷை: லப்
யோஸி] சிலத்தினுள்ளே நிதிக்கிடந்தாலும் பாக்யசாலிகளுக்கல்லது மற்றையோர்க்கு அது
கிடையாதிதே. * அனந்தன்மேல் கிடந்த வெம்புண்ணியனைபறியும்போதைக்கும் ஒரு
புண்ணியம் வேண்டுமே. * தேநாவலோக்ய க்ருதிந: பரிபஞ்ஜதே தம் * என்றிறே இவருடைய
திருக்குமாரரும் திருவாய்மலர்ந்தது. வேதாந்தவாசிரிபரும் வாதாஜ பஞ்சாசத்திலே
* கீத்யம் கரீச தியிராவில த்ருஷ்டயோபி ஸித்தாஞ்ஜநே பவதைவ விபூஷிதாஷ்டா:; பச்
யந்த்யுபர்யுபரி ஸஞ்சாதாமத்ருச்யம் மாயாநிகூட மந்பாயமஹாநிதிம் த்வாம் * என்று பாக்கப்
பேசினார். [இதரை: துராப:] புண்ய புருஷர்களுக்கு லப்பாகா நின்றீரென்றபோதே
அபாக்யசாலிகளுக்கு அலப்பாகா நின்றீரென்னுமிடம் வித்தமாகா நிற்கச்செய்தேயும்
* பத்துடை யடியவர்க்கு எளிபவன் * என்றசொல்லி * பிறர்களுக்கரிய வித்தகன் * என்
றும் சொன்ன ஆழ்வானைப் பின்பென்ற * இதரை: துராப: * என்று முக்தகண்டமாக
வும் அருளிச்செய்கிறபடி.

வேதத்தைப் ப்ரமாணமாக இசைந்து நிற்கின்ற வைதிகோத்தமர்களே பாக்யசாலிக
ளென்றும், அங்ஙனன்றிக்கே பாஹ்ய சாஸ்தாங்களிலே மண்டிக்கிடக்கின்ற புலையர்களே
அபாக்யோபஹதர்களென்றும் உத்தரார்த்தத்திலே முதலிக்கிறார். [தத்ர] தேவரீருடைய ஸ்வ
ரூப ரூபகுண விபூதிகள் முகலானவற்றை அறிபவேண்டுமிடத்திலே பென்றபடி. [ஸுக்ருதிந:
க்ருதிந: த்ரயிம் அதிஜக்மு:] ஸகுண நிருகுண ச்ருதிகள் த்வைதாத்வைத ச்ருதிகள் முதலான
வற்றை ஒன்றையும் ஒதுக்காதே ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஸமந்விதார்த்தமாக வுப
பாதிக்கவல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணிகளைப்பாசிற்று இங்கு * ஸுக்ருதிந: க்ருதிந: * என்கிறது.

[இதரை: பாஹ்யசரிதை: பாஹ்யேஷு நிபேதே] சாஸ்தாங்களை அதுவர்த்தியாதே அதிவர்த்திக்கின்ற துஷ்ட சரித்திரர்களான மற்றையோர் ஐகாபொளத்தாதி பாஹ்யாகமக் களிலே விழ்ந்து நசித்தொழிந்தன ரென்கை. இது भावे प्रयोग மென்க; பாஹ்யசரிதா: இதனோ பாஹ்யேஷு நிபேதா: என்றவாறு. (12)

चित्रं विधेर्विलसितं त्विदमाविरसि दुष्टात्मनामयमहो किल हविषाकः ।
यत्केचिदत्रभवती श्रुतिमाश्रयन्तोऽप्यर्थे कुदष्टिविनिविष्टधियो विनष्टाः ॥१३॥

சித்ரம் விதேர் விலஸிதம் த்விதமாவிரஸ்தி
துஷ்டாத்மநாமயமஹோ கில துர்விபாக:,
யத் கேசிதத்ரபவதீம் ச்ருதிமாச்யந்தோபி
அர்த்தே குத்ருஷ்டிவிநிவிஷ்டதியோ விநஷ்டா:.

13

விதே: இதம் விலஸிதம் து சித்ரம் சூவி
ஸ்தி; துஷ்டாத்மநாம் அயம் துர்வி
பாக: அஹோகில; யத் கேசித் அத்
பவதீம் ச்ருதிம் சூச்யந்த: அபி அர்த்தே
குத்ருஷ்டி விநிவிஷ்டதிய: விநஷ்டா: தைவத்தினுடைய இந்த விலாஸமோவென்றால் ஆச்சர்யகரமாக விளங்குகின்றது; அநேக ஜன்மாவதவ்ருத்த கல்மஷதாவிதர்களான துஷ்டர்களுடைய இந்த துஷ்டபரிபாகமானது ஆச்சரியம். ஏனென்றால், சிலர் [ப்ராச்சக்ரபௌத்தர்] பூஜ்யமான வேதத்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்திருந்தும் பொருள் கொள்ளும் விஷயத்தில் குத்வலிதமான நிர்வாஹங்களிலே ஊன்றின புத்தியையுடையவர்களாகி அழிந்தொழிந்தார்களிறே.

* * * ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களல்லாதாரும் வேதத்தைபேயன்றோ ப்ரமாணங்களுள் தலைபானதாக அங்கீகரித்திருப்பது. * தத்ர தாயீம் ஸுக்ருதிந: க்ருதிகோதிஜக்மு: * என்று கீழ்ச்லோகத்திலே வருளிச்செய்ததற்கு அவர்களும் லக்ஷ்ய பூதர்களாகக் கடவரோ? என்ன, அவர்கள் வேதங்களின் அக்ஷாராசிமாந்தரத்திலே ப்ராமாண்ப மிசைந்தார்களைத்தலைபோக்கி அர்த்தத்திலே குத்ருஷ்டிகளாகவன்றோ இராரின்றார்களென்கிறார். [இதம் து விதேர் விலஸிதம் சித்ரம் சூவிஸ்தி] குத்ருஷ்டிகளின்படியைத் தம்முள்ளே தாம் அதுஸந்தித்து, அந்தோ! இது என்ன தைவதுர்விலவரிதமென்று இங்குகிறார். இங்ஙனே ஸாமான்பமாகச் சொன்னதைச் சிறிது விசேஷித்துப் பேசுகிறார் [துஷ்டாத்மநாம் அயம் அஹோகில துர்விபாக:] என்று. அநேக ஜன்மந்தரோபார்ஜித கல்மஷ ப்ரபூர்ணர்களான தூரத்மாக்களினுடைய தூத்ருஷ்டபரிபாகம் ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றதே!; வாய்கொண்டு பேசவொண்ணு தென்றபடி.

அப்படிப்பட்ட தூத்ருஷ்ட சாலிகள் இன்னொன்றிறது உத்தார்த்தத்தில் [யத் கேசித் இய்யாதி.] நாமநிந்தேசத்திற்கு அநர்ஹர்களான அவ்யபதேச்பர்களாகையாலே கேசித் என்கிறது. ப்ராச்சக்ர பௌத்தர்களென்றபடி. * அதுசமயச் செடியத்தை யடியறுத் தான் வாழியே * என்றவிடத்தில் அடியறுக்கப்பட்டவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட விமதர்களையே இங்கு கேசித் என்கிறது. [அத்ரபவதீம் ச்ருதிம் சூச்யந்தோபி] ப்ரம பூஜ்யமான வேதத்தை ப்ரமாணமென்று இசைந்திருந்தார்களாகிலும். [அர்த்தே குத்ருஷ்டி விநிவிஷ்டதியோ விநஷ்டா:] பதார்த்த வாக்யார்த்த தாத்பர்யார்த்த வர்ணனங்களிலே அபந்யாயங்களை யவலம்பித்து ஆக்ரஹக்ஷாவிளர்களாய் நசித்துப்போனார்கள். * ந து மாம் அபிஜாநந்தி தத்வேநாதச் ச்யவந்தி தே * (கோ. 9-24.) என்கிறபடியே அஸத்கல்பாயொழிந்தார்களைன்கை.

வேதத்தைப் ப்ரமாணமாக இசைத்துவைத்தே அதில் அபார்த்தங்களைப் பண்ணி நசித் துப் போம்படியாக எம்பெருமான் சில வ்யக்திகளை ஸ்ருஷ்டித்து வைப்பதே !, இதுவுமொரு லீலாலிலாஸமோ ! என்று உள்ளந் தளர்ந்துரைத்தபடி.

குத்ருஷ்டி சப்தம் வ்யக்தி ப்ரமாம்போது 'குத்வலிதா த்ருஷ்டி: யேஷாம் தே—குத் ருஷ்டய: ' என்று பஹுவீஹியாகக்கடவது. இந்த ச்லோகந்தன்னிலுள்ள குத்ருஷ்டி சப்தம் வ்யக்திப்ராமல்லாமையாலே "குத்வலிதா ச ஸா த்ருஷ்டிச் ச—குத்ருஷ்டி: " என்று கர்மதாராயமாகக் கடவது, கோணலான புத்தியென்றபடி. ... (13)

वाद्याः कुदृष्टय इति द्वितयेऽप्यपारं चोर् तमस्समुपयान्ति न हीक्षसे तान् ।

अथस्य काननमृगैर्मृगतृष्णिकेप्सोः कासारसत्त्वनिहतस्य च को विशेषः ॥१४॥

பாஹ்யா: குத்ருஷ்டய இதி த்விதயேப்யபாரம்
கோரம் தமஸ் ஸமுபயாந்தி ந ஹீக்ஷஸே தாந்,
ஜக்தஸ்ய காநநம்ருகைர் ம்ருகத்ருஷ்ணிகேப்ஸோ:
காஸாரஸத்வநிஹதஸ்ய ச கோ விசேஷ:.

14

பாஹ்யா: குத்ருஷ்டய: இதி த்விதயேபி (எம்பெருமானே !,) வேதபாஹ்யர்களான ஐஜக
பௌத்தாதிகளென்ன சாங்கராதி குத்ருஷ்டிக
ளென்ன ஆகிய இவ்விருவகுப்பினரும் கரையில்லாத
டயங்காமான தமஸ்ஸை அடைகின்றார்கள். (ஏனென்
றால்) அவர்களைத் தேவரீர் கடாக்கிப்பதில்லையன்றோ.
காணலைப்பார்த்துத் தண்ணீரென்றுமயங்கி ஓடிச்
சென்றதும் புலிமுதலிய காட்டு மிருகங்களினால்
பஷிக்கப்பட்டது மான ம்ருகத்துக்கும், (மெய்யான
தண்ணீரிலேயேயிழிந்து) முதலை முதலான தடாக
ஜந்துக்களால் விழுங்கப் பட்டொழிந்த ம்ருகத்துக்
கும் என்னவாகி? (ஒருவாசியுமில்லை; அதுபோல
காஸாரஸத்வநிஹதஸ்ய ச விசேஷ: க: வேயிதாவும்.)

*** வேதத்தை அடியோடே ப்ரமாணமாக அங்கீகரியாதே தூஷிக்கின்ற பாஹ்யர்கள்
தாம் நசித்துப்போவது யுத்தம்; அப்படியல்லாமல் வேதத்தைப் ப்ரமப்ரமாணமாக அங்கீ
கரித்து வைதிகர்களென்று பேர்பெற்றிருப்பவர்களும் நசித்துப்போனார்களென்னலாமோ ?
இருவர்க்கும் நெவோசியுண்டே—என்று சிலர் சங்கிப்பதாகக் கொண்டு, வேத ப்ரமாண்
யத்தை அங்கீகரிப்பதனாலும் அதை அங்கீகரியாமையினாலும் ஒரு வைலக்ஷண்யமில்லை;
* विभेत्यश्रुताद्देदो मामयं प्रतरिष्यति—பிபேதி அல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி *
என்கிறபடியே வேதத்தை விப்ரலம்பம் பண்ணிக்கெடுக்காதே யதாவஸ்திதமான அர்த்தத்தில்
ஊன்றியிருக்கும்த்தனையே வேண்டுவது; அபார்த்தம் சொல்லி அதைக் கெடுப்பதோடு
மூலமே அப்ரமாணமென்பதோடு வாசியில்லாமையாலே அத்யந்தம் அப்ரமாணமென்கிற
பாஹ்யர்களும், ப்ரமாண்யத்துக்கு இசைத்துவைத்தே அபார்த்தங்களைப் பேசுகிற குத்ருஷ்டி
களும் தம்மில் வாசியற்றவர்களே யென்கிறாரிதில். ஹே பகவத் ! என்று ஸம்போதனம்
அத்யாஹாரம் செய்து கொள்வது.

[பாஹ்யா: குத்ருஷ்டய இதி த்விதயேபி அபாரம் கோரம் தமஸ் ஸமுபயாந்தி]
வேதத்தை ப்ரமாணமென்றிசையாத மாத்யமிக வைபாஷிக ஸௌதார்த்திகர்களான பாஹ்யா
களும், "அநாதி பாபலாஸநா தூஷிதாசேஷசேழுஷ்கர்க"ளென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் பேசப்
பட்டவர்களாய் வேதைகதேசத்தை வ்யாவஹாரிக ப்ரமாணமாக ஸ்வீகரித்துக்கூட அஸ்மீநே

ந்யாயவாதிகளாயிருக்கின்ற மாயாவாதி ப்ரப்ருதிகளும் ஆகிய இருவகுப்பினரும் என்றேனும் கரைகாண வெண்ணுததாய் அதிகஞ்ஞாமான தமஸ்வியேயே கிடந்துழல்வர்கள். [தார் க ஹி ஈக்ஷஸே] இதற்கு இரண்பேடியாஃப் பொருள் கொள்ளத்தகும். இறந்த காலத்தில் கடாசு மில்லாமையைச் சொல்லவுமாம், எதிர்காலத்தில் கடாசு மில்லாமையைச் சொல்ல வுமாம். ஆவதென்னென்னில் ; * ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதநஃ, ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தகஃ * என்கிறபடியே ஸத்வேவாத்ரேக ஹேதுவான ஜாயமாகால கடாசுத்தை அவர்கள் திறத்திலே தேவரீர் செய்தருளவில்லை யென்பதாக ஒரு பொருள். அப்படிப்பட்டவர்களை தேவரீர் இனி யொருநாளும் கண் ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டார் என்பது மற்றொரு பொருள். ஈக்ஷஸே என்கிற வர்த்தமாநகரீ பைக்கு இறந்தகாலப்பொருளும் எதிர்காலப்பொருளும் கூடுமோவென்னில் ; * वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वा—வர்த்தமாநஸாஃப்யே வர்த்தமாநவத் வா * என்று பாணினியின் அதுசாஸன முண்டே.

பாஹ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளும் துல்யயோக சேதமர்களென்பதை ஒரு த்ருஷ்டார்த்த முகத்தாலே முதலிக்கிறார் உத்தாரார்த்தத்தில் [ஐக்தஸ்ய இத்யாதி.] விடாய் மிகுத்துத் தண்ணீரைத் தேடியோட இரண்டு ம்ருகங்கள் புறப்பட்டன ; அவற்றில் ஒரு மிருகமானது தடாகத்தில் புகாதே தூரத்ப்ராமகமான ம்ருகத்ருஷ்டிகையை [கானலை]ப் பார்த்துப் பாரீய ப்ரவாஹமாக மயங்கி ஓடிக்கொண்டே யிருக்கையில் வழியிடையே சேர்ப்பட்ட புலி சிறுத்தை முதலிய கொடிய மிருகங்களினால் அடித்துத் தின்னப்பட்டதாயொழிந்தது ; இது இப்படியாக, மற்றொரு மிருகமானது விடாய் தீர்ப் பெறுவதற்கு உண்மையாகத் தண்ணீ ருள்ள தடாகத்திலேயே சென்று சேர்த்தது ; ஆனால் அடைவே இழிய வேண்டிய துறையிலே யிழியாமல் துறைதப்பியிழியவே, அங்குக் கிடந்தவொரு முதலையினால் கதுவப்பட்டு மாண் டொழிந்தது. ஆக இரண்டு மிருகங்களும் தடாகப்ரவேச அப்ரவேசங்களாலே சிறிது வைலக்ஷண்யம் பெற்றிருந்தாலும் விநாசத்திலே துல்யபல மத்தனையிறே. அது போலவே, குத்ருஷ்டிகளும் பாஹ்யர்களும் வேத ப்ராமாண்ய அங்கேகார அநங்கேகார்களாலே சிறிது வாசி பெற்றிருந்தாலும் விநாசத்திலே வாசியற்றவர்களே யென்று அறுதியிடக் குறை யில்லையிறே.

ம்ருகத்ருஷ்டிகையிலே மயங்கி யொழிந்த ம்ருகத்தின் ஸ்தானத்திலே வேத பாஹ் யர்கள் கொள்ளப்பட்டார்கள் ; தடாகத்திலே யிழிந்து துறைதப்பி யொழிந்த மிருகத்தின் ஸ்தானத்திலே குத்ருஷ்டிகள் கொள்ளப்பட்டார்கள்.

கோஷம் தமஃ என்றது * மாய வன் சேற்றன்னல் பொய்நிலமாபிப ஸம்ஸார பூமியைச் சொன்னபடி. * अथोऽथः पापात्मा शरणद ! निमज्जामि तमसि—அதோதஃ பாபாத்மா சாணத ! நிமஜ்ஜாமி தமஸி * என்று ஆளவந்தாரும் இதுதன்னிலே தமச்சப்த ப்ரயோகம் செய் தருளினார் காண்மின். (14)

न्यायस्मृतिप्रमृतिमिर्भवता निसृष्टैर्वेदोपबृंहणविधावुचितैस्यायैः ।

श्रुत्यर्थमर्थमिव भानुकरैर्विभेजुः त्वद्भक्तिभावितविकल्मषशोमुषीकाः ॥१५॥

ந்யாயஸ்மருதிப்ரப்ருதமிர் பவதா நிஸ்ருஷ்டை:

வேதோபப்ரம்ஹணவிதாவுசிறைதருபாயை;

ச்ருத்யர்த்தமர்த்தமிவ பாநுகரைர் விபேஜு:

த்வத்பக்திபாவித விகல்மஷ சேமுஷீகா:

(15)

த்வத்பக்திபாலித விகல்மஷ சேமுஷ்
கா: வேதோபப்ரம்ஹணவிதேன உசி
தை: உபாயை: பவதா நிஸ்குஷ்டை:
ந்யாயஸ்மருதி ப்ரப்ருதிபி:—பாங்கரை:
அர்த்தயிவ ச்ருத்யர்த்தம் விபேஜு:

(எம்பெருமானே!) தேவரீரீடத்திலுண்டான பக்தி யினாலே நீஷ்கல்மஷமான புத்தி யுண்டாகப் பெற்ற வர்கள் வேதத்தின் பொருள்கொள்ளுந் திறத்தில் உசிதமான உபாயங்களாக தேவரீராலே அருளப் பட்ட தர்க்க மீமாம்ஸைகளென்ன, மஃவாதி ஸ்மிருதி களென்ன இவை முதலானவற்றாலே—ஸூர்ய கிர ணங்களாலே கடபடாதி பதார்த்தத்தைப் பகுத்தறி வதுபோல வேதார்த்தத்தைப் பகுத்தறிந்தார்கள்.

*** வேதப்பொருள்களை நிர்ணயிக்கும் விரகு அருளிச் செய்கிறாதிதில், ச்ருத்யர்த்தம் என்று—வேதத்தில் பூர்வபாக ப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும் உத்தரபாக ப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையும் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் * அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா என்றும் * அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா என்றமிறே உபக்ரமித்தது. ஆகையாலே சுருதியின் இரண்டு பாகங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யம்—ஆராதந்ருபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமாயிற்று. கர்மம் பகவதாராதன மென்னுமிடம் “स आत्मा, अक्ष-
न्यन्या देवता: * ஸ ஆத்மா ; அக்ஷர்யந்யா தேவதா:” என்று அக்ரீந்த்ராதி ஸகல தேவதை களும் பகவத் சரீரபூதராக சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே வரித்தம். இவ்வாகாரத்தை யறிந்து அக்ரீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதனமாக அதுஷ்டிக்குமவர்களிடத்தில் இதிலுடைய பகவதாராதனத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். இவ்வாகார மறிபாதார் அந்தந்த தேவதா மாத் ரங்களையுத்தேசித்துப் பண்ணும் கர்மமும் வஸ்துகத்யா பகவதாராதனமாய்த் தலைக்கட்டும். * யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ரஹ்மணுந் ஸஹுதாசகரந், ஸர்வ பூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே * என்னுமின்றமிறே. ஆகையாலே எல்லாப்படியாலும் கர்மத் துக்கு பகவதாராதனத்வம் வரித்தம். இப்படி ஆராதந்ருபமான கருமமும் ஆராத்ய வஸ்து வான ப்ரஹ்மமுமாகிற இரண்டையுமறியவே, த்யாஜ்யமும் உபாதேயமுமான கைலார்த்தக் களையுமறியலாயிருக்கையாலே வேதத்தின் இரண்டு பாகங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யம் கர்ம ப்ரஹ்மங்களென்கிறது.

எங்கனே யென்னில் ; கர்மந்தான் புபுஷ்டுக்களுக்கு ஐச்வர்ய ஸாதகமாய், முமு ஷ்டுக்களில் பக்தி நிஷ்டர்க்கு உபாஸகங்கமாய் ப்ரபந்தர்க்கு கைங்கர்ய ரூபமாயிருக்கும். இப்படியிருந்தள்ள கர்மத்தின் வேஷத்தை உன்னபடி யறியவே அந்த ஸ்திரபல ப்ரஹ்ம ப்ராப்திகாமான ஸாதகர்க்கு இது உபாஸகங்கமாய்க்கொண்டு உபாதேயம் ; ஐச்வர்யார்த்தி களுக்கு உபாதேயமான ஆகாரத்தால் இவர்க்கு த்யாஜ்யம் என்றறியலாம். அநர்யஸாத கர்க்கு இதுகொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுமென்றில்லாமையாலே கைங்கர்ய ரூபேண உபா தேயம் ; உபாஸகர்க்கு உபாதேயமான ஆகாரத்தாலே இவர்களுக்கு த்யாஜ்யம் என் றறியலாம்.

ப்ரஹ்மத்தையறியும்போது தத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளெல்லாம் அறியவேண்டு கையாலே விபூதிபூத சேதநா சேதநங்களின் ஸ்வரூபமறியலாம். அதில் ஜ்ஞாநாகந்த லக்ஷணமான சேதந ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யமடியாக வருகிறதாகையாலே கைவல்யத்தின் வேஷமுமறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷித்வ ப்ராப்யத்வங்களையறியவே ததநுபவாதி கள் புருஷார்த்தமென்றறியலாம். ததுபாஸ்யத்வ சாஸ்யத்வங்களையறியவே தத்ப்ராப்தி ஸாதந விசேஷங்களையறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிர்திசயபோக்யதையையும் அநர்ய ஸாத்யத்வத்தையும் தத்ப்ரகாரதயா பாதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் தர்க்கிகவே உபாயாந்தர உபேயாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாக அறியலாம். ஆக இப்படியிருக்கையாலே வேதத்தினுடைய இரண்டு பாகங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யம்— ஆராத ஸ்வரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமும் என்னக் குறையில்லை. பூர்வகாரஜஸ்தவத்திலே பட்டர் * त्वदर्चाविधिमुपरि परिक्षीयते पूर्वभागः - ऊर्ध्वो भागस्त्वदीहागुणवि-

भवपरिज्ञानैस्त्वयादासौ— த்வதர்ச்சாலிதிமுபரி பரிசுதீய்தே பூர்வபாகு; ஊர்த்வோபாகஸ் த்வதீஹா
குணவிபவபரிஜ்ஞாபகைஸ் த்வத்பதாப்தேள * என்றிறே யருளிச் செய்தது.

இப்படி பூர்வோத்தரபாகபாதிபாத்யங்களான இவ்வர்த்தங்களை விபலிக்கையாவது பகுத்தறிவது. கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபம் அங்கம் பலன்முதலானவற்றையும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலானவற்றையும் ஸம்சயவிபர்யய மில்லாமல் நிர்ணயிக்கையாம். இது மஹாமதிகளான மஹர்ஷிகளுக்கொழிய மற்றையோர்க்குச் செய்யப்போகாமையால் உபப்ரம்ஹணங்கள் கொண்டே நிர்ணயிக்கவேணும்; அப்படிப்பட்ட நிர்ணயஸாதனங்கள் ந்யாயஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதிகள் என்னுமிடத்தை இந்த ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

[பவதா கிஸ்ருஷ்டை:] வ்யாஸர்மது முதலிய மஹர்ஷிகளை அதுப்ரவேசித்து ஸம்ருதீதி ஹாஸபுராணங்களை பகவான்தானே வெளிபிட்டருளினானையாலே அவற்றை பகவானே கொடுத்தருளினதாகச் சொல்லக் குறையில்லை. [வேதோபப்ரம்ஹணவிதேள உசிதை: உபாயை:] * இதிலாஸ புராணப்பாயம் வேதம் ஸமுபப்ரம்ஹயேத், பிபேதி அல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி * என்றும், * வேதோபப்ரம்ஹணர்த்தாய தாவக்ரஹயத ப்ரபு: * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதிகளாலும் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணாதிகளாலும் மந்வாதி ஸம்ருதிகளாலும் வேதோபப்ரம்ஹணமேயிறே செய்யப்படுவது.

[ந்யாயஸ்ம்ருதிப்ரப்ருதிபி:] ந்யாயயாதக்ருஹீத ஸம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே யென்றபடி. இங்கே ந்யாய சப்தத்தினால் தர்க்க மீமாம்ஸைகளிரண்டும் விவக்ஷிதம். ஸம் சீநதர்க்கமும் பூர்வோத்தர மீமாம்ஸாந்யாயங்களும் வேதோபப்ரம்ஹணத்திற்கு அனுகூலங் களாயிருக்கும். * ஆர்ஷம் தர்மோபதேசஞ் ச வேதசாஸ்த்ராவிசோதிநா, யஸ் தர்க்கேணநுஸ ந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதா: * என்றும் * வேதசாஸ்த்ராதாருடா: ந்யார்கட்கதார த்விஜா:, க்ரீடார்த்தமபி யத் ப்ருயஸ் ஸதர்மா: பரமோ மத: * என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

[ஸ்ம்ருதிப்ரப்ருதிபி:] வேதமானது ஸ்வப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே இரண்டு பாகமாகப் பிரிவுண்டதுபோல, உபப்ரம்ஹணங்களும் ப்ரதிபாத்ய விசேஷத்தாலே இதி ஹாஸ புராணங்களென்றும் ஸம்ருதி [தர்மசாஸ்த்ரங்] கென்றும் பிரிவுண்டன. ஸ்மிரு திகள் வேதத்தின் பூர்வபாகமாகிய கர்மகாண்டத்திற்கு உபப்ரம்ஹணமாகவும் இதிஹாஸ புராணங்கள் உத்தரபாகமாகிய ப்ரஹ்மகாண்டத்திற்கு உபப்ரம்ஹணமாகவும் அமைந்தன. அவ்வோ உபப்ரம்ஹணங்களைக்கொண்டே அவ்வோ பாகங்களின் பொருளை நிர்ணயிக்க வேண்டும். ஆசாரகாண்டம் வ்யவஹாரகாண்டம் ப்ராயச்சித்தகாண்டம் என்றிப்படி அமைந் துள்ள தர்ம சாஸ்த்ரங்களாலே கர்மபாமான பூர்வ பாகத்தின் அர்த்தநிச்சயம் பண்ணக்கட வது. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிசேஷத்தங்களுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான இதிஹாஸ புராணங்களாகிற மற்றையிரண்டாலும் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமான உத்தர பாகத் தின் அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணக்கடவது. ஸம்ருதிகளிலே பாப்ரஹ்மப்ரதிபாதனமும் இதி ஹாஸ புராணங்களிலே கர்மப்ரதிபாதனமும் உண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஸ்மிருதிகளி லுள்ள ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதனமானது கருமங்களினுடைய ததாராதருபத்வ ஜ்ஞாபகார்த்த மாகவும், இதிஹாஸ புராணங்களிலுள்ள கர்மப்ரதிபாதனமானது கர்மங்களுடைய ப்ரஹ்மோபாஸநாங்கத்வ ஜ்ஞாபகார்த்தமாகவும் நேர்த்ததாக நிர்வஹிப்பர்கள். * ப்ரர் யேண பூர்வபாகார்த்தபூரணம் தர்மசாஸ்த்ரத:, இதிஹாஸபுராணப்பாயம் வேதாந்தார்த்த: ப்ர காச்யதே. * என்றதிறே.

[பாதுகரை: அர்த்த மிவ] இங்குள்ள அர்த்த சப்தம் கடபடாதிகளாகிற பதார்த்தங் களைச் சொல்லுமது. பூதலத்திலே கடபடாதி பதார்த்தங்கள் கிடந்தால், ஸூர்ப்பாயை விளக்கொளி முதலானவற்றின் உதவிகொண்டே அறியவேண்டுமென்போலே உபப்ரம்ஹணங் களைக்கொண்டே வேதார்த்தம் அறியவருக்கும் என்றதாயிற்று. [த்வத்பக்திபாவிதவிகல்மஷ

சேழுஷ்கா:] இவையித்தனைபுமுண்டானாலும் நிஷ்கல்மஷ்பகவத் பக்தி யில்லாதார்க்கு ஒரு பொருளும் தெரியவரிதாகையாலே பக்தியே ப்ரதாநஸாமக்ரியென்று தலைக்கட்டினாராயிற்று. இதனை விசேஷித்து நிருபிக்கவே மேல்சுலோகம் அவதரிக்கின்றது. (15).

ये तु त्वदङ्घ्रिसरसीरुहभक्तिहीनाः तेषाममीभिरपि नैव यथार्थबोधः ।

पित्तममृज्जनमनापुषि जातु नेत्रे नैव प्रभाभिरपि शङ्खसितत्वबुद्धिः ॥ १६ ॥

யே து த்வதங்க்ரி ஸரஸீருஹபக்திஹீநா:
தேஷாம் அம்பிரபி நைவ யதார்த்தபோத:
பித்தக்நமஞ்ஜநமநாபுஷி ஜாது நேத்ரே
நைவ ப்ரபாபிரபி சங்கஸிதத்வபுத்தி:.

16.

யே து த்வதங்க்ரி ஸரஸீருஹ பக்தி (எம்பெருமானே!) யாவர் சிலர் தேவீருடைய திருவடித்தாழ்நைகளில் பக்தியில்லாதவர்களோ, அவர்களுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயஸ்மிருதி முதலானவற்றாலும் உண்மையுணர்வு உண்டாகமாட்டாது; (காமாலைகொண்ட) கண்ணானது பித்தஹாரியானவோர் அஞ்ஜனத்தை அணிந்துகொள்ளாதவளவில் ஸூர்யகிரணம் முதலிய ப்ரகாச ஸாமக்ரிகள் பலவற்றாலும் சங்கு வெண்ணிறமுள்ளதென்கிற வுணர்ச்சி ஒருகாலும் உண்டாகவே மாட்டாதன்றோ.

* * * சாஸ்த்ரார்த்தங்களை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்வதற்கு பக்தியே ப்ரதாநஸாதன மென்னுமிடத்தைக் கீழ்சுலோகத்தில் அவ்யமுகத்தாலே யருளிச்செய்து, இந்த சுலோகத்தில் வ்யதிரோகமுகத்தாலே அதுதன்னை த்ருடப்படுத்தியருள்கிறார்.

[யே து த்வதங்க்ரிஸரஸீருஹபக்திஹீநா:] தேவீருடைய திருவடித் தாமரைகளிலே பக்தியில்லாதவர்கள் யாவரோ, [தேஷாம் அம்பிரபி நைவ யதார்த்தபோத:] அவர்களுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயஸ்மிருதி முதலான உபபஞ்ஜனங்களாலும் உண்மைப் பொருளுணர்ச்சி உண்டாகவே மாட்டாது.

இதை த்ருஷ்டாந்தமுதேர ஸமர்த்திக்கிறார் [பித்தக்நம் இத்யாதி] சங்கு இயற்கை யாக வெண்ணிறமா யிருக்கச்செய்தேயும் பித்தோபஹதத்ருஷ்டியாயுள்ளவன் அந்த பித்தோத்ரோகத்தினாலே அந்த சங்கைப் பசுமைநிறமுள்ளதாக ப்ரமிக்கக் காணுகின்றோம். வஸ்துக்ரஹணத்திற்கு ஸாதனமான ப்ரகாசம் மிக்கிருந்தாலும் பித்தத்தைப் போக்கடிக்க வல்லதான அஞ்ஜனவிசேஷத்தினால் கண்ணுக்கு ஸம்ஸ்கார முண்டாகாதவளவில் 'சங்கு வெண்ணிறமுடையது' என்கிற உண்மையுணர்ச்சி உண்டாகவேமாட்டாதிதே. அது போலவே ஹ்ருதயம் பக்தி ஸம்ஸ்க்ருத மாகாதவளவில் சாஸ்த்ரங்களின் பொருளுண்மை புலப்படாது என்றதாயிற்று.

மஹாபாரதத்தில் உத்யோகபருவத்தில் த்ருதராஷ்ட்ரனை நோக்கி ஸஞ்ஜயன் கூறுகின்றான்; * மாயாம் ந ஸேவே பத்ரம் தே ந வ்ருதா தர்மமாசரே, சுத்தபாவம் கதோ பக்த்யா சாஸ்த்ராத் வேத்யி ஜநார்தநம். * இதற்கு நப்பின்னை யிகொண்மின்; "ஸஞ்ஜயனே நோக்கி த்ருதராஷ்ட்ரன், நீயும் நானுமொக்க சாஸ்த்ரவாஸகைகள் பண்ணிப்போந்தோம், இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே எனக்கு உன்பக்கலிலே கேட்டறியவேண்டும்படி உனக்கு இவ்வர்த்தத்தில் வைசத்யமுண்டானபடி யெங்ஙனேயென்ன, எனக்கு வாசிகேளாய்; [மாயாம் ந ஸேவே] நான் வஞ்சனங்கள் செய்துபோரேன். ராஜாவானவனுக்கு ஒருதாழ்ச்சியும் தனக்கொரு உத்கர்ஷமும் சொல்லுகிறானாகையாலே (பத்ரம் தே) என்கிறான். [நவ்ருதா தர்மமாசரே] நான்

ஒருகாலும் ஒருவர் (சலதர்ம) க்கள் அதுஷ்டியேன். [சுத்தபாவம் கத:] நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பன். [பக்த்யா சாஸ்த்ராத் வேத்யி ஜகார்தம்] வரியடைவே கற்று அவனை யறிந்தவனல்லேன்; பக்திஸஹக்ருத சாஸ்த்ரத்தாலே அவனையறிந்தவன் என்றானிறே. * * * என்னெஞ்சினால் கோக்கிக் காணீர் * என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரத் தின் ஈட்டிலே இது காணத்தக்கது.

இந்த ச்லோகத்தில், பித்தஸ்தானே அக்யதாஜ்ஞா விபரீதஜ்ஞாநாதிகளும், அஞ் ஜநஸ்தானே பக்தியும், ப்ரபாஸ்தானே ந்யாயஸ்மருதி ப்ரப்ருதிகளும், சங்கலிதத்வஸ்தானே சாஸ்த்ரார்த்தயாதாத்மயமும் கொள்ளக் கடவன.

மூன்றாவதுபாதத்தில் அநாபுஷி என்ற ஸ்தானத்தில் 'அநாபுஷி' என்று சிலர் பாடங்கூறுவர்; அது மறுக்கத்தக்க தவறான பாடம். 'அநாபுஷி' என்றே ரூபம் நித்தபக்ந மாகும்; இதில் நகரம் புகுவதற்கு ப்ராஸக்திலேசமுமில்லை. ... (16)

तत्त्वार्थतत्परपरशतवेदवाक्यैः सामर्थ्यतः स्मृतिभिरप्यथ तादृशीभिः ।

त्वामेव तत्त्वपरसात्विकसत्पुराणैः देवज्ञवीभिरपि निश्चिनुमः परेशम् ॥ १७ ॥

தத்வார்த்ததத்பரபரச்சதவேதவாக்யை:
ஸாமர்த்த்யத: ஸ்ம்ருதிபிரப்யத தாத்ருசீபி:
த்வாமேவ தத்வபரஸாத்விகஸத்புராணை:
தேவஜ்ஞதீபிரபி நிச்சிநும: பரேசம்.

17

தத்வார்த்த தத்பர பரச்சத வேத

வாக்யை: அத தாத்ருசீபி: ஸ்ம்ருதிபி:

அபி ஸாமர்த்த்யத: தத்வபரஸாத்விக

ஸத்புராணை: தேவஜ்ஞதீபி: அபி த்வாம்

(எம்பெருமானே!) பரதத்துவப்பொருளை வெளியிடு வதில் ஊற்றமுடைய அனேக வேதவாக்யங்களைக் கொண்டும் இன்னமும் அப்படிப்பட்ட [அதாவது— தத்வார்த்த தத்பரங்களான] ஸ்ம்ருதிகளைக்கொண்டும் (ஸ்பஷ்டார்த்தக வாக்யாறுகுணமாகவே அஸ்பஷ்ட டார்த்தக வாக்யங்களையும் நிர்வஹிக்கவேண்டுதலா கிற) ஸாமர்த்த்யத்தைக்கொண்டும் தத்வபரங்களும் ஸாத்விகங்களான புராணச் சேஷ்டங்களைக்கொண் டும் ப்ரஹ்மஸித்துக்களான ப்ராஹ்மசு பாகால யதிவ ராதிகளின் திருவுள்ளங்களைக்கொண்டும் தேவரீரையே ஸர்வேச்வரனாக நிச்சயிக்கின்றோம்.

ஏவ பரேசம் நிச்சிநும:

* * * எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையடைய வோதும்வேதங்களின் உண்மைப்பொருள்களையுணர்வதற்கு பக்தியே தலையான ஸாதனமென்றருளிச்செய்தார் கீழ் ச்லோகத்தில்; அப்படிப்பட்ட ஸாதகஸம்பக்கரானவர்கள் எம்பெருமானுடைய பாரம்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கும்வழிகள் இன்னின்னவையென்று அருளிச்செய்கிறார் தில்.

[தத்வார்த்த தத்பர ப்ரச்சத வேதவாக்யை:] *नारायणपरं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः । नारायण-

परो ज्योतिरात्मा नारायणः परः * என்று பரதத்வமாக ஓதப்பட்ட ஸ்ரீ மந்நாராயணன்பக்கலிலே தத்பரங்களாயும் அஸங்க்யாதங்களாயுமுள்ள வேதவாக்யங்களைக்கொண்டும். [தாத்ருசீபி: ஸ்ம்ருதிபிரபி] தத்வார்த்த தத்பர பரச்சத ஸ்ம்ருதிகளைக்கொண்டுமென்றபடி. [ஸாமர்த்த்யத:] ஸாமர்த்த்யமாவது—ப்ரதிபாதிதமான ஒருஅர்த்தத்துக்கு அவிருத்தமான அர்த்தாந்தரத்தைத் தெரிவிக்கவல்லமையாம். அதாவது, சிலவாக்யங்களில் அர்த்தம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கும்; மற்றுஞ்சிலவாக்யங்களில் அர்த்தம் அஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். அங்கு, ஸ்பஷ்டார்த்தகங்களான வாக்யங்களைக்கொண்டு அஸ்பஷ்டார்த்தகங்களான வாக்யங்களின் அர்த்தத்தையும் ததநு ஓதமாக நயிப்பித்துக்கொள்வதேயாம்.

[தத்வபா ஸாத்த்விக ஸத்புராணை:] தத்வபாங்களுக்கும் அதாவ ஸாத்த்விகங்களையும் பிறுக்கிற சிறந்த புராணங்களைக் கொண்டு. * यस्मिन्कल्पे तु यत्थोक्तं पुराणं ब्रह्मणा स्वयम् । तस्य तस्य तु माहात्म्यं उत्स्वरूपेण वर्ण्यते ॥ अनेरिशक्स्य माहात्म्यं तामसेषु प्रकीर्तितम् । संकीर्णेषु सरस्वत्याः पितृणां च निगद्यते ॥ राजसेषु च कल्पेषु अधिकं ब्रह्मणो विदुः । सात्त्विकेष्वथ कल्पेषु माहात्म्यमधिकं हरेः ॥ तेष्वेव योगसंसिद्धा गमिष्यन्ति परां गतिम् = யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணௌ ஸ்வயம், தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ணயதே, அக்னேச் சிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா, பித்ருணாஞ் ச கிகத்யதே, ராஜஸேஷு ச கல்பேஷு அதிகம் ப்ரஹ்மணௌ விது, ஸாத்த்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ஹரே, தேஷ்வேவ யோகஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம் * இத் தியாதிப்ரம்ரணங்களை இங்கு அதுஸந்திப்பது.

[தேவஜ்ஞதீபாபி] தேவஜ்ஞர்களாகிறார் பாதேவதாபாரமார்த்த்ய வித்துக்களான பாரங் குசபாகாலயநிவாரதிகள்; அவர்கள் வெளியிட்டருளின ஸ்ரீஸூக்திகள் கொண்டும் என்றபடி. [த்வாமேவ பரேசம் நிச்சிந்ம:] தேவரீசாயேபரமபுருஷராக அறதியிடாநின்றோம். ஆக, ச்ருதி களென்ன ஸ்மிருதிகளென்ன ஸாத்த்விகபுராணங்களென்ன ஆழ்வாராசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்தி களென்ன இவைகளைக்கொண்டு பாதத்வநிர்ணயம் பண்ணப்படுக்தால் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பாரம்யம் அசைக்கவொண்ணாதபடி தேறும் என்றாயிற்று. (17)

अन्यत्र तु कचन केचिदिदेशशब्दालोकप्रसिद्धिमुपगम्य तमीशमाहुः ।

तैश्च प्रसिद्धिविभवस्य समूलतायै माणा त्रयी त्वयि तु साऽच्युत ! सम्मुखीना ॥ १८ ॥

அந்யத்ர து க்வசந கேசிதிஹேசசப்தாத்
லோகப்ரஸித்திமுபகம்ய தம்சமாஹு:;
தைச் ச ப்ரஸித்திவிபவஸ்ய ஸமுலதாயை
க்ராஹ்யா த்ரயி த்வயி து ஸாச்சுத ஸம்முகேநா. 18

ஹே அச்சுத! இஹ கேசித் து க்வசந
அந்யத்ர ஈசசப்தாத் லோகப்ரஸித்திம்
உபகம்ய தம் ஈசம் ஆஹு:; ப்ரஸித்தி
விபவஸ்ய ஸமுலதாயை தை: த்ரயீ
க்ராஹ்யா; ஸா த்ரயீ து த்வயி
ஸம்முகேநா.

அடியார்களை ஒருகாலும் நமுவாவிடாத எம்பெரு
மானே!; இவ்வுலகில் சிலபேர்களோவென்றால் சில
க்ரந்தங்களில் தேவதாந்தாங்கள் பக்கலில் ஈசசப்த
ப்ரஸித்தி யிருப்பதைக்கொண்டு அந்த ருத்ராண ஈச
சப்தவாச்சயனாகச் சொல்லுகிறார்கள். அந்த ப்ர
ஸித்திபானது ஸமுலம் என்பதற்காக [முலாதாரம்
காட்டுவதற்காக] அந்த வாதிகளாலே வேதமானது
கொள்ளத்தகுந்தது. (வேதமுலப்ரமாணம் காட்ட
வேணுமென்கை.) அந்த வேதமோவென்றால், தேவ
ரீர் பக்கலிலே ஆபிமுக்யமுடையது.

* * * ஈச சப்தத்திற்கு தேவதாந்தாத்தின் பக்கலில் ப்ரஸித்தி ப்ராசர்யமிருப்பதால்
அந்த சப்தத்திற்கு ஸ்ரீமந்நாராயண பாத்வம் ஸம்பவிக்கக்கூடுமோவென்று சங்கிப்பார்க்கு
ஸமாதானமாகும்படி யருளிச்செய்வது இந்த ச்லோகம். [க்வசந கேசித்] சில நூல்களிலே
சில ப்ராத்ரர்கள் என்றபடி. [ஈசசப்தாத் அந்யத்ர லோகப்ரஸித்திமுபகம்ய] * शंभुरीशः पशुपतिः
शिवशूली महेश्वरः—சம்புரீச: பசுபதி: சிவச் சூலீ மஹேச்வர: * என்கிற அமரகோசாதிகளைக்
கொண்டும், 'ஈசுவரன்கோவில்' என்று உலகர்கள் ப்ரஸித்தமாக வழங்குகிற வழக்கக்
சொற்களைக் கொண்டும் ருத்ரன்பக்கலில் நான் ஈசசப்த வாச்சயத்வம் உள்ளதென்று
கொள்ளுகின்றார்கள். லோகப்ரஸித்தி இங்கனையிருந்தாலும் வேதப்ரஸித்தியே முக்கிய

மாக நோக்கத்தக்கதாதலாலும் வேதப்ரவித்திமூலகமான லோகப்ரவித்தியே ப்ரமாணமான தாலும் ஈச சப்தத்திற்கு வேதப்ரவித்தி எங்ஙனே பிரவீன்றதென்று ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டியது அவச்யமாகும். அப்படிப் பார்க்குமளவில் ; [ஹேஅச்யுத ஸா த்ரயீ து த்வயி ஸம் முகீநா]* பதி விஷ்ணுஸ்தேவரீ ஶிவமச்யுதம்-பதம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் சாச்வதம் சிவமச்யுதம்* என்று நாராயணனுவாகம் முதலானவற்றிலுள்ள ச்ருதிவாக்யங்களானவை தேவரீர்பக்கலிலேயே ஈச சப்தார்த்த பெளஷ்கல்யத்தை வ்யவஸ்தை பண்ணித்தருகின்றன வென்றபடி. இத்தால், ப்ரமாணங்களுள் தலைபான வேதத்திலுள்ள ப்ரவித்திக்கு மாறாக அர்த்த வ்யவஸ்தை பண்ணுவது அதுசிதமாகையாலே ஈச்வரத்வமோ ஈசத்வமோ எதுவும் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலேயே முக்கியவ்ருத்தியை புடைத்தாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. (18)

यः खल्वणोरुतरो महतो महीयानात्मा जनस्य जनको जगत्स्य योऽमृत् ।

वेदात्मकप्रणवकारणवर्णवाच्यं तं त्वां वयं तु परमेश्वरमामं नामः ॥१९॥

ய: கல்வணோரணுதரோ மஹதோ மஹீயாந்
ஆத்மா ஜநஸ்ய ஜநகோ ஜகதச் ச யோபூத்,
வேதாத்மக ப்ரணவகாரண வர்ணவாச்யம்
தம் த்வாம் வயம் து பரமேச்வரமாமநாம:.

19

ய: கல (பவாந்) அணோ: அணுதா:
மஹத: மஹீயாந் அபூத், ய: பவாந்
ஜகத: ஜநஸ்ய ஜநக: ஆத்மா அபூத் ;
தம் வேதாத்மக ப்ரணவ காரணவர்ண
வாச்யம் த்வாம் து வயம் பரமேச்வரம்

(எம்பெருமானே!) பாவொரு தேவரீர் அணுவிற்காட்டிலும் மிகவும் அணுபூதராகவும் மஹத்தானவஸ்துவிற்காட்டிலும் மிகவும் மஹானாகவும் ஆனீரோ, பாவொரு தேவரீர் அசேதநவர்க்கத்துக்கும் சேதநவர்க்கத்துக்கும் உத்பாதகராயும் ஆனீரோ, அப்படிப்பட்டவராய், வேதவடிவான ப்ரணவத்திற்குக் காரணபூதமான அகரமாகிற அக்ஷரத்திற்குப் பொருளான தேவரீராயே அடியோங்கள் பரமேச்வரராக அது ஸந்திக்கின்றோம்.

ஆமநாம:

* * *—கீழ்ச்லோகத்தில் * த்ரயீ த்வயி து ஸாச்யதி ஸம்முகீநா* என்றருளிச் செய்த படியை முதலிக்கிறார் இந்தச்லோகத்தில். *அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்* என்றும் *சருக்குவரையின்றியே சருங்கினாய் சருங்கியும் பெருக்குவரையின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியேயாய்* என்றும் சொல்லுகின்றபடியே அணுவிற்காட்டில் மிகவும் அணுபூதனாயும் மஹத்திற்காட்டிலும் மிகவும் மஹானாயும், சேதநாசேதநாத்மகமான ஸகல சாசனங்களுக்கும் உத்பாதகனாயும் அந்தர்யாமியாயும், வேதஸ்வரூபியான ப்ரணவத்திற்கும் காரணமான அகாரத்துக்கு அர்த்தபூதனாயுமுள்ள எம்பெருமானொருவனுக்கே பரமேச்வரத்வம் ச்ருதிவரித்த மென்றதாயிற்று.

* அணோரணீயாந் * இத்யாதிச்ச்ருதியிலே “ஆத்மா குஹாய் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ: । தமகஸ்து பஸ்யதி வீதஸோகோ ஶாது: மஸாடாந்மஹிமானமீஸம்” என்று ஈசசப்தநிர்தேசமிருப்பதாலும், இது ஶைத்ரியநாராயணனுவாகத்தி லுள்ளதாகையாலும், அந்த அதுவாகத்தினுடைய முடிவிலேயே *வேதாத்மேச்வர: ப்ரோக்தோ வேதாத்மேச்வர: ப்ரதிஷ்டித: தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேச்வர:— யத் வேதாத்மேச்வர: ப்ரோக்தோ வேதாத்மேச்வர: ப்ரதிஷ்டித: தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேச்வர:—* என்று அகரவாச்யமேயே மஹேச்வரனாக ஶதுகையாலும் ஈசத்வமோ ஈச்வரத்வமோ மஹேச்வரத்வமோ பரமேச்வரத்வமோ எல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே ஏற்குமென்றதாயிற்று.

* தமீஸ்வராநா பரம் மஹேஸ்வரம் * உதாஹ்ருதவஸ்யேஸான: *பதி விஷ்ணுஸ்தேவரீஸம் * இஸானோ பூதமவ்யஸ்ய *

[* தம்ச்வரோனாம் பரமம் மஹேச்வரம் * உதாங்குதத்வஸ்யேசாக் * பதீம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் *
* ஈசானோ பூதபவ்யஸ்ய *] என்றிவை முதலான ச்ருதிகளும், * ईश्वरस्सर्वमूतानां हृद्देशोऽर्जुन !
विद्यति * अनादि निधने विष्णु सर्वलोकमहेश्वरम् * ईशानः प्राणदः प्राणः * * ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதானாம்
ஹ்ருத்தேசோர்ஜுந திஷ்டதி * அநாதிரிதநம் விஷ்ணும் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் * ஈசாக்
ப்ராணதஃ ப்ராணஃ] என்றிவைமுதலான ஸ்மிருதிகளும் இங்கு அறணத்தேயங்கள்.

இதில் பூர்வார்த்தத்தின் முடியில் அபூத் என்று ப்ரதமபுருஷ க்ரியாபதாநிபுப்பத
னால் அதற்குச்சேர பவாந் என்று அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளப்பட்டது. அபூத் என்றல்லா
மல் அபூஃ என்கிற பாடமும் சிலருக்குள்ளதாம். அப்போது த்வம் என்று வருவித்துக்கொள்
வது; அது தன்னடையே வந்து சேரும். (19)

आत्मेश्वरोऽसि न परोऽस्ति तवेश्वरोऽन्यः विश्वस्य चाधिपतिरस्य परायणं च ।

नागायणाच्युत ! परस्त्वमिहैक एव ब्रह्मादयोऽपि भवदीक्षणलब्धसत्ताः ॥२०॥

ஆத்மேச்வரோஸி ந பரோஸ்தி தவேச்வரோந்யஃ
விச்வஸ்ய சாதிபதிரஸ்ய பராயணஞ்ச,
நாராயணச்யுத பரஸ் த்வமிஹைக ஏவ
ப்ரஹ்மாதயோபி பவதீக்ஷணலப்தஸத்தா:

20

நாராயண அச்யுத இஹ பரஃ த்வம்
ஏகஃ ஏவ ஆத்மேச்வரஃ அஸி, தவ
அந்யஃ பரஃ ஈச்வரஃ நான்தி, அஸ்ய விச்
வஸ்ய அதிபதிஃ பராயணஞ்ச அஸி;
ப்ரஹ்மாதயோபி பவதீக்ஷணலப்த
ஸத்தாஃ

நாராயணே! அச்யுதனே! இவ்விடத்து, பாதத்வ
மான தேவரீர் ஒருவரே ஆத்மேச்வரராக ஒதப்பட்டாரா
கின்றீர்; தேவரீருக்கு வேறொரு சிறந்த நியாமகர்
இல்லை; இவ்வுலகுக்கெல்லாம் பராயணாயும் ப்ராபக
ராயுமிராகின்றீர்; (சிலசில விடங்களில் ஈச்வரராகச்
சொல்லப்படுகிற) ப்ரஹ்மாதிகளும் தேவரீருடைய
கடாக்ஷத்தினால் ஸத்தைபெற்றவர்களிறே.

* * * கீழ்ச்லோகத்தில் உபநிஷத் வாக்கியங்களையே பெரும்பாலும் தொடுத்து
அருளிச்செய்திருக்கிறார். இதில், உபநிஷத் வாக்கியங்களை உள்ளடக்கி அவற்றின் பொருள்
களைப் பொழிந்தருளிச்செய்திருார். [ஆத்மேச்வரோஸி] * பதீம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் *
என்று ஒதினபடியே ஸகலாத்ம வர்க்கங்களுக்கும் நியந்தாவாக இராகின்றீர். [ந பரோஸ்தி
தவேச்வரோந்யஃ] நியாமகத்வமும் நியாயத்வமும் ஸமானாதிகாணமாயிருக்கிற படியையும்
உலகில் காணுகின்றோமிறே: ஒருவன் சிலர்க்கு நியாமகனாயிருக்கச்செய்தேயும் தான் தன்
னில் மேம்பட்டார்க்கு நியாயனாயிருப்பதுமுண்டே; அப்படி இங்கிலை யென்கிறது. ஸர்
வாக்தர்யாமியாய்க்கொண்டு ஸர்வநியாமகராயிருப்பீர் தேவரீரொருவரேயாகையாலே தேவரீரை
நியமிப்பார் மற்றருமில்லை கிடர்.

[விச்வஸ்ய சாதிபதிரஸ்ய பராயணஞ்ச] உபாயமும் உபேயமும் தேவரீரே என்றபடி.
மற்ற விஷயங்களில் உபாயம் வேறாய் உபேயம் வேறாயிருக்கும். பகவத் விஷயத்தில் அங்கு
மில்லையிறே. * स्वप्तासौ स्वयमेव साधनतया जोष्यमाणः अतौ—ஸ்வப்ராப்தௌ ஸ்வயமேவ ஸாதந
தயா ஜோகுஷ்யமாணஃ ச்ருதௌ * என்றிறே வேதாந்தவாரியனும் விளம்பிற்று. [இஹ
த்வமேக ஏவ பரஃ] ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் ஈச்வரத்வம் கூடுமென்று சொல்லுவார்க்கு
அவகாசமற அருளிச்செய்திறபடி. பாத்வமென்பது ஃவ்யாஸஜ்ஜயவ்ருத்தியான தர்மமன்று;
ஸ்ரீமந்நாராயணொருவனாகே அஸாதாரண தர்மமென்றதாயிற்று.

* இரண்டு பொருள்களைக் கவ்விவிருக்குமது வ்யாஸஜ்ஜயவ்ருத்தி யெனப்படும்.

ஆனால் ப்ரமாணங்களில் சிலசில விடங்களில் ப்ரஹ்மஞ்ஞாதிகளுக்கும் ஈச்வரத்வம் சொல்லிற்றாகக் காணுகின்றதே யென்ன; [ப்ரஹ்மாதயோபி பவத்க்ஷணலப்தஸத்தா:] என்கிறார். எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷவிசேஷத்தாலேயே அவர்கள்நாமும் ஸத்தை பெற்றுக்கிடக்கிறது. * யுககோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: புங்ஸ் த்ரைலோக்ய தாக்குத்வம் ப்ராப்தவாநிதி கச்சும. * மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹத்வாத்மாநம் தேவதேவோ ப்யூவ * இப்பாதி ப்ரமாண வசனங்கள் இங்கே அநுஸந்தேயங்கள். அவ்வோ தேவதைகள் எம்பெருமானை நெடுங்காலம் ஆரதித்து ஒரோ அதிகாரங்கள் பெற்றார்கள் 'என்னுமளவால் அவர்களுக்கொரு பாத்வமுண்டாயிடுமோ? (20)

नित्यस्साम्यधिकवर्जित ऊर्जितश्रीः नित्येऽक्षरे दिवि वसन् पुरुषः पुराणः ।

सत्त्वप्रवर्तनकरो जगतोऽस्य मूलं नान्यस्त्वदस्ति धरणीधर ! वेदवेद्यः ॥२१॥

நித்யஸ் ஸமாப்யதிக வர்ஜித ஊர்ஜித ஸ்ரீ:

நித்யேக்ஷரே திவி வஸந் புருஷ: புராண:

ஸத்வப்ரவர்த்தநகரோ ஜகதோஸ்ய மூலம்

நாந்யஸ் த்வதஸ்தி தரணீதர! வேதவேத்ய:.

21

தரணீதர! (த்வம் ஏக ஏவ) நித்ய: ஸமாப்யதிகவர்ஜித: ஊர்ஜித ஸ்ரீ: நித்யே திவி அக்ஷரே வஸந் அஸ்ய ஜகத: மூலம் ஸத்வப்ரவர்த்தநகர: புராண: புருஷ: அஸி; த்வத் அந்ய: வேதவேத்ய: நாஸ்தி

ஸமஸ்தபூமண்டல நிர்வாஹகாரண பகவானே! தேவீரொருவரே விருபாதிக நித்பத்வத்தோடு கூடின வராயும் ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாதவராயும் திடமான ஸ்ரீஸம்பந்தத்தை யுடையவராயும், சாச்வதமாய் பரமாகாச சப்தவாச்பமான பரமபதத்தில் வலிப்பவராயும் இந்த ஜகத்துக்குக் காரணபூதராயும் ஸத்வகுணத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்குமவராயும் அநாதி புருஷராயும் இராகின்றீர்; தேவீனாக் காட்டிலும் வேறொருவர் வேதப்ரதிபாத்யாக இல்லை.

* * *—கீழ்ச்லோகத்திலுள்ள த்வம் ஏக ஏவ என்கிற பதங்களை இவ்விடத்திற்கும் ஆகர்ஷித்துக்கொள்வது. [த்வம் ஏக ஏவ நித்ய:] ஜீவாத்மா, காலம், ஆகாசம் முதலானவைகளுக்கும் நித்பத்வமுண்டேயாகிலும் நித்யேச்சாதிகமான நித்பத்வமேயன்றோ அவற்றுக்குள்ளது. 'இவை நித்பவஸ்துக்களா யிருக்கக் கடவன' என்று பரம்புருஷன் ஸங்கல்பித்ததனுலன்றோ அவை நித்யவஸ்துக்களெனப்படுகின்றன. அதுதான் ஒளபாதிக நித்பத்வமெனப்படும். அப்படி ஒளபாதிகமன்றியே விருபாதிகமாக நித்பத்வமுள்ளது எம்பெருமானொருவனுக்கேயாபிற்று.

[ஸமாப்யதிகவர்ஜித:] * न तत्समस्याधिकश्च दृश्यते—ஈ தத்ஸமச்ச அப்யதிகச் ச த்ருச்வதே * ஒத்தார்மிக்காரை விலையாய மாயாயா * என்கிறபடியே தன்னொடொத்தவர்களும் தனக்கு மேம்பட்டவர்களு மில்லாதவனென்கை. தன்னொடொப்பாரில்லையென்றபோதே தன்னில் மேம்பட்டாரில்லையென்பது கல்வெட்டாகத் தேறிநிற்க, மிக்காரில்லை யென்பதைத் தனிப்படச் சொல்லவேணுமோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள். எம்பெருமானைக்காட்டிலும் மேம்பட்டவர்கள் எப்படியில்லையோ அப்படி அவனொடொத்தவர்களு மில்லையென்று சொல்லுவதிலே நோக்கு என்று சில ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள். அன்றிக்கே, * தானே தனக்குவமன் * தன்னொப்பான் தானாயுளன் காண் * என்றருளிச் செய்கிறபடியே அநந்வயாலங்கார பாக்ரியையில் 'எம்பெருமான் எம்பெருமானொடொப்பன்' என்று சொல்லக் கூடுமொகையாலே 'ஒருவாறு ஸாம்யவாதத்திற்கு இடமுண்டாளுமும் மேம்பட்டாருள்' என்கிற ஸம்பாவனைக்கு இடமேயில்லை யென்கிறது என்று கூறுவாருமுளர்.

[ஊர்ஜிதஸ்ரீ:] எம்பெருமானுக்கு விருபக விசேஷணங்கள் பலவுண்டாகிலும் அவை யெல்லாவற்றிலுங் காட்டில் சரியபதித்வமே ப்ரதாக் விருபகமாக நம்முதலிகள் அறுதி

பிட்டிருப்பார்கள் ; * திருவில்லாத் தேவனாத் தேவேன்மிந்தேவு * என்றார் திருமழிசைப்-
பிரான். ஆஸாரப்ரக்ருதியான மாரீசனுக்கட * அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்
மஜா * என்று பூரிஸம்பந்தத்தையிட்டே யன்றோ பகவானுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லிற்று.
வேதமும் * ஸ்ரத்யாதேவோ தேவத்வமச்சநுதே * என்று ஒதிற்று. பிராட்
டியின் ஸஹஸ்ரநாமாவளியிலே ச்ரத்தா என்பதும் ஒரு திருநாமமாகப் படிக்கப்பட்டிருக்
கையாலே ச்ரத்தயா என்றது பூரிஸஹாஸக்யமிதினாலென்றபடி. அதற்கடுத்த பதம் தேவா
என்பதன்று, 'அதேவா' என்றே பதவிபாகமாகும். ஸ்வாஸந்ரிவேசமாயிற்று இதற்கு நியாம
கம். "அதேவா ச்ரத்தயா தேவத்வம் அச்சநுதே" —பண்டு தெய்வத்தன்மையில்லாதிருந்தவன்
ஸக்தீ ஸம்பந்தத்தினால் தெய்வத்தன்மை பெறுகிறான் என்று ஒதிற்றாயிற்று.

[நித்யே அக்ஷரே திவி வஸத்] நித்யமாயும் காலக்ருதபரிணாமாஹிதமாயும் பரமாகாச-
பரமவ்யோம சப்தவாச்யமாயுமிருக்கிற பரமபதத்தினுள்ளீரும் தேவரீரே யென்கிறது.
* ஓதிவௌ ட்ரே லியாமு * என்ற அமரகோசத்தின்படி ஸ்த்ரீலிங்கமான திவ் சப்தம் இங்கு
அந்ய லிங்கமாயிராநின்றதே ; நித்யே, அக்ஷரே என்கிற விசேஷணங்கள் அந்வயிபாதே
என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள். இதற்காக ஸம்ஸ்கருத வியாக்கியான கர்த்தா "பரமபதே இதி
சேஷா" என்றார். அப்போது திவி என்பது விசேஷ்யமல்ல, விசேஷணரூபமாகவே யுள்ளது
என்று கருத்தாகும். 'பரமபதே' என்று அத்பாஹாசமின்றியே அக்ஷரே என்பதையே
விசேஷ்யமாகக்கொள்வது உசிதம். அக்ஷாசப்தத்திற்கு மோக்ஷார்த்தகத்வம் நிகண்டு வரித்தம் ;
* तदक्षरे परमे व्योमन् * என்று ச்ருதியுமுண்டு. அதை நினைப்பூட்டுதலும் இங்கு விவக்ஷிதம்.
எவஞ்ச, 'நித்யே திவி அக்ஷரே' என்று அந்வயிப்பது.

[புராணஃ பருஷஃ த்வம் ஏக ஏவ் அஸி] * எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும்,
முந்தை * முனைவன் முவுலகாளியப்பன் * இமையோர்க்கென்றும் முன்னாணய் * என்
நிவை முதலான சந்தைகளை இங்கே நினைப்பது. [ஸத்வப்ரவார்த்தநகரஃ] * सत्त्वस्यैव मर्वकः—
ஸத்வஸ்யைஷ ப்ரவார்த்தகஃ * என்கிற ச்ருதி இங்கே விவக்ஷிதம். * ஜாயமாநம் ஹி பருஷம்
யம் பச்யேத் மதுஸூதநஃ, ஸாத்விதஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ், ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தகஃ *
என்பதும் இங்கு அதுஸந்தேயம். தம்முடைய கடாக்ஷத்திற்கு இலக்கானார் திறத்திலே
ஸத்வகுணம் ப்ரவ்ருத்தமாய்ப்படி செய்யவல்லவர் என்றபடி. [அஸ்ய ஜகதோ மூலம் த்வம்
ஏக ஏவ] * यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते * இத்யாதியுபநிஷத்தையும் * அவையுள் தனி
முதலம்மான் * என்பது முதலான வருளிச்செயல்களையும் நினைப்பது.

[த்வத் அந்யஃ வேதவேத்யஃ நாஸ்தி] "வேதைச்-ச ஸர்வைவாஹமேவ வேத்யஃ" என்று
கிதைதயில் தானே சொன்னபடியே வேதப்ரதிபாத்யன் வேறில்லாமையாலே, தேவரீரைக்
காட்டிலும் வேறு வ்யக்தி வேதங்களினால் அறியக்கூடியதாக இல்லையென்றாராயிற்று. அக்கி
வருண ஸூர்ய யமாதிகளான பலபல தேவதைகளும் வேதங்களினால் அறியக்கிடக்கின்றன
வில்கையோ வென்னில் ; "स आत्मा ; अज्ञान्या देवताः" (ஸ ஆத்மா ; அன்காந்யந்யா தேவதாஃ)
என்கிறபடியே அந்த தேவதைகளெல்லாம் சரீரபூதர்களேயல்லது சரீரிகளல்லாமையாலே
அவர்கள் வேதவேத்யர்களாக வகையில்லை யென்க.

"நாந்யஸ் த்வதஸ்தி" என்பதை நித்யஃ, ஸமாப்பதிகவாஜிதஃ இத்யாதியான ஒவ்
வொன்றோடும் கூட்டி அந்வயிக்கத்தகும். (21)

यं भूतमव्ययमवदीक्षमनीशमाहुरन्तस्समुद्रनिलयं यमनन्तरूपम् ।

यस्य त्रिलोकजननी महिषी च लक्ष्मीः साक्षात्स एव पुरुषोऽसि सहस्रमूर्द्धा ॥२२॥

யம் பூதபவ்ய பவதீச மநீச மாஹு:
அந்தஸ் ஸமுத்ரநிலயம் யமநந்தரூபம்,
யஸ்ய த்ரிலோகஜநந் மஹிஷீ ச லக்ஷ்மீஸ்
ஸாக்ஷாத் ஸ ஏவ புருஷோஸி ஸஹஸ்ரமூர்த்தா.

22

யம் பூத பவ்ய பவத் ஈசம் அநீசம்
ஆஹு:; யம் அந்தஸ் ஸமுத்ர நிலயம்
அந்த ரூபம் ஆஹு:; யஸ்ய மஹிஷீ
லக்ஷ்மீச் ச த்ரிலோக ஜநந்; ஸ
ஸஹஸ்ரமூர்த்தா புருஷ: ஸாக்ஷாத்
த்வம் ஏவ அஸி.

யாவ னொருவனையே பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமான காலிக
ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் ஈசுவானாகவும், தமக்கு
நியாமக ரில்லாவனாகவும் (வேதங்கள்) ஒதுகின்
றனவோ; யாவனொருவனைக் கடலுள் வாழ்பவனாக
வும் அபரிமித அவதார விக்ரஹ விசிஷ்டனாகவும்
(அந்த வேதங்கள்) சொல்லுகின்றனவோ, யாவ
னொருவனுக்கு திவ்யமஹிஷியான ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி
யும் ஸகலலோக மாதாவாக இருக்கின்றாளோ; அப்
படிப்பட்ட *ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ: * என்னப்பட்ட
பரம புருஷன் ஸாக்ஷாத் தேவரீரே ஆகிறீர்.

* * *— * ईशानो मृतमव्यस्य — ஈசானோ பூதபவ்யஸ்ய * என்கிற (கடவுல்லி)
உபநிஷத்தின்படியே பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமான காலிகங்களான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும்
நியாமகராய், * न तस्येशो कथन—ந தஸ்யேசே கச்சந * என்கிற ச்ருதியின்படியே தமக்கு
வேறொரு நியாமகரையுடையரல்லாதவராய், * यमन्तस्समुद्रे कवयो वयन्ति—யமந்தஸ் ஸமுத்ரே
கவயோ வயந்தி * என்கிற ச்ருதியின்படியே க்ஷிராப்திசாயியாய், * तदेकमव्यक्तमनन्तरूपम्—
ததேகமவ்யக்தமநந்த ரூபம் * என்கிற ச்ருதியின்படியே அபரிமிதாவதார விக்ரஹ விசிஷ்ட
ராய் * हीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ—ஹீச் ச தே லக்ஷ்மீச் ச பத்ந்யௌ * என்கிற ச்ருதியின்
படியே ச்ரீவஃபதியுமான தேவரீரே * सहस्रशीर्षा पुरुषः—ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ: * என்று
தொடங்கி புருஷ ஸூக்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட புருஷோத்தமராய் இரானின்றீர் என்ற
தாயிற்று.

* ईशानो मृतमव्यस्य—ஈசானோ பூதபவ்யஸ்ய * என்கிற ச்ருதியில் பூதபவிஷ்யத் ப்ரதி
பாதமுள்ளதேயன்றி வர்த்தமான ப்ரதிபாதம் இல்லையாயிருக்க, இங்கு “பூத பவ்ய பவ
தீசம்” என்று வர்த்தமானத்தை யுஞ் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதானது உபலக்ஷணவிதயா
அதாவது ச்ருதிவிவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றியே. வர்த்தமானமென்பது ஒரு த்ருடி
மாத்ரமேயாய் பூதபவிஷ்யத்துக்களுள் ஒன்றிலே சொருகிப்போமதாகையாலே அதற்குத்
தனியே நிர்தேசம் அநபேக்ஷிதமென்று கொண்டே ச்ருதியில் அது விடப்பட்டதென்றுங்
கொள்ளலாம்.

[அநீசம்] தான் அனைவர்க்கும் ஈசனாயிருப்பதுபோல் தனக்கும் ஒரு ஈசனுண்டோ
மென்ன, இல்லையென்கிறது. (22)

सर्वश्रुतिष्वनुगतं स्थिरमप्रकम्यं नारायणाह्वयधरं त्वमिवानवद्यम् ।

सूक्तं तु पौरुषमशेषजगत्पवित्रं त्वामुत्तमं पुरुषमीशमुदाजहार ॥२३॥

ஸர்வச்ருதிஷ்வநுகதம் ஸ்திரமப்ரகம்ப்யம்
நாராயணஹ்வயதரம் த்வமிவாநவத்யம்,
ஸூக்தம் து பெளருஷமசேஷஜகத்பவித்ரம்
த்வாமுத்தமம் புருஷமீச முதாஜஹார.

23

(ஹே பகவத்!) த்வம் இவ ஸர்வச்ரு
திஷு அநுகதம் ஸ்திராம் அப்ரகம்ப்யம்
நாராயணஹ்வயதாம் அநவத்யம்
அசேஷ ஜகத் பவித்ரம் பௌகுஷம்
ஸூக்தம் து த்வாம் உத்தமம் புருஷம்
ஈசம் உதாஜஹார.

எம்பெருமானே! தேவரீர் போலவே ஸர்வவேதங்
களிலுமோதப்பட்டும் ஸ்திரமானதும் (குதர்க்கங்க
ளால்) அசைக்கவொண்ணாததும் நாராயணத் திரு
நாமத்தையுடையதும் நிர்வந்தமானதும் ஸர்வ
லோக பாவநமுமான புருஷஸூக்தமோ வென்றால்
தேவரீரைப் புருஷோத்தமமாகவும் ஸர்வேச்வராக
வும் ஓதிவைத்தது.

* * *—ஓழ்ச்லோகத்தில் * புருஷோஸி ஸஹஸ்ரமூர்த்தா * என்று புருஷ ஸூக்த
வாக்யம் ஸ்மரிக்கப்பட்டபடியாலே அந்த புருஷ ஸூக்தத்தின் பெருமையைப்பேசி இதவே
பகவத் பாத்வபாதிபாதகங்களான ப்ரமாணங்களுக்குள் தலையானதென்றருளிச் செய்கிறார்
தில். புருஷ ஸூக்தத்திற்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஆறு விசேஷணங்களினால் ஸாம்யநிர்வா
ஹம் அற்புதமாகச் செய்தருள்கிறார்: [ஸர்வச்ருதிஷு அநுகதம்] * மறைபாய நால்வேதத்
துள் நின்ற மலர்ச்சுடரே * என்கிறபடியே எம்பெருமான் ஸகல வேதங்களிலும் திகழ்வது
போலவே புருஷ ஸூக்தமும் ஸகல வேதங்களிலும் திகழ்வதாகும். புருஷ ஸூக்தமென்
ற பாகம் ஒவ்வொரு வேதத்திலுமுண்டாயிருக்கும்பே. * ऋग्वेदे षोडशर्चं स्यात् यजुष्यष्टादश-
र्चकम् । सामवेदे तु सप्तर्चं तथा वाजसनेयके—ருக்வேதே ஷோடசர்ச்சம் ஸ்யாத் யஜுஷி அஷ்டாத
சர்ச்சகம். ஸாமவேதே து ஸப்தர்ச்சம் ததா வாஜஸநேயகே * என்று, இந்த புருஷ ஸூக்த
மானது ரிக்வேதத்தில் பதினாறு ருக்குக்களையுடையதாகவும் யஜுர் வேதத்தில் பதினெட்டு
ருக்குக்களையுடையதாகவும் ஸாம வேதத்திலும் வாஜஸநேயகத்திலும் ஏழு ருக்குக்களை
யுடையதாகவும் சொல்லப்பட்டிராநின்றது. ஆகவே 'ஸர்வச்ருதிஷு அநுகதத்வம்' உபய
ஸாதாரணமாயிற்று. [ஸ்திராம்] நிலைநின்றிருக்குந்தன்மையும் உபய ஸாதாரணமாயிருக்கும்.
ப்ரமேய பூதனான எம்பெருமானும் ப்ரமாண மூர்த்தந்ரபமான புருஷ ஸூக்தமும் நித்யபூரீர்
நித்யமங்களமாக விளங்கத்தட்டில்லைபே. [அப்ரகம்ப்யம்] எம்பெருமானே இல்லை செய்ய
வேணுமென்று எத்தனை குதர்க்கவாதிகள் திரண்டாலும் அசைக்கவொண்ணாதபடியன்றோ
பகவத் தத்வமுள்ளது. அப்படியே புருஷ ஸூக்தத்தைச் சில குதர்க்கங்களினால், அந்ய
ப்ரமாக்கவேணுமென்று எவ்வளவு முயன்றாலும் அது கைகூடாததாயிருக்கும். [நாராயணஹ்
வயதாம்] எம்பெருமானுக்கு நாராயணனென்னுந் திருநாமமுடைமைபோலே புருஷ ஸூக்த
மும் நாராயணாவாகமென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும்.

[அகவத்யம்] எம்பெருமான் அகிலஹேயப்ரத்யக்னையிருப்பதுபோலேவே புருஷ
ஸூக்தமும் ஹேயப்ரதிபடம். அதாவது புருஷஸூக்தவ்யதிரித்தங்களான வேதப்பகுதி
களில் தேவதாந்தர பாரம்யசங்கைக்கு ப்ரஸுத்தியாவது உண்டாகையாலே அவற்றில்
அந்த அவத்யமொன்று அவகாசம் பெற்றிருக்கும்: புருஷஸூக்தத்தில் அதுதானு மில்லை
யாயிற்று. * वेदेषु पौरुषं सूक्तं धर्मशालेषु मानवम् । भारते भगवद्गीता पुराणेषु च वैष्णवम्—
வேதேஷு பௌகுஷம் ஸூக்தம் தர்மசாஸ்த்ரேஷு மானவம். பாரதே பகவத்கீதா
புராணேஷு ச வைஷ்ணவம் * என்னும்படியான சிறப்புடையதென்கை. [அசேஷஜகத்பவித்
ரம்] * पावनसर्वलोकानां तमेव रघुनन्दन!—பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந *
என்கிறபடியே எம்பெருமான் அசேஷ ஜகத்பவித்ரனாயிருப்பதுபோலவே புருஷஸூக்தமும்
தன்னையதுஸந்தித்தாரை மனைகமலமறக்கமுவிப் பரமபரிகத்தர்களுக்குமது. ஆக இப்
படிப்பட்ட புருஷஸூக்தமானது * வேதாஹ்மேதம் புருஷம் மஹாந்தம் * என்றுதொடங்கி
தேவரீருடைய புருஷோத்தமத்வத்தை முறையிடா நின்றது. இத்தச்லோகத்திலுள்ள ஒவ்
வொரு விசேஷணமும் எம்பெருமானுடைய பாத்வத்தை நிலைநாட்டவல்லதென்னுமிடமும்
குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

आनन्दमैश्वरमवाक्यमात्मसाक्षात्पुनरावृत्तिः ।

सोऽयं तवैव नृपु हि त्वमिहान्तरात्मा त्वं पुण्डरीकनयनः पुरुषश्च पौष्णः ॥२४॥

ஆநந்த மைச்வர மவாங்மநஸாவகாஹ்யம்
ஆம்நாஸிஷுச் சதகுணைத்தரிதக்ரமேண,
ஸோயம் தவைவ ந்ருஷு ஹி த்வமிஹாந்தராத்மா
த்வம் புண்டரீகநயந: புருஷச் ச பௌஷ்ண:.

24

ஐச்வரம் ஆநந்தம் சதகுணைத்தரித
க்ரமேண அவாங்மநஸாவகாஹ்யம்
ஆம்நாஸிஷு:; ஸோயம் தவைவ;
ஹி த்வம் இஹ ந்ருஷு அந்தராத்மா;
த்வம் புண்டரீகநயந: பௌஷ்ண:

புருஷச் ச (அஸி.)

(எம்பெருமானே!) ஈச்வரத்வப்பயுக்தமான ஆனந்தத்தை (வேதவாக்குக்களானவை) நூறுநூறு மடங்காகப்பெருக்கிக் கொண்டே போகிற முறைமையில் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாததாச்சொல்லி முடித்தன; இவ்வானந்தம் தேவரீருக்கே உற்றது; ஏனென்னில், இவ்வானந்தவல்லி பாகாணத்தில் தேவரீர் சேதநர்களுக்குள்ளே அந்தர்யாமியாயன்றோ இருக்கிறீர்; (அவ்வளவேயுமல்லாமல்) புண்டரீகாக்ஷராயும் ஆதித்ய மண்டலத்தினுள் உறையும் புருஷராயுமிராதின்றீரன்றோ.

* * *—வேதங்கள் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடையவும் எல்லையைக் காணவிரும்பி, அவற்றுள் ஆனந்தமென்கிற ஒரு குணத்தைப்பற்றிப் பேசப்புகுந்த விடம் தைத்திரியோப நிஷத்தில் ஆனந்தவல்லி பென்கிற விடம். அதை யெடுத்தருளிச் செய்கிறார் இதில் பூர்வார்த்தத்தினால். இந்தவுலகத்தில் ஸம்பவிக்கமுடியாத ஒப்பற்ற குணங்கள் வாய்ந்த ஒரு மதவ்யனைக் கல்பித்து அவனுக்கு மேன்மேலாகப் பலபேர்கள் திருப்பது போலவும், கீழ்ச் சொல்லப்பட்டவர்களிற் காட்டிலும் மேன்மேலும் சொல்லப் பட்டவர்களுடைய குணங்கள் நூறுமடங்கு அதிகமாக இருக்கின்றன போலவும் கல்பித்துக்கொண்டுபோய் அப்படிப் பெருக்கிக் கடைசியாகத் தேறும் தொகையை எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணத்தின் அளவாகச் சொல்லலாமென்றெண்ணிப் பார்த்து, அவ்வளவுமேன்மை முடிக்கப் பொருந்தாமையால் மீண்டும் மீண்டும் திருப்பித் திருப்பிப் பெருக்கிக்கொண்டே போவதாகக்காட்டி ஆனந்தகுணமொன்றே வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாததென்று தலைக்கட்டப்பட்டது.

ஆனந்தவல்லியின் ஸாராம்சமாவது—; ஒருமதவ்யன், அவன் நல்ல யௌவன பருவத்திலுள்ளவன்; ஸகலசாஸ்தாங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் ஒதிப் பிறர்களுக்கும் ஒதுவிப்பவன்; ஆலஸ்யமின்றி எல்லாக்காரியங்களையும் வழுவாமற் செய்பவன்; தேஹத்திலும் மனத்திலும் திடமுள்ளவன். இவ்வளவும் வாய்ந்தாலும் தரித்திரனாயிருந்தால் பயனில்லைவே. அப்படியன்றிச் செல்வமெல்லாம் நிறைந்த பூமண்டலம் முழுவதையும் செங்கோல்செலுத்தி ஆளும்படியான ஒப்புயர்வற்ற ஸம்பத்தும் வாய்ந்தவன். இப்படிப்பட்ட அதிகபங்கள் நிறைந்த ஒருமதவ்யனிருந்தால் அவனுக்கு உண்டாகக்கூடிய ஆனந்தத்தை முன்னேயெடுத்துக்காட்டி, அதைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆனந்தமுடையவர்களைப்பற்றி கந்தர்வர்களைக்கூறி, அவர்களைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆனந்தமுடையவர்களைக்கூறி தேவகந்தர்வர்களைக்கூறி இப்படியே நூறுநூறு பங்கு ஆனந்தமுள்ளவர்களாக வரிசையாய் சிலோக லோகபித்ருக்களையும் ஆஜாஜ தேவர்களையும் கர்மதேவ தேவர்களை யும் இந்திரனையும் பிருஹஸ்பதியையும் ப்ராஜாபதியையும் சொல்லிவந்து அந்த ப்ராஜாபதியின் ஆனந்தத்தைவிட நூறுமடங்கு அதிகமான ஆனந்தமுடையது பர்ப்ராஹ்மம் என்று சொல்லப்பார்த்து, பர்ப்ராஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை இவ்வளவு மட்டமாகவா சொல்லி

விடுகிறதென்று குறைபட்டு * யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மகஸா ஸஹ * என்று எத்தனைமடங்கு அதிகமாகச் சொன்னாலும் இது அவாங்கமனஸ கோசரமானதேயென்று தலைக்கட்டிற்று.

ஆனால் * ஸ ஏகோ ப்ராஹ்மண ஆநந்த : [ப்ராஜாபதியின் ஆனந்தத்தின் தூறு கொண்டு ப்ராஹ்மணந்தம்] என்று அங்கு ஏன் சொல்லிற் றென்று கேள்வி பிறக்கக் கூடும்; இக் கேள்விக்கு ஆனந்தமயாதிகாரண பூதீ ராஷ்ய ச்ருதப்ரகாசின்கையில் ஸமாதானம் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது; கேண்மின். “கூழித்தேஷு ரிவ ஸர்ப்பதி” = எறியப்பட்ட அம்பு போலே ஸூரியன் ஒடுகிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தால், ஒரு நிமிஷத்தில் பலகாத வழிகளைக் கடந்து செல்லுகிற ஸூரியனுக்கு அற்பமான அம்பு ஒப்பாக மாட்டாமையாலே *கூழித்தேஷு ரிவ ஸர்ப்பதி* என்ற அந்த வாக்யத்திற்கு ‘ஸூரியனுடைய கதி அமர்தம்’ என்பதில் மாத்திரம் தாற்பரிய மாவது போல் * ஸ ஏகோ ப்ராஹ்மண ஆநந்த : * என்ற இவ்வாக்கியத்திற்கும் ஆனந்த ஆதிக்கத்தில் மாத்திரம் தாற்பரியமாகக் கடவது என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. மற்றொரு வகையான ஸமாதானமும் அங்கே கண்டு கொள்க.

இந்த ச்லோகத்தின் உத்தாரத்தத்தில் த்வ என்றும் த்வம் என்றும் இருக்கையாலே எம்பெருமானை நோக்கியே சொல்லப்படுகிற ச்லோகமிதுவென்று விளங்காநீங்க, முதற்பாதத்தில் ஐச்வரம் என்றிருக்கலாமோ? ‘த்வதீயம் ஆநந்தம்’ என்றன்றோ இருக்க வேண்டும்—என்று வ்யுத்பந்நர்களுக்கு ஒரு சங்கை தோன்றக்கூடும். கேண்மின்; ஐச்வரம் என்பதற்கு ‘சச்வரனுடையதான்’ என்று பொருளென்று; சச்வரத்வ ப்ரயுக்தமான, என்று பொருள்; ஆகவே விரோதமில்லை யென்றுணர்க. [ஆம்நாஸிஷு:] என்கிற க்ரியைக்கு ஆனந்தவல்லியிலுள்ள வாக்கியங்கள் என்பது கர்த்தருபதமாக வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

[ஸோயம் தவைவ] ஆனந்தவல்லியில் சொல்லப்பட்ட * ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த : * என்று தொடங்கியுள்ள ஸகலானந்தமும் தேவீருடையதே என்றபடி. மதுஷ்யாதி ப்ராஜாபதிபர்யந்தமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆனந்தம் அந்த மதுஷ்யாதிகளின் ஆனந்தமாக இருக்க முடியுமே பல்லது எம்பெருமானுடைய ஆனந்தமாக எப்படியிருக்கமுடியும்? என்கிற சங்கை தோன்றக்கூடியதாதலால் அதற்குப் பரிஹாரமாக [ந்ருஷு ஹி த்வமிஹாந்தராத்மா] என்றருளிச்செய்கிறார். அங்குச் சொல்லப்பட்ட எல்லா ஜீவர்களிடத்திலும் தேவரீரே யன்றோ அந்தராத்மாவாக எழுந்தருளியிருப்பது; அவர்கள்யாவரும் தேவரீருக்கு சரீர பூதர்களாய் தேவரீர் சரீரியாயிருக்கையாலே இவ்வளவு சொல்லக் குறையில்லை யென்றபடி. அந்த ப்ரகாரத்தில் ப்ராணமய மனோமயங்களுக்குப் பிறகு விஜ்ஞானமயனைச் சொல்லி * तस्यैव एव शरीर आत्मा—தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா * என்று விஜ்ஞானமயனை ஜீவனுக்கு ஆனந்தமயனை பரமாத்மாவையே அந்தராத்மாவாக ஒதியிருப்பது உணர்த்தக்கது.

[த்வம் புண்டரீகநயந : புருஷச்ச பௌஷ்ண :] * स यथायं पुरुषे । यथासावादित्ये । स एकः—ஸ யச்சாயம் புருஷே. யச்சாஸா வாதித்யேஸ ஏகஃ. * என்கிற கைத்திரீ யோபநிஷத் வாக்யத்தில் ஸூரியமண்டல வர்த்தித்வம் எம்பெருமானுக்குச் சொல்லப்பட்டது; இவ்விஷயந்தன்னையே சாந்தோத்யத்தில் சொல்லும்போது * य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्यः पुरुषो दृश्यते—ய ஏஷோந்தாதித்யே ஹிரண்மய : புருஷோ த்ருச்யதே * என்றுசொல்லி, உடனே * तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी—தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி * என்று புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும் சொல்லியிருக்கையாலே அவை யிரண்டையு மெடுத்துரைத்துப் பாரம்ப நிருபணம் பண்ணியருளினாராயிற்று. (24)

यन्मूलकारणमबुध्यत सृष्टिवाक्यैर्ब्रह्मेति वा सदिति वाऽऽत्मगिराऽथवा तत् ।

नारायणस्त्विति महोपनिषद्ब्रवीति सौवालिकीप्रमृतयोऽप्यनुब्रूयामुरेनाम् ॥२५॥

யந்முலகாரணமபுத்த்யத ஸ்ருஷ்டிவாக்யை:
ப்ரஹ்மேதி வா ஸதிதி வாத்மகிராதவா தத்,
நாராயணஸ் த்விதி மஹோபநிஷத் ப்ரஸீதி
ஸௌபாலிகீப்ரப்ருதயோ ப்யநுஜக்முரேநாம்.

25

ஸ்ருஷ்டிவாக்யை. ஸத் இதி வா
ப்ரஹ்ம இதி வா அதவா ஆத்மகிரா
யத் முலகாரணம் அபுத்த்யத, தத்
நாராயண: இதி மஹோபநிஷத் ப்ர
ஸீதி; ஏகாம் ஸௌபாலிகீப்ரப்ருதயோபி
அநுஜக்மு:

ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரணத்திலுள்ள காரணவாக்யங்களாலே
ஸத் என்றோ ப்ரஹ்ம என்றோ ஆத்மா என்றோ எந்த
வஸ்துவானது முலகாரணமாக அறியப்பட்டிருக்கின்
றதோ அந்த வ்யக்தி நாராயணனேயென்று மஹோ
பநிஷத்து ஒதுகின்றது; இந்த மஹோபநிஷத்தை
ஸுபாலோபநிஷத்து முதலானவைகளும் பின்செல்லு
கின்றன.

* * *—அதர்வசாஸ்ஸிலே * कश्च ध्येयः ? कारणं तु ध्येयः—கச்ச த்யேய: ? காரணம் து
த்யேய: * என்று ஜகத்காரணபூத்மான வஸ்துவே உபாஸ்யமென்று ஒதிற்று. அப்படிப்
பட்ட வஸ்து எது? என்று ஆராய்ப்புகுமளவில், அந்த காரணவஸ்துவானது ஒவ்வொ
ரிடத்தில் ஒவ்வொரு சப்தத்தாலே சொல்லப்பட்டிரா கின்றது. எங்கனே யென்னில்;
சாந்தோக்யத்திலே * सदेव सोम्येदमग्र आसीत् एकमेवाद्वितीयम् — ஸ தேவ ஸோம்ய இதமக்ர
ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம் * என்று ஸச்சப்தத்தாலே சொல்லிற்று. வாஜஸகேய
சுத்திலே * ब्रह्म वा इदमेवाग्र आसीत्— ப்ரஹ்ம வா இதமேவாக்ர ஆஸீத் * என்று ப்ரஹ்ம
சப்தத்தாலே சொல்லிற்று. அவ்விடத்திலே, ஸர்வசாகாப்ரத்யய ந்யாயத்தாலே காரணவாக்
யங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஏகவிஷயத்வம் வேண்டுகையாலே * पशुमालभेत—பசுமாலபேத*
என்று ஸாமான்யமான பசுசப்தம் * छागो वा मन्त्रवर्णात्—சாகோ வாமந்த்ரவர்ணாத் * என்கிற
ஸூத்ரத்தில் விசேஷோபஸ்தாபகமான * छागपशु (சாகபசு)விலே பர்யவலிக்குமாபோலே
இங்கும் ஸாமான்யமான ஸச்சப்தத்துக்கு வர்சயமான காரணவஸ்துவானது விசேஷோப
ஸ்தாபக ப்ரஹ்மசப்தவாச்யமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இந்த ப்ரஹ்மசப்தந்தானும்
* मम योनिर्महद्ब्रह्म— மம யோநிர் மஹத் ப்ரஹ்ம * என்றும் * तज्ज्ञानं ब्रह्मसंज्ञितम्— தத் ஜ்ஞா
நம் ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம் * என்றும் சேதநா சேதந ஸாதாரணமாகையாலே ஐதரேயத்திலே
* आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्— ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத் * என்று சேதந
னுக்கே அஸாதாரணமான ஆத்ம சப்தத்தாலே விசேஷித்தது. இந்த ஆத்மாக்களில் ஜகத்
காரணபூதர் ஆரென்று விசேஷஜிஜ்ஞாஸை பிறக்குமளவிலே, இந்தானே அக்ரியோ
ஆதித்யனே சந்தானே வைச்ரவணனே வருணனே வாயு யமப்ரப்ருதிகளான தேவதா
விசேஷங்களோ வென்னில், அவையொன்றுமன்று, நாராயணனே யென்னுமிடத்தை
மஹோபநிஷத்தும் ஸுபாலோபநிஷதாதிகளும் நிஷ்கர்ஷித்துக் கொடுத்தன. அவ்விஷயமே
பாயிற்று இந்த ச்லோகத்தில் பேசப்பட்டது.

இந்த ச்லோகத்தின் ப்ரமேயத்தை ஸுந்தர ப்ரஹ்மஸ்தவத்தில் (16) *ஸத்ப்ரஹ்மாத்ம
பதை: * இத்யாதி ச்லோகத்தாலே விரித்துரைத்தருளினார். அங்கு இன்னமும் விளக்க
வுவையிட்டோம், கண்டுகொள்வது.

[ஸ்ருஷ்டிவாக்யை:] உபநிஷத்துக்களிலே. ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுமிடத்துள்ள வாக்
யங்களாலே என்றபடி. காரணவாக்யங்களென்பதும் அவற்றையே. (25)

ज्योतिः परं परमतत्त्वमथो परात्मा ब्रह्मेति च श्रुतिषु यत्परवस्त्वधीतम् ।

नारायणस्तदिति तद्विशिनष्टि काचिद्विष्णोः पदं परममित्यपरा गृणाति ॥२६॥

ஜ்யோதி: பரம் பரமதத்வமதோ பராத்மா
ப்ரஹ்மேதி ச ச்ருதிஷு யத் பரவஸ்த்வதீதம்,
நாராயணஸ் ததிதி தத் விசிநஷ்டி காசித்
விஷ்ணோ: பதம் பரமமீத்யபரா க்ருணாதி.

26

ச்ருதிஷு யத் பரவஸ்து பரம் ஜ்யோதி: வேதங்களிலே யாதொரு பாவஸ்துவானது பாஞ்
இதி பரமதத்வம் இதி அதோ பராத்மா சோதியென்றும் பரமதத்வமென்றும் பரமாத்மா
இதி ப்ரஹ்ம இதி ச அதீதம், தத் நாரா என்றும் ப்ரஹ்மமென்றும் ஓதப்பட்டிருக்கின்
யண: இதி காசித் (ச்ருதி:) விசிநஷ்டி; றதோ, அந்த வஸ்துவை நாராயணனென்று ஒருச்ருதி
அபரா (ச்ருதி:) விஷ்ணோ: பரமம் விவரிக்கின்றது; மற்றொருச்ருதியானது (அதேவஸ்
பதம் இதி க்ருணாதி துவை) விஷ்ணோ: பரமம்பதமென்று ஓதுகின்றது.

***—பராத்மாபரண பூமிக்நாராயணனை ஸச்சப்த ப்ரஹ்மசப்த ஆத்மசப்தங்க
ளாலே ஆங்காக்கு வ்யபதேசித்ததுபோலவே, பரம்ஜ்யோதி:, பரமம் தத்வம், பா: ஆத்மா
என்றும் வ்யபதேசித்திருப்பதுண்டு; அவையும் நாராயணதத்பரங்களை பென்பது ஸுஷ்
பஷ்ட மென்கிறாதிதில். *நாராயணபரோ ஜ்யோதி: * என்ற விடத்தில் பாஞ்சோதியாகச்
சொல்லிற்று. நாராயணபா: என்று ஸமஸ்தபதமாக விருந்தாலும் இதாசாகைகளிலுள்ள
பாடத்தை யதுஸரித்து 'நாராயண: பா: ' என்று வ்யஸ்தமாகவே கொள்ளக்கடவது. பா:
என்றதும் ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு விசேஷணமாகையாலே விக் வ்யத்பயம் சாந்தஸ மென்று
கொள்வது. — [பரமதத்வம்] * தத்வம் நாராயண: பா: * என்கிற ச்ருதி வாக்யம் விவக்ஷிதம்.
[பராத்மா] * ஆத்மா நாராயண: பா: * என்பது விவக்ஷிதம். [ப்ரஹ்மேதி ச] * நாராயண
பரம் ப்ரஹ்ம * என்பது விவக்ஷிதம். [காசித் நாராயண இதி விசிநஷ்டி] நாராயணாவாக
மென்கிற வெருச்ருதியானது நாராயணனே யென்று விளக்கி நின்றது. [அபரா ச்ருதிஸ் து
விஷ்ணோ: பரமம் பதமீதி க்ருணாதி] அபரா என்பதனாலே கடவல்லீச்ருதி விவக்ஷிதம்.
* விஜ்ஞாநஸாரதிர்
யஸ் து மந:ப்ரக்ரஹ்வாந் நா: ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் *
என்றது காண்க.

ஆக இவற்றால் தேவதாந்தர பாராயசங்கைக்கு அவகாசலேசமுமில்லை யென்ற
தாயிற்று. ... (26)

सन्तीदृशः श्रुतिशिरस्यु परसहस्रा वाचस्तव प्रथयितुं परमेशितृत्वम् ।

किञ्चेह न व्यजगणः किमिघातृभेदं कामजगन्ति निगिरन् पुनरुद्दिश्य ॥२७॥

ஸந்தீத்ருச : ச்ருதிசிரஸ்ஸு பரஸ்ஸஹஸ்ரா :
வாசஸ்தவ ப்ரதயிதும் பரமேசித்ருத்வம் ,
கிஞ்சேஹ ந வ்யஜகண : க்ரிமிதாத்ருபேதம்
க்ராமந் ஜகந்தி நிகிரந் புநருத்கிரம்ச்ச.

27

தவ பரமேசித்ருத்வம் ப்ரதயிதும் ச்ரு (எம்பெருமானே!) தேவீருடைய பரமேச்வரத்வத்
திசிரஸ்ஸு நத்ருச: பரஸ்ஸஹஸ்ரா: னைப் பாவச்செய்வதற்கு வேதாந்தங்களிலே இப்
வாச: ஸந்தி; கிஞ்ச இஹ ஜகந்தி க்ராம படிப்பட்ட பல்லாயிரம் வாக்குக்கள் உள்ளன; அன்
மந் நிகிரந் புந: உத்கிரந் ச க்ரிமி தாத்ரு றியும், தேவீர் இங்கு உலகங்களை அளக்கும்போதும்
பேதம் உ வ்யஜகண: விழுங்கும்போதும் மறுபடி உமிழும்போதும் கிரிமி
யென்றும் பிரமனென்றும் வாசி பார்த்திலீர்.

* * * கீழ்ச்லோகங்களினு லறிவிக்கப்பட்ட விஷயம் உபலக்ஷணமாயாதயா கொன் னக்கடவதென்கிறாரிதில். எம்பெருமானுடைய பாரம்பத்தை விளக்கிக் - காட்டவல்ல ச்ருதி வாக்கியங்கள் இவ்வளவேயோ? பலகோடி நூறுபிராழுவென்கிறார். * தமீச்வரானும் பரமம் மஹேச்வரம் * என்று ஒதப்பட்ட பாமேச்வரத்வத்தை விளக்குதற்குப் பாங்காகவுள்ள ச்ருதிகளைப் பன்னியுகாக்குக்காற் பாரதமாயிறே.

உத்தார்த்தத்தினால் - ஆழ்வார்கள் திருபித்தருளுகிற பாரம்ப பாகாரத்தை முத லிக்கிறார். அதாவது * கிடந்திருந்து நின்றளந்து கேழலாய்க் கீழ்புகிடந்திடும் தன்னுள் காக்குமுமிழும் * என்றும், * பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழந்து பாரளந்து பாரையாண்ட பேராளன் * என்றும் இப்புடைகளிலேயுள்ள பாசாக்கள் எம்பெருமான் செய்தருளின செயல்களாலும் அவனையே பரமபுருஷனென்று அதுதியிடலாமென்று காட்டுகையாலே அப்பாசாங்களிலுள்ள பொருளையே பெய்து உத்தார்த்தமருளிச்செய்தபடி. [க்ராமந்] என்பதனாலே உலகளந்த செய்தியையும், [நிகிரந்] என்பதனாலே உலகமுண்டசெய்தியை யும், [புருத்திரந்] என்பதனாலே உலகமுமிழந்த [அதாவது ஸ்ருஷ்டிசெய்கிற] செயலையும் தெரிவித்தபடி. இச்செயல்களிலே [க்ரிமிதாத்திருபேதம் ந வ்யஜகண்?] இது க்ரிமி, இவன் பிரமன் என்று வாசிபார்த்திலே என்றபடி. க்ரிமிகோதிகளோடு ப்ரஹ்மாத்ரி தேவர்க ளோடு வாசியற எல்லா தலையிலும் திருவடிகளைவைத்து, எல்லாரையும் ஒருங்கே திருவயிற் றில். கொண்டு காலவிசேஷத்திலே வெளிநாடுகாணவுமிழந்தாய் நீயேயிறே. * நளிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக்கடவுளும் தளிரொளி யிமையவர் தலைவனுமுதலா, யாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட, சில நீர் தீகரல் கடரிருவிசும்பும், மலர்சுடர்பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க, ஓராலிசேச்சேர்ந்த எம்பெருமாமாயனைபல்லது, ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோயாமே. * (திருவாசிரியம்-7.) என்ற பாசாத்தை இங்கே அதுஸந்திப்பது. (27)

रूपश्रिया परमया परमेण धाम्ना चित्तैश्च कैश्चिदुचितैर्भवतश्चरितैः ।

चिह्नैरनिह्वपरैरपरैश्च कैश्चिन्निश्चिन्वते त्वयि विपश्चित ईशितृत्वम् ॥२८॥

ரூபச்ரியா பரமயா பரமேண தாம்நா
சித்ரைச்ச கைச்சிதுசிறைத் பவதச் சரித்ரை:,
சிஹ்நைநாநிஹ்நவபரை ரபரைச்ச கைச்சித்
நிச்சிந்வதே த்வயி விபச்சித ஈசித்ருத்வம்.

28

விபச்சித: பவத: பரமயா ரூபச்ரியா
பரமேண தாம்நா சித்ரை: உசிறை:
கைச்சித் சரித்ரைச்ச அநிஹ்நவபரை:
அபரை: கைச்சித் சிஹ்நைச்ச த்வயி
ஈசித்ருத்வம் நிச்சிந்வதே

(எம்பெருமானே!) மஹாவிவேகிகளாயுள்ளவர்கள், தேவரீருடைய மிகச்சிறந்த திருமேனிவிளக்கத்தினு லும் சிறந்தஸ்தான விசேஷத்தினாலும் அற்புதமாயும் தகுந்துமிழுக்கிற சில சரிதைகளினாலும், பரத்வத்தை பொளிக்காமல் நிர்ணயிக்கக்கூடிய சில அடையாளங் களினாலும் தேவரீரிடத்திலேயே பாரம்பத்தை நிர்ண யிக்கின்றார்கள்.

* * * — ப்ரஹ்மவித்துக்கள் தத்வ நிர்ணயம் செய்யும் வழிகள் பலவுள்ளன வென் கிறார். [பரமயா ரூபச்ரியா]. * காணிலுமுருப்போலார் * என்று (திருச்சந்த விருத்தம்) திரும்பிசைப்பிராணருளிச் செய்தபடியே, பிணக்களிடு காடதனுள் நடமாடி வெந்தா ரென் பும் சுடுநீறும் மெய்யில் பூசி விருபாக்ஷனாயிருக்கு மிருப்புப் போலன்றிக்கே * எழிலுடைய வம்மணமீர்! என்னாங்கத் தின்னமுதர் குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழி லெழு கமலப் பூவழகர் * என்றும் * தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான் * என்றும் * கோலமாமணி மாரமும் முத்துத் தாமமும் முடி வில்லதோரொழில் நீலமேனி * என்றும் சொல்லுகிற திருவுருவவழி.

கொண்டும். [பரமேண தாம்நா] * ஆதித்யவர்ணம் தமஸ : பரஸ்தாத் * என்றும் * ததக்ஷிணே
பரமே வ்யோமந் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கலமந்தயில்லதோர் நாடு தன்னிலிருப்
பாலும். [சித்ரைச் ச கைச்சிதுசிதைர் பவதச் சரித்ரை :] *வேதாபஹார குருபாதக தைத்ய
பீடாத்யாபத் விமோசந * என்று ஆனவந்தார் போல்வார் எடுத்துக்காட்டியவை பலவு
முண்டே; தூணிலிருந்து தோற்றுவதும் கடலிலே அணைகட்டுவதும் ஏழுபிராயத்திலே குன்
றெடுத்தானிரை காப்பதும் * மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டாணை ஓது
வித்ததக்கணையா உருவுருவே கொடுப்பதும், கடலொளியாய் வின்ற தன்னுடைச் சோதியில்
வைதிகன் பிள்ளைகளை உடலொடுங் கொண்டு கொடுப்பதும் முதலானவை சொல்ப்புகில் வாய
முதம் பரக்குமே. அவற்றாலும். [சிற்றைநகரிக்ஷவபரைச் ச கைச்சித்] லக்ஷம்பதித்வம்
சேஷ சாயித்வம் கருட வரஹநத்வம் முதலானவை பாத்வத்தை முதலிக்கும் சின்னக்களா
கைபாலே அவற்றைச் சொல்லுகிறது. திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பாத்வத்தை
உபதேசிக்கப் புகுந்த ஆழ்வார் * அணைவது அரவணை மேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது *
என்றும் * தீர்த்தனுலகளந்த சேவடி மேல் பூந்தாமம் சேர்த்தியவையே சிவன் முடிமேல்தான்
கண்டு, பார்த்தன் தெனின் தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை * என்றும் அருளிச்செய்தவை
இங்கே அறுஸந்தேபங்கள். [அநிஹநவபரை:] நிஹநவமாவது அபலாபம்; அதிலே தத்
பாங்களல்லாதவை யென்றது—ஸ்பஷ்டமாக நிர்ணயிப்பவை என்றபடி. “அநிஹநவ பரைத?”
என்கிற பாடமும் காண்கிறது. அபலாபத்திற்கு ஆஸ்பதமல்லாத என்றபடி. அபலபிக்க
முடியாதவை யென்று கருத்து. [விபச்சித்:] விவிதமாகப் பார்க்கவல்ல அறிவுடையார்;
மஹாமதிகள் என்றபடி.

(28)

यस्याः कटाक्षमनुक्षणमीश्वराणामैश्वर्यहेतुरिति सर्वज्ञीनमेव ।

तां श्रीरिति त्वदुपसंश्रयणातिराहुस्त्वां च श्रियश्श्रयमुदाहुरुदारवाचः ॥२९॥

யஸ்யா : கடாக்ஷணமநுக்ஷணமீச்வராணாம்
ஐச்வர்யஹேதுரிதி ஸர்வஜநீநமேதத் ,
தாம் ஸ்ரீரிதி த்வதுபஸம்ச்ரயணந்நிராஹு:
த்வாம் ஹி ச்ரியச் ச்ரியமுதாஹுருதாரவாச:.

29.

யஸ்யா: கடாக்ஷணம் ஈச்வராணாம்
அநுக்ஷணம் ஐச்வர்யஹேதுரிதி ஏதத்
ஸர்வஜநீநம்; தாம் த்வத் உபஸம்ச்ரய
ணத் ஸ்ரீரிதி நிராஹு:; உதாரவாச:
த்வாம் ஹி ச்ரிய: ச்ரியம் உதாஹு:

யாவனொரு பிராட்டியின் கடாக்ஷமானது இந்திரன்
முதலிய தேவர்களுக்கும் அடிக்கடி ஐச்வர்யஹேது
வாகிறதென்பது ஸர்வஜநஸம்மதமானதோ, அந்தப்
பிராட்டியை தேவரிடத்தில் ஆச்ரயித்திருப்பது கார
ணமாகவே ஸ்ரீயென்று நிருத்தி கூறுகின்றார்கள்.
உதாரவாக்குக்களான திருமங்கையாழ்வார் போல்வா
ரும் தேவரிடையேயன்றோ திருவுக்குந்திருவாகிய செல்
வனென்கிறார்கள்.

* * * எம்பெருமானுடைய பாரம்பத்தை நிர்ணயிக்க லக்ஷம்பதித்வமொன்று
போதுமேயென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார். பிராட்டியின் பெருமையைப் பூர்
வார்த்தத்தினாலருளிச் செய்கிறார். யாவனொருபிராட்டியின் கடாக்ஷமானது ஈச்வரென்று
பேர்பெற்றவர்களுக்கெல்லாம் ஐச்வர்ய ஹேதுவாகின்றதோ, அப்படிப்பட்ட பிராட்டி
ஸ்ரீயென்று திருநாமம்பெற்றிருப்பது தேவரிடம்பற்றி ஸத்தைபெற்றிருப்பதனுள்ளே?
என்பது மூன்றுபாதங்களின் கருத்து. முதலிண்டு பாதங்களிற் சொன்ன அர்த்தத்தை
பட்டர் ஸ்ரீகுணாத்நகோசத்தில் * अपाङ्गा भूयांसो यदुपरि परं ब्रह्म तदभूत् अमी यत्र दिवास् च
ऋतमस्वादितदधरात्—அபாங்கா பூயாம்ஸோ யதுபரி பரம் ப்ரஹ்ம ததபூத் அமீ யத்ர த்வீத்ராஸ்த்
ஸ ச சதமகாதிஸ்தததாத் * என்று பன்னியுரைத்தருளினபடி காண்க. இரண்டாவது பாதத்.

தின் முடிவில் 'ஸர்வஜநம்' என்னும்பாடம் தவறு; அப்படி ரூபம் நிவ்யத்தியாக வழி யில்லை; ஸர்வஜநம் மென்பதே சுத்த பாடம்.

[தாம் ஸ்ரீரீதி த்வதுபஸம்ச்ரயணாத் நிரஹு:] ஸ்ரீசப்தத்திற்கு ஆறுவகையான வ்யுத்தத்திகள் உள்ளன; அவற்றுள் முதலான வ்யுத்தத்திச் ச்ரயணே என்பது. எம்பெரு மாணைப்பற்றி ஸ்வரூப வரபமடைபவள் என்றபடி. * மலர்மகள் விரும்பும் நமரும் பெறஸடி கள் என்றதாயிற்று.

[த்வாம் ஹி ச்ரீய: ச்ரீயமுதாஹு:] பிராட்டியினாலே எம்பெருமானுக்கு ஏற்றமென் பதுபோல, எம்பெருமானாலே பிராட்டிக்கு ஏற்றமென்பது முண்டிதே. அதுவும் ப்ராஸங் கிகமாக இங்கு வக்தவ்யமாயிற்று. * திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா * என்றருளிச் செய்த திருமங்கையாழ்வாரையும் * க: ச்ரீ: ஸ்ரீ:—கச் ஸ்ரீச் ச்ரீய: * என்றருளிச்செய்த ஆளவந்தாரையும் இங்கு உதாரவாக்குக்க ளென்கிறார். திருப்பாவையில் * திருவே துயிலே ழாய் * (20) என்றவிடத்து ஆறுவிரப்படியில், "உதாவாக்குக்களாகிறார்—திருமங்கையாழ் வாரும் ஆளவந்தாரும் ஆழ்வானும் பட்டரும்" என்றருளிச்செய்ததும் காண்க. (29)

माया त्वयागुण मयी किल या निष्ठया सा ते विभो ! किमिव नर्म न निर्मिमीते ।

कौतुकता: स्थिरकुतर्कवशेन केचित् सत्यां श्रुतौ च बधिरास्त्वयि तन्महिम्ना ॥३०॥

மாயா த்வயா குணமயி கில யா நிஸ்ருஷ்டா

ஸா தே விபோ ! கிமிவ நர்ம ந நிர்மிமீதே,

கௌதஸ்குதா: ஸ்திரகுதர்க்கவசேந கேசித்

ஸத்யாம் ச்ருதௌ ச பதிராஸ் த்வயி தந்மஹிம்நா. 30

ஹேவிபோ ! குணமயீ யா மாயா த்வ

நிஸ்குஷ்டா கில, ஸா தே கிமிவ

கௌதஸ்குதா; கேசித் கௌதஸ்

குதா: ச்ருதௌ ஸத்யாம் ச ஸ்திரகு

தர்க்கவசேந தந்மஹிம்நா த்வயி பதிரா:

எம்பெருமானே!, குணத்யாத்மகமான யாதொரு மாயையானதுதேவீரால் பிணைக்கப்பட்டதோ, அந்த மாயைதேவீருக்கு எந்தவினையாட்டைத்தான் விளைக் கமாட்டாதது; [அதுவே தேவீருடைய லீலைக்கு உபகாரணம்.] சிலகுதல்விதவாதிகள், தேவீருடைய பாத்வத்தை விளக்கவல்ல ச்ருதிகள் விளங்காநிற்க வும் அவர்ஜீயமான தூக்காஹத்தினால் அந்தமாயை யின் பெருமையடியாக தேவீருடைய பெருமையைக் காதுகொண்டு கேட்பதில் செவிடர்களாயிருக்கிறார் கள்.

* * *—பரமைகார்த்திகளான பகவத் ராமாநுஜ லித்தார்த்த நிர்ந்தாரண தூரந்தார்கள் எந்த ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானுடைய பாரம்யத்தை அறுதியிடுகின்றார்களோ அந்தப்ரமாணங்கள் இவர்களுக்குப்போல மற்றையோர்க்கும் தெரிந்தவையாயிருக்க, அவர் களும் உள்ளபடியறிய ப்ராப்தமாயிருக்க, அங்ஙனமறியாமைக்குக் காரணம் ஏதென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்வது இந்தச் ச்லோகம். ஆளவந்தார் * த்வ பசிப்ரடிமஸ்வபாவம், மாயாபலேந பவதாபி நிகுஹ்யமானம் * என்று ஸ்தோத்தாரத்தத்தில் (16) அருளிச்செய்த தையே விரித்துரைக்கிறாரிதில்.

கேதயிலே * தைவ் ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா தூத்யயா * என்று அவன் தானே சொல்லிவைத்தான். * துயக்கறு மதியினன்னுனத்து எமாஸாத் துயக்கும் மயக்குடை யுயைகள் வாளிலும் பெரியன வல்லன் * என்றார் ஆழ்வார்தாமும். * க்ரீடாவிதே: பரீகாஸ்த்வ யா து மாயா ஸாமோஹநீ ந கதமஸ்ய து ஹந்த ஜந்தோ: * என்றார் இவர்தாமே அதிமாநுஷ ணத்தவத்தில். ஒருகுருவி பிணைத்த பிணை ஒருவாலவிழ்க்கப் போகிறதில்லை; அப்படியே

எம்பெருமான் தான் பிணைத்த மாயமயக்குப்பிணையும் எவர்க்கும் தப்பவரிதாயிராநின்றது. *மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* என்று அவன் தானே கூறிவைத்த படியே, “தைவீம் குணமயீம் மாயாம்...தவாஸ்யி தாஸ இதி வக்தாரம் மாம் தாரய” * (சாணுகதிகத்யே.) என்றுசொல்லி அவனையே கால்கட்டி விடுவித்துக்கொள்வார்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு அந்த மாயாபந்தம் தப்பவரிதாயிறே யிருப்பது. அப்படிப்பட்ட மாயைக்கு வசப்பட்டவர்களாகியே சில குதர்க்கவாதிகள் ப்ரபல ப்ரமாணங்களையும் காற்கடைக் கொண்டு தேவரீருடைய பாரம்பத்தை யறியப் பெருந்தே தடுமாறுகின்றன ரென்கிறார்.

[குணமயீ யா மாயா த்வயா கீஸ்குஷ்டா] *தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா* என்கிற பகவத்வசாதத்தையே உட்கொண்டு இது அருளிச்செய்தபடி. ‘குணமயீ’ என்ற விடத்தில் * அஜாமேகாம் லோஹித சுக்லக்ருஷ்ணம் * என்ற உபநிஷத்வாக்யம் அதுஸந்தேயம். ஸத்வாஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற முக்குணங்களும் கலந்த கட்டியான என்றபடி. [ஸா தே கீமீவ நர்ம ந கீர்மீமீதே] அந்த மாயை செய்யாத கூத்தில்கூட யென்றபடி. அதுசெய்த வொருகூத்தை உத்தார்த்தத்தாலே முதலிக்கிறார். [கௌதஸ்குதா:] எது சொன்னாலும் ஒருவரம்பிலே நில்லாதே ‘தத் குதா? தத் குதா?’ என்றே சோத்யம் செய்துகொண்டிருப்பார்க்குத் கௌதஸ்குதரென்று பெயர். குயுத்தி மாத்ராவலம்பிகளென்றபடி. [ஸ்திர குதர்க்கவசேந] ப்ரமாணிகங்களான ஸமீசார்த்தங்களைப் பெரியார் சொல்லக் கேட்டுக் கூட ஆக்ரஹப் பெருமையாலே பற்றினது விடாதே குதர்க்கமே செய்துகொண்டிருக்குந் தன்மையினாலே. [தந்மஹிம்நா] கீழ்ச் சொன்ன மாயையின் பெருமையினாலே யென்றபடி. [த்வயி பதிரா:] தேவரீர் விஷயத்திலே செவிடர்களா யொழிகின்றார்கள். ஸ்ரீகுணாத்ந கோசத்தில் * லோகே த்வந்மஹிமாவபோத பதிரே * என்றருளிச் செய்தது இதையடி யொற்றியே.

ஆக, மாயையைக்கடந்து சுத்த ஸாத்விகர்களாயுள்ளவர்கள் பகவத் பாரம்பத்தை உள்ளபடி யுணர்ந்து வாழ்ந்து போகாநிற்க, குணத்யவசம்பர்களான சில அவ்யபதேசங்கள் இழந்தொழிபா நின்றார்கள் என்றதாயிற்று. ... (30).

यः स्यावरकिमिपतङ्गमतङ्गजादिष्वन्येषु जन्तुषु सदैव विजायमानः ।

त्वं नित्यनिर्मलनिरञ्जननिर्विकारकस्याणसदुणनिधे ! स इतीरितस्तैः ॥३१॥

யஸ் ஸ்தாவரக்ரிமிபதங்கமதங்கஜாதிஷு

அந்யேஷு ஜந்துஷு ஸதைவ விஜாயமான;

த்வம் நித்யநிர்மலநிரஞ்ஜந நிர்விகார

கல்யாணஸத்குணநிதே ! ஸ இதிரிதஸ் தை:

31

கீத்யநிர்மலநிரஞ்ஜநநிர்விகாரகல்யாண
ஸத்குணநிதே ! ய: ஸ்தாவரக்ரிமிபதங்க
மதங்கஜாதிஷு அந்யேஷு ஜந்துஷு
ஸதைவ விஜாயமான: , ஸ: த்வம் இதி

தை: ஈரித: (அஸி)

எப்போதும் ஹேயப்ரதிபடமாயும் நிர்லேபமாயும்
நிர்விகாரமாயிருக்கிற கல்யாணகுணங்களுக்கு நிதி
போன்ற எம்பெருமானே ! யாவனொரு ஜீவன் ஸ்தா
வர்களான க்ரிமி பகி கஜாதிகளும் மற்றுமான யோ
னிகளிலே இடையறாது பிறந்து கொண்டிருக்கிறானே
அவன் தேவரீரேயென்று அந்தச்செவிடர்களால்
சொல்லப்படாநின்றார்.

* * *—கீழ்ச்லோகத்திலே கௌதஸ்குதா: என்று ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டவர்களின் ப்ர
லாபங்களிலே ஒன்றை யுதாஹரிக்கிறாரிதில். ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் வேதார்த்தஸங்க்ர
ஹத்தின் உபக்ரமத்தில் ஆளவந்தாரை உபச்லோகிக்குமிடத்து, * परं ब्रह्मैवाज्ञं अमपरिणतं संसरति
तत् परीषाच्यालीढं विश्वमशुभस्यास्पदमिति । श्रुतिन्यायापेक्षं जाति वित्तं मोहनमिदं तमो येनापास्तं स हि विजयते

யாமுனியுனி:—பரம் ப்ரஹ்மைவாஜஞம் ப்ரமபரிகதம் ஸம்ஸரதி தத் பரோபாத்யாலீடம் விவசமசு பஸ்யாஸ்பதமிதி, ச்ருதிக்யாயாபேதம் ஐகதி விததம் மோஹநமிதம் தமோ யோநாபாஸ்தம் ஸ ஹி விஜயதே யாமுநமுநி: * என்று, ஆளவந்தார் நிரஸித்தருளின மாயாவாதி மதத்தை ஸங்க்ரஹித்தருளினார். அந்த மதம் யாருடையதோ அவர்களே கௌதஸ்குதர்க ளென்றும் ஸ்திரகுதர்க்கவச்யர்களென்றும் தெரிவியாநின்றுகொண்டு அவர்களுடைய ப்ரலாபப்ரகாரத்தை யெடுத்துரைக்கிறார்.

நித்ய நிர்மல நிரஞ்ஜந நிர்விகாரகல்யாண ஸத்தகுணநிதே! என்கிற பகவத்ஸம்போதநம். ஸாபிப்ராயம்; அகில ஹேயப்ரத்யநீககல்யாண குணைகதாநரான தேவரீருடைய தன்மைக் குச் சிறிதும் பொருந்தாதபடியன்றோ பிறர் பேசுகின்றார்கள்! என்று வருந்திக்காட்டுகிற படி. பரப்ரஹ்மமே ஸ்வமாயையினாலே மோஹிதமாய் ஜீவபாவத்தையடைகின்ற தென்று சொல்லுகை. *அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு* இத்யாதியான கல்யாணகுண ப்ரதிபாதக ச்ருதியோடு சேராதென்று காட்டுகிறபடி. நித்யநிர்மல!, நிரஞ்ஜந!, நிர் விகார, கல்யாண ஸத்தகுணநிதே! என்று நான்கு ஸம்புத்திகளாகப் பிரித்துக்கொள்வது. நித்ய!, நிர்மல! என்று அதையும் இரண்டாகப் பிரிப்பாருமுளர். ஸ்வரூபதோ நித்ய னானவனே! ஹேயப்ரத்யநீகனுனவனே! என்றபடி. [நிரஞ்ஜந!] சேதநர்களை அநுப்ர வேசித்து நிற்கச் செய்தேயும் கர்ம வச்யத்வாதிரூப தோஷங்கள் தொடரப்பெறுதவனே! என்கை. [நிர்விகார!] அசேதநங்களில் அநுப்ரவேசித்திருக்கச் செய்தேயும் விகாரா ஸ்பதமான அவற்றின்படியன்றிக்கே யிருக்குமவனே! என்கை. [கல்யாணஸத்தகுணநிதே] கல்யாணகுணமென்றோ ஸத்தகுணமென்றோ சொல்லப் போதுமாயிருக்க இரண்டையும் சேர்த்துச் சொன்னது என்னென்னில்; கல்யாண என்பதனாலே அநுஸந்தானம் செய் பவர்களுக்கு சுபாவஹங்களென்கிறது. ஸத் என்பதனாலே எவ்வளவநுபவித்தாலும் ஊழிதோறாழி யநுபவித்தாலும் குறையாதே அச்ய்யமாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்களுக்கு நிதிபோன்றவனே!.

[ஸ்தாவர க்ரிமி பதங்கமதங்கஜாதிஷு அந்யேஷு ஜந்ஜஷு ஸதைவ லிஜ்யமாந: ய: ஸ: த்வமிதி தை: ஈரித:] ஸ்தாவர கீட பகழி ம்ருகாதிகளாய், தேவரீருடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுக்கு விஜாதீயமான ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையுடையனவாயிருக்கிற யோநி களிலே மாறிமாறிப்பல பிறப்பும் பிறந்து கொண்டிருக்கிற கர்மவச்யனுனஜீவனுக்கும் அகர்மவச்யரான தேவரீருக்கும் அத்வைதம் சொல்லுகிறார்களே சிலர், அவர்களே கீழ் ச்லோகத்தில் மாயைக்கு வசப்பட்ட செவிடர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்களென்ற தாயிற்று. * க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக: * இத் யாதிச்ருதிகளாலே சிதசிதீச்வர தத்வத்ரயம் தனித்தனியே ஓதப்படாநிற்க, அது கொள்ளாதே ஈச்வரதத்வமொன்றுதானுள்ளதென்று சொல்லுமதில் வருமாபத்தி இத னால் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

க்ரிமி பதங்க மதங்கஜாதி யோநிகளிலே சேதநன் பிறக்கிறுனென்றது யுக்தம்; ஸ்தாவரங்களிலும் பிறப்பதுண்டோ? அதையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது பொருந்து மோவென்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; அதற்குச் சொல்லுகிறோம். பெரியாழ்வார் திரு மொழியில் (4-4-4) * நரகநாசனை நாவிற்கொண்டழையாத மானிடசாதியர் பருகு நீருமுடுக்குங்கூறையும் பாவஞ்செய்தனதான கொலோ * என்றவிடத்து வியாக்கியா னத்தில் —“.....நாமரூபவிசிஷ்டமான ஸகல வஸ்துக்களிலும் ஓரோ ஜீவாதிஷ்டாந முண்டென்று கொள்ளவேணும்” என்றருளிச்செய்து ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலிருந்து ப்ரமாணமெடுத்துக் காட்டுமிடத்து, “சக்தி: கேஷிதாஜ்ஞஸம்ஜ்ஞிதா, ஸர்வபூதேஷு உபால! தாரதம்யேந வர்த்ததே. அப்ராணிமத்ஸு ஸ்வஸ்பா ஸா ஸ்தாவரேஷு ததோதிகா.” எனனும் வசனம் காட்டியருளினார் மணவாளமாமுனிகள். அதுகொண்டு தெளிக: (13)

त्वद्दृष्टिजुष्टमिदमाविरमूदरोषं नो चेत्कटाक्षयसि नैव भवेत्प्रवृत्तिः ।

स्थातुं च वाञ्छति जगत्तव दृष्टिपातं तेन श्रुतौ जगदिषे हि जगत्त्वमेव ॥३२॥

த்வத்த்ருஷ்டி ஜுஷ்டமிதமாவிரபூதசேஷம்
நோசேத் கடாக்கியஸி நைவ பவேத் ப்ரவ்ருத்தி :
ஸ்த்தாதுஞ்ச வாஞ்சதி ஜகத்தவ த்ருஷ்டிபாதம்
தேந. ச்ருதௌ ஜகதிஷே ஓமி ஜகத் த்வமேவ. (32)

இதம் அசேஷம் த்வத்த்ருஷ்டிஜுஷ்டம் (ஸத்) ஆவிரபூத்: நோகடாக்கியஸி
சேத் ப்ரவ்ருத்தி: நைவ பவேத்: ஜகத்
ஸ்தாதுஞ்ச தவ த்ருஷ்டிபாதம் வாஞ
சதி: தேந ச்ருதௌ த்வமேவ ஜகத்
ஜகதிஷே.

(எம்பெருமானே!) இவ்வுலக மெல்லாம் தேவரீ
ருடைய திருக்கண்ணோக்கத்தைப் பெற்றதாய்க்
கொண்டு ஆவிர்ப்பாவ மடைந்தது; தேவரீர் கடா
க்கித்தருளவில்லை யென்றால் (இவற்றுக்கு ஒரு)
ப்ரவ்ருத்தியே உண்டாக மாட்டாது; இந்த ஜகத்
தானது ஸத்தை பெறுவதற்கும் தேவரீருடைய
கடாக்கித்தையே விரும்புகின்றது. ஆக இக்காரணங்
களினாலேயே வேதங்களில் தேவரீரே ஜகத்தாகச்
சொல்லப்படாநின்றீர்.

* * * கீழ்ச்லோகத்தில் அத்வைதவாதிகளின் ஒரு ப்ரலாபத்தை உபகேஷித்த
ப்ரஸங்கத்தாலே அத்வைதச்ருதிநிர்வாஹம் காட்டியருளுகிறாரிதில். இந்த ச்லோகத்தின்
சரமபாதம் “தேந ச்ருதௌ ஜகதிஷே ஓமி ஜகத் த்வமேவ” என்பது; * ஸர்வம் கல்விதம்
ப்ரஹ்ம* ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்* இத்யாதிச்ருதிகளில் ஜகத்துக்கும் ஈச்வரனுக்கும்
அபேதம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. “ஸிம்ஹோ மாணவக:” “அக்நிர் மாணவக:”
இத்யாதிஸோகவ்யவஹாரங்களிலே காண்கிற அபேதத்தை நிர்வஹிக்கும் வழியை வ்யுத்
பந்நர்கள் யாவரும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ‘அக்நிர் மாணவக:’ என்பதொன்றையன்று;
இப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரணய நிர்தேசம் உலகிற் பலவாறு காண்பதுண்டு. கார்ய
காரண பாவம், சரீரசரீரிபாவம், ஸமாநதர்ம வைசிஷ்ட்யம் முதலான பலபடிகளாலே
அபேத நிர்வாஹம் செய்யக்கடவதாயிருக்கும், ஜகத்துக்கும். ப்ரஹ்மத்துக்கு முண்டான
அபேதவ்யபதேசம் நிர்வஹிக்கப்பட வேண்டிய வழி இந்த ச்லோகத்தி லருளிச்செய்
யப்படுகிறது. ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் * ஸ்வாதீதநீவித சேதாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி
பேதம்* என்றருளிச்செய்த குர்ணை இங்கு அநுஸந்தேயம்.

[இதம் அசேஷம் த்வத்த்ருஷ்டிஜுஷ்டம் (ஸத்) ஆவிரபூத்] ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்
எம்பெருமான் ஸ்ருஜ்யவஸ்துக்களில் திருக்கண் சாத்துகிறனென்பதைச் சொல்லுகிற
உபநிஷத்தில் * தத் ஜக்ஷித பஹு ஸ்யாம் ப்ராஜாயேயேதி* என்னப்பட்டது. இங்கு
ஜக்ஷித என்றிருப்பதைக் கடாக்கித்தே ‘த்வத்த்ருஷ்டி ஜுஷ்டம்’ என்றருளிச்செய்தார்.
ஈக்ஷணமாவது அநுக்ரஹத்தோடுகூடிய ஸங்கல்பம். த்ருஷ்டி என்றதுமதுவே. தேவரீர்
அநுக்ரஹ விசிஷ்டராய்க்கொண்டு ஸங்கல்பஞ் செய்தருளவேதான் கார்யவர்க்கங்க
ளெல்லாம் உண்டாயின. இப்படி உண்டாகைக்குக் காரணமான ஈக்ஷணமேதான்
அந்தந்த வஸ்துக்களின் ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் காரணமென்பதை இரண்டாவது பாதத்தில்
வ்யதிரேகமுகேந அருளிச்செய்கிறார் [நோசேத் கடாக்கியஸி நைவ பவேத் ப்ரவ்ருத்தி:]
அவ்வோவஸ்துக்களின் உத்பத்திக்கே ஈக்ஷணம்தான் காரணமென்னும்போது, உத்பந்நங்
களான கார்யவர்க்கங்களின் ப்ரவ்ருத்திக்கும் அந்த ஈக்ஷணமே காரணமென்பது சொல்
லவும் வேணுமோ? தேவரீர் கடாக்கித் தருளாவிடில் ப்ரவ்ருத்தியு மில்லையாகுமன்றோ.

[ஐகத் ஸ்தாதுஞ்ச தவ த்ருஷ்டிபாதம் வாஞ்சதி] 'ஸ்தாதும்' என்றது ஸ்திதிபைப் பெறுவதற்கு என்றபடி. ஸ்திதியாவது நிலைத்து நிற்கை; ரக்ஷணம் பெறுகையிலே பர்யவஸிதம். ஆக. ரக்ஷிக்கப் பெறுவதற்கும் தேவரீருடைய கடாக்கித்தையே ப்ரஹ்ம க்ஷியாநின்ற தெனாகை. * ந ஹி பாலந ஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்* என்னக் கடவதிநே. [தேந] கீழ் மூன்று பாதங்களிலுமருளிச் செய்த மூன்று விஷயங்களைப்படி ஹேதூகரிக்கிறபடி. ஐகத்தினுடைய உத்பத்தி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்திதிகள் தேவரீருக்கு அதீநமாயிருக்கையாலே யென்றபடி. [ச்ருதேள த்வமேவ ஐகத் ஐகதிஷே] வேத வேதா * தங்களில் தேவரீரே ஐகத்தாகச் சொல்லப்படா நின்றீர், இவ்வர்த்தத்தை பட்டர் * சிவஸுவிமயூதிமநியமந்யாபநைராத்மனஸ்தே ஷேஷே: ஷபஹி வுரதி மவதஸ்ய சாபேதவாடா:* என்கிற ச்லோகத்தினால் வியாக்கியானித்தருளிணர்.

ஐகதிஷே—சொல்லப்பட்டாய். 'ரத—வ்யக்யா வாசி' என்கிற தாதுவில் கர்மணி லீட்டில் மத்யமபுருஷ ஏகவசநரூபமீது. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் * தேஹோ தேஹிநி காரணே * என்னும் ச்லோகத்தில் * லிச்வம் த்வய்யபீமந்யஸே ஐகதிஷே தேநாத் லித்யஸ் தத: * என்றருளிச்செய்யப்பட்டதும் இங்கே நினைக்கத்தக்கது. (32)

* புனர்பி வ்யாஸ்யதே:—வேதாந்தங்களில் காணும் அத்வைத வாதத்தைக் கண்டு உண்மையுணராத பவர் மயங்குவர்; * ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம * என்பது போன்ற பல ச்ருதி வாக்கியங்களில் ஐகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் அபேதம் சொல்லப்பட்டிருப்ப தானது எதனாலென்பதை அத்வைதிகள் உணரப்பெறாமல், ஐகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத் துக்கும் உண்மையாகவே அபேதமிருப்பதாகவும் அதையே ச்ருதிகள் சொல்லியிருப் பதாகவும் கூறுகின்றார்கள். அது தவறு. "அக்கிர் மாணவக:" "ஸிம்ஹா மாணவக:" எனனால், நெருப்பும் மாணவகனும் ஒன்று, சிங்கமும் மாணவகனும் ஒன்று என்று உண்மையாகவே அபேதம் விவக்ஷிதமன்றே. சில அம்சங்களினாலுள்ள ஸாம்யத்தை யிட்டு அபேதமாகச் சொல்லுகிறதித்தனை. அபேதமாகச் சொல்லுவதற்கு ஸாம்ய மென்கிற ஒன்று மாத்திரம் மூலமன்று; மற்றும் பலவுமுண்டென்பதை லோகாநுப வத்திற் காண்கிறோம். "அமாத்ய: ராஜைவ" [மந்திரியும் அரசனும் ஒருவனே] என்கிறோம்; இதனால் இரண்டு வ்யக்திகள் இல்லையென்றும் ஒரேவ்யக்திதானுள்ள தென்றும் தேறிவிடுமோ? 'இருவரும் ஒரே கருத்தினர்' என்கிற விவசையினால் இருவரையும் ஒருவராகவே சொல்லி விடுகிறோம். அபேதவ்யபதேசத்திற்கு இங்ஙனே பல நியாமங்களுண்டு. ஐகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கு முண்டான அபேதவ்யப தேசத்திற்கு நியாமகம் இந்தச் ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. பரப்ரஹ் மத்திற்கு அதீனமான உத்பத்தியையும், பரப்ரஹ்மத்திற்கு அதீனமான ஸத்தையையும், பரப்ரஹ்மத்திற்கு அதீனமான ப்ரவ்ருத்தியையும் உடையது ஸகல ஐகத்தும்; இவ்வி வ்யமே ஸ்ரீரங்ககத்யத்தில் * சாபிநலிவிதேநாநேநஸ்கர்பாஸிமயூதிமேதம்—ஸ்வாதீநதரிவிதசேத வசேதக ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி பேதம் * என்கிற ஸ்ரீணையினால் சொல்லப்பட்டது. திருவாய் மொழியில் முதற்பதிகத்தில் * நாமவனிவனுவன் * அவரவர் தமதமது * *சிந்தனாரிருந்தனர் * என்கிற மூன்று பாசுரங்களினாலும் முறையே இதுதான் அருளிச் செய்யப்பட்டது. ஆக ஐகத்தானது பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வாதீநோதபத்திகமாயும் ஸ்வாதீநஸ்திதிகமாயும் ஸ்வாதீநப்ரவ்ருத்திகமாயு மிருக்கையாலே ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐகத்துக்கும் அபேதவாதம் ச்ருதிகளில் நிகழ்ந்ததாயிற்று என்பது இந்தச் ச்லோகத்தி னால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

[தவத்த்ருஷ்டிஐஷ்டமீதம் ஆலீபூதசேஷம்] என்கிற முதல் பாதத்தினால் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே உலகமெல்லாம் உண்டானமை சொல் லிற்று. [கோசேத் கடாக்கியஸி கைவ பவேத் ப்ரவ்ருத்தி:] என்கிற இரண்டாம் பாதத்தி

னால் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே உலகமெல்லாம் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி களுக்குக் கடவதாகின்ற தென்னுமிடம் சொல்லிற்று. [ஸ்தாதுஞ்ச வாஞ்சதி ஜகத் தவ த்ருஷ்டிபாதம்] என்கிற மூன்றாம் பாதத்தினால் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தி னாலேயே உலகமெல்லாம் ஸத்தை பெறுகின்ற தென்னுமிடம் சொல்லிற்று. ஜகத்துக் கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ச்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டுள்ள அபேதத்திற்கு இவையே நியாமக மென்று நான்காம் பாதத்தினால் சொல்லித் தலைக்கட்டப்பட்டதாயிற்று. (32).

एवं भगो ! इह भवत्परतन्त्र एव शब्दोऽपि रूपवदमुष्य चराचरस्य ।

ऐश्वर्यमीदृशमिदं श्रुतिषुदितं ते पापीयसामयमहो त्वयि मोहहेतुः ॥३३॥

ஏவம் பகோ இஹ பவத்பரதந்த்ர ஏவ
சப்தோபி ரூபவதமுஷ்ய சராசரஸ்ய,
ஐச்வர்யமீத்ருசமிதம் ச்ருதிஷு உதிதம் தே
பாபீயஸாமயமஹோ த்வயி மோஹஹேது:.

(33)

ஹே பகோ! இஹ அமுஷ்ய சராசர பகவானே! இங்குக் காணப்படுகின்ற ஸகல சரா ரஸ்ய சப்தோபி ரூபவத் ஏவம் பலத்பா சரங்களினுடையவும் நாம ரூபங்கள் இப்படி தந்த்ர: ஏவ; ஈத்ருசம் இதம் ஐச்வர்யம் தேவரீரிட்ட வழக்கே; இப்படிப்பட்ட இந்த தே ச்ருதிஷு உதிதம்; அயம் பாபீய வைபவமானது தேவரீருடையதாக வேதங்களில் ஐதப்பட்டது. ஆனால் இந்த ஐச்வர்ய குணமா னது தெளர்ப்பாக்ய சாலிகளுக்கு தேவரீர் திறத்து ஸாம் த்வயி மோஹஹேது: அஹோ. மோஹ ஹேதுவாகின்றதந்தோ!.

* * * கீழ்ச்லோகத்தில் * ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம * இத்யாதி ஸாமாநாதி கரண்ய நிர்வாஹம் பண்ணத் தொடங்கினார்; அதற்கு சேஷபூதமாகவே இந்த ச்லோகமும் அவதரிக்கின்றது. **भगो !** என்றது **भावन् !** என்றபடி. * **विपाश्वा** பவத்பகவதீத்யாதி அநு சாஸநத்தினால் **पकवन् !** என்பதற்குப் பர்யாயமாக **पको !** என்றும் ரூபநீத்தியாகு மென்றுணர்க. எம்பெருமானே! [அமுஷ்ய சராசரஸ்ய] கண்ணாற் காணப்படுமிந்த சரா சரங்களினுடைய. [ரூபவத் சப்தோபி பவத்பரதந்த்ர ஏவ] 'ரூபவத்' என்றது ரூபமு மென்றபடி. "தேவதத்தன் யஜ்ஞதத்தன் போல யோக்யன்" என்றால் 'தேவதத் தனும் யஜ்ஞதத்தனும் யோக்யர்கள்' என்று பொருள்படுவதுபோல் இதனைக் கொள்க. ரூபமும் நாமமும் தேவரீரிட்டவழக்கு. * **अहम्** ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூப ல் பாகரவாணி * என்று ச்ருதி ஒதினபடியே ஒவ்வொன்றிலும் அநுப்ரவேசித்து நாமரூப வ்யாகரணம் பண்ணிற்றுதேவரீரேயாகையாலே அதுகாரணமாக ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதி கரண்யம் தேவரீருக்கு யுக்தமானதேயென்று காட்டினபடி. * **ज्योतिर्मणि** விஷ்ணுர் புவநாநி விஷ்ணு: * இத்யாதியாக ஸம்ஸ்க்ருதவேதங்களும். * **तियாயं** நீராய் நிலனாய் விசும்பாய்க் காலாய்த் தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் மற்றுமாய் * இத்யாதி யாக த்ராவிடவேதங்களும் ஸகலபதார்த்தங்களோடும் தேவரீரை ஸாமாநாதிகரித்துச் சொல்லியிருக்கையாகிற இப்பெருமை தேவரீருக்கே அஸாதாரண மென்கிறது மூன்று வது பாதத்தினால். ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரண்யார்ஹத்வமாகிற வஸ்துபரிச்சேதரா ஹித்யம் எம்பெருமானுக்குண்டான ஐச்வர்யங்களுள் ஒன்றாதலால் [ஐச்வர்யமீத்ருசமிதம் ச்ருதிஷு உதிதம் தே] என்றார்.

சாஸ்த்ரங்களிற் காணும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தை இங்ஙனே நிர்வஹிக்கவேணு மென்பதறியாதே; வஸ்துதோ பேதமேகிடையாதென்று சிலர் [அத்வைதிகள்] ப்ரமிப்ப னானது பாபப்ராகர்யத்தினாலத்தனை யென்கிறார் நான்காவது பாதத்தினால். [அயம் பாபீ யஸாம் த்வயி மோஹஹேது:] இங்கு அயம் என்கிற பும்லிங்க நிர்தேசமானது மேலுள்ள

வேறுது' என்ற பதத்தை நோக்கி. * சைத்யம் ஹி யத் ஸா பாக்ருதீர் ஜலஸ்ய * என்ற ப்ரயோகத்தைநினைப்பது. * கேஷமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர / * என்ற யதிராஜ விம்சதி ப்ரயோகமு மித்தகைத்தே. ஆக இந்த ச்லோகத்தினால் சொல்லிற்றாயிற்றதென்னென்னில் : எம்பெருமான் ஸகல சராசரங்களிலுமுள்ள ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் அநுப்ரவே சித்து நாமரூபங்களை வகுத்தது காரணமாகவே அப்பெருமான் தானே ஸகல பதார்த்தங்களாகவும் (அபேதமாகச்) சொல்லப்படாநின்றான் ; இது எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரணமானவொரு சிறப்பு; இவ்வுண்மையைச் சிலர் தெரிந்துகொள்ளாமல், வஸ்துதஃ நானாவஸ்துக்கள் கிடையாவென்றும், நாகாவாகத்தோற்றுவது மாயாவிலஸித மென்றும் ஒன்றே யுள்ளதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அது மருளேயன்றித் தெருளன்று—என்ற தாயிற்று. ... (33)

ये स्वकटाक्षलक्ष्यमिव क्षणैर्धर्ममिदमलभ्यमस्मि पुंभिः ।

एकेऽपि सज्जगरिरे परमेशित्वं तेषामपि श्रुतिषु तन्महिमप्रसङ्गात् ॥३४॥

யே த்வத்கடாக்ஷலவலக்ஷ்யமிவ க்ஷணம் தை:

ஐச்வர்யமீத்ருசமலப்யமலம்பி பும்பி:

யத் கேபி ஸஞ்ஜகரிரே பரமேசித்ருத்வம்

தேஷாமபி ச்ருதிஷு தந்மஹிமப்ரஸங்காத்.

(34)

யே க்ஷணம் த்வத் கடாக்ஷ லவ
லக்ஷ்யமிவ (அபூவந்) தை: பும்பி:
அலப்யம் ஈத்ருசம் ஐச்வர்யம் அலம்பி;
கேபி தேஷாமபி பரமேசித்ருத்வம்
ச்ருதிஷு ஸஞ்ஜகரிரே இதீயத். (தத்)
தந்மஹிம ப்ரஸங்காத்.

(எம்பெருமானே!) எவர்கள் க்ஷணகாலம் தேவரீருடைய ஸ்வல்ப கடாக்ஷத்திற்கு இலக்கானாகளோ, அப்புருஷர்களால் அருமையான இப்படிப்பட்ட ஐச்வர்யம் அடையப்பட்டது. சிலர், அப்புருஷர்களுக்கும் வேதங்களில் பாரம்யம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்களென்பது (எதனாலென்னில்) அப்பெருமானுடைய பெருமையில் ஏகதேசமிருப்பதனாலே.

* * * ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர்த்து இதர தேவதைகளிடத்திலும் ஈச்வரசப்தமும் பரமேச்வரசப்தமும் வழங்கிவரக் காண்கையாலே அந்த தேவதாந்தரங்களுக்கும் பரத்வமுண்டோவென்று சங்கிப்பார்க்குத் தெளிவு பிறக்கும்படி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்யப்படுகின்றது. [யே க்ஷணம் த்வத்கடாக்ஷலவலக்ஷ்யமிவ, தை: பும்பி: ஈத்ருசம் அலப்யம் ஐச்வர்யம் அலம்பி] ஐகத்ஸ்ருஷ்டியை எம்பெருமானொருவனே, பண்ணுகிறுன்னென்னில், பதினான்கு லோகங்களைப் படைப்பவனாக நான்முகனுளன் ; நித்ய ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாக்களாக தசப்ரஜாபதிகள் உள்ளார்கள். மற்றும் ஸமய விசேஷங்களிலே விச்வாமித்ரா திகளும் * அந்யமிந்த்ரம் கரிஷ்யாமி * என்று ஸங்கல்பித்து ஓரோஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்ததாகக் காண்கிறோமே; அந்தப் பெருமை அவர்களுக்கு எப்படி யுண்டாயிற்றென்ன; அதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷ லவலேசத்தினாலுண்டான பெருமையே யென்கிறது.

* युगकोटि सहस्राणि विष्णुमाराध्य पद्मम् । पुनर्लोक्यधातुत्वं प्राप्त्वानिति शुश्रुम.— யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ, புநஸ் த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும. * என்பதை இங்கே அநுஸந்திப்பது. “கடாக்ஷ லவலக்ஷ்யம்” என்னுதே “லக்ஷ்யமிவ” என்கையாலே அந்த பகவத் கடாக்ஷந்தானும் நன்றாக விழுந்ததோ இல்லையோ வென்று ஸந்தேஹிக்கும்படியான நிலைமை காட்டப்பட்டது. அத்யல்ப கடாக்ஷத்தின் பலனாகவே பிரமன் முதலானார்க்கு இப்படிப்பட்ட பெருமையுண்டாயிற்

நென்றபடி. [அலப்யம் ஐச்வர்யம்] ஸாமான்ய புருஷர்களுக்குக் கிடைக்கமாட்டாத தான பெருமை என்றபடி.

[யத்கேபி இத்யாதி.] பரமேச்வரனென்கிற ப்ரஸீத்தியை ருத்ரனிடத்திலே காண நின்றோம்: “வந்தே பார்வதி பரமேச்வரேள” என்கிறார்கள் மஹாகவிகளும். இது எப்படி பொருந்தும்? * தமீச்வரானும் பரமம் மஹேச்வரம் * என்று உபநிஷத்துக்களிலே ப்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரமமஹேச்வரத்வம் சொல்லப்படாநிற்க, இதரதேவதைக்குப் பரமேச்வரத்வம் பொருந்துகிறபடி எங்ஙனே? எனன; [தம்மஹிம ப்ரஸங்காத்] என்கிறார். எம்பெருமானுடையதான பெருமையின் ஏகதேசஸம்பந்தம் இருப்ப்தனாலே என்றபடி. * अन्यत्र तदुणलेशयोगात् औपचारिकः—அந்யத்ர தத்குண லேசயோகாத் ஓளப சாரிக; * என்கிற ப்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தியை இங்கே ஸ்மரிப்பது. ‘ஸஞ்ஜகதிரே’ என்ற பாடம் நவீநமாகையாலே மறுக்கத்தக்கது. அப்படி ரூபம் தேரூது. (34)

नित्येषु वस्तुषु भवनिरपेक्षमेव तत्तत्स्वरूपमिति केचिदिह भ्रमन्तः ।

ऐश्वर्यमत्र तव सावधि सञ्जिरन्ते ब्रूते त्वयी तु निरुपाधिकमीशने ते ॥३५॥

நித்யேஷு வஸ்துஷு பவந்நிரபேக்ஷமேவ
தத்தத்ஸ்வரூபமிதி கேசிதஹ ப்ரமந்த:,
ஐச்வர்யமத்ர தவ ஸாவதி ஸங்கிரந்தே
ப்ருதே த்ரயீ து நிருபாதிகமீசநம் தே.

(35)

(பகவத்!) இஹ கேசித் நித்யேஷு (எம்பெருமானே!) இவ்வுலகில் சில அறிவிலிகள் நித்ய வஸ்துக்களில் அவ்வவற்றின் ஸ்வரூபம் தேவரீரையப்படியாமலே ஸ்வத எவ நித்யமாயிருப்பதாக மருள் கொண்டவர்களாய் இவ்விஷயத்தில் தேவரீருடைய ஐச்வரியத்தை ஸாவதிகமாகக் கூறுகின்றார்கள்; வேதமோ என்றால் நிருபாதிகமான ஐச்வரியத்தையே தேவரீருக்குக் கூறுகின்றது.

* * *—எம்பெருமானுடைய பெருமையில் குறைவினைப்பாருடைய ஒருவிதமான நினைவை அநுவதித்துக் கண்டிக்கிறார் இந்த ச்லோகத்தினால். எம்பெருமானை எகல ஜகத்காரண பூதனாக இசைந்தால் நித்ய வஸ்துக்களைத்தவிர்த்து அநித்ய வஸ்துக்களுக்கு மாத்திரமே எம்பெருமான் காரணபூதன் என்றிசையவேண்டும்; நித்ய வஸ்துக்களுக்குங் கூட அவனே காரண பூதனென்று இசைந்தால் அப்போது அந்த வஸ்துக்களுக்கு நித்யத்வமானது வ்யாஹதமாகும்; ‘மம மாதா வந்த்யா’ (என் தாய்மலடி) என்பதுபோலே அநுப பந்தமான உக்தியாகும். ஆகவே, நித்யவஸ்துக்களில் எம்பெருமானுக்குக் காரணத்வம் கிடையாதென்றே கொள்ளவேண்டும்; இங்ஙனென்கொள்ளுமளவில் ‘ஸகலவஸ்துஸ்வரூப மும் பகவத் ஸங்கல்பாதீநமே’ என்கிற வாதம் குலைந்ததாகும். நித்ய வஸ்துக்கள் தவிர மற்ற வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபமே பகவத் ஸங்கல்பாதீந மென்று கொள்ளவேண்டியதா மே; அப்படி கொண்டாலென்ன? என்னில்; அப்போது எம்பெருமானுடைய பெருமைக்கு ஸங்கோசம் விளைந்ததாயிற்றன்றோ? அவனுக்கு நிரவதிகமான ஐச்வர்யம் கிடையாது ஸாவதிகமாகவே அது உள்ளது என்று கொள்ள வேண்டிற்றாகும்—என்பர் உண்மை. யுணராதவர்கள். இவ்விஷயத்தை மூன்றுபாதங்களினாலே அருளிச்செய்து, [ப்ருதே த்ரயீ து நிருபாதிகம் ஈசநம் தே] என்கிற நான்காவது பாதத்தினாலே அந்தவாதம் வேதாந்த விருத்தம் என்று கேஷபித்தருளுகிறார். பதம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் பராஸ்ப சக்திர் விவி தைவ ச்ஞயதே * என்றிவை முதலான ச்ருதி வாக்யங்களில் எம்பெருமானுக்கு நிரவதிகமானபெருமை பேசப்படாநிற்க, அதை ஸங்குசிதமாக்குவது ஸமுசிதமன்று என்றபடி.

ஆனால், நித்யவஸ்துக்கள் திறத்திலும் எம்பெருமானுக்குக் காரணத்வம் இசைய முடியுமோ வென்னில், அதைப்பற்றி அடுத்த ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்யப்படுவது காண்க.

इच्छात एव त्वं विश्वपदार्थसत्ता नित्यं प्रियास्तव तु केचन ते हि नित्याः ।

नित्यं त्वदेकपरतन्त्रनिजरूपा भावकमङ्गल्युणा हि निदर्शनं नः ॥३६॥

இச்சாத ஏவ தவ விச்வபதார்த்தஸத்தா
நித்யம் ப்ரியாஸ் தவ து கேசந தே ஹி நித்யாஃ,
நித்யம் த்வதேகபரதந்த்ரநிஜஸ்வரூபா:
பாவத்கமங்கலகுண ஹி நிதர்சநம் ந:.

(36)

விச்வபதார்த்தஸத்தா தவ இச்சாத: (எம்பெருமானே!) ஸகல பதார்த்தங்களினுடைய
ஏவ; கேசந து தவ நித்யம் ப்ரியாஃ, தே ஹி நித்யாஃ; நித்யம் த்வதேக பரதந்த்ர
நிஜஸ்வரூபா: பாவத்கமங்கலகுண: அதீநமான ஸ்வரூபத்தையுடையவைகளான தேவ
ஹி ந: நிதர்சநம். தில்) நமக்கு உதாஹரணமாகும்.

* * * கீழ்ச்லோகத்திற்கு சேஷபூதமானது இந்த ச்லோகம். நித்யவஸ்துக்களி
னுடைய ஸத்தையும் எம்பெருமானுடைய அதீநந்தானென்னுமிடம் உபபத்தியுடன்
முதலிக்கப்படுகிறது இதில். [விச்வ பதார்த்தஸத்தா தவ இச்சாத ஏவ] நித்ய வஸ்துக்கள்
அநித்யவஸ்துக்கள் எனகிற விபாகமின்றிக்கே ஸகலபதார்த்தங்களினுடையவும் ஸத்தை
யானது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதீநமேயா மென்றபடி. அப்படியானால் சில
பதார்த்தங்களுக்கு நித்யவஸ்துக்களென்னும் பெயர் வந்தபடியெங்ஙனே? எம்பெரு
மானுடைய இச்சையுண்டானபோது உண்டாகி அது இல்லையானபோது இல்லையாக
வேண்டுமே; ஆகவே நித்யவஸ்து வென்னக்கூடாதே எனகிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம்
உணர்த்துகிறது இரண்டாம் பாதம் [நித்யம் ப்ரியாஸ் தவ து கேசந தே ஹி நித்யாஃ] 'இவை
நித்யமாயிருக்கக்கடவன' என்று நித்யேச்சாவிஷய பூதங்களானவை நித்யவஸ்துக்க
ளென்னப்படுகின்றன என்றபடி.

நம்முடைய எரித்தாந்தத்தில் எல்லாவஸ்துக்களுமே நித்யங்களாகக் கொள்ளப்படு
கின்றன. உலகில் நம்கண்முன்னே அழியும் பல பதார்த்தங்களைக்காணுகின்றோம்; அவை
அநித்யம்போல் தோன்றினாலும் அவையும் ஒருபடி நித்யங்களேயாம்; அவை ப்ரவாஹ
தோநித்யங்களென்னப்படும். சிலபானைகளும் சிலதுணிகளும் சிலலீடுகளும் அழிந்து
போனாலும் அவற்றோடு ஸஜாதீயங்களாயுள்ள வஸ்துக்கள் எங்கும் எப்போதும் பல பல
காணப்படுகையாலே அவை ப்ரவாஹதோ நித்யங்களெனப்படுகின்றன. அவற்றைப்
பற்றி இங்கு விசாரமில்லை. ஸ்வரூபதோ நித்யங்களான வஸ்துக்களைப்பற்றியே இங்கு
சங்கையும் பரிஹாரமும் நிகழ்கின்றன, ஸத்தான பதார்த்தத்தினுடைய உத்பத்தி
விநாச அத்யந்தாபாவமே ஸ்வரூபேண நித்யத்வமெனப்படுகிறது. உத்பத்திவிநாசங்கள்
கூடாநிற்கச் செய்தேயும் பூர்வகாலத்திலுண்டான நாமரூப விங்காதிகளின் மாறுபாடு
சிறிது மில்லாமை ப்ரவாஹரூபேண நித்யத்வம். சித்து அசித்து காலம் என்னுமிவை
ஸ்வரூபதோ நித்யங்களாகையாலே இவற்றைப்பற்ற எம்பெருமானுக்குக் காரணத்வம்
இசையவேண்டாமையாலே சங்கைக்கு உதயமுண்டாயிற்று. இவற்றின் விஷயத்திலும்
எம்பெருமானுக்கு நித்யஸங்கல்பமுள்ளதென்று கொண்டு சங்காபரிஹாரம் செய்யப்
பட்டதாயிற்று.

இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமொன்று காட்டப் படுகிறது உத்தரார்த்தத்தினால். ஸ்த்ய காமத்வ ஸ்த்யஸங்கல்பத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளான திருக்கல்யாண குணங்கள் ஸ்வரூப தோ நித்யங்களே ; ஆனாலும் இவை பகவததீநமான ஸத்தையையுடையன என்பது நிர்விவாதம். இவை நித்யங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் பகவதேகபரதந்த்ர நிஜஸ்வரூபங் களாயிருக்கக் குஹ்யமாயே. ஆகவே நித்யவஸ்துக்கள் திறத்திலே பகவத்ஸங்கல் பத்தை ஒதுக்கவேண்டிய ப்ரஸக்தி யில்லாமையாலே கீழ்ச்லோகத்தில் “கேசித் இஹ ப்ரபந்தஃ” என்று அருளிச்செய்தது மிகப்பொருத்தமென்றுணர்க. நித்யவஸ்துக்களின் ஸ்வரூபமும் பகவத்ஸாபேக்ஷமேயல்லது தந்நிரபேக்ஷமன்று என்று நிகமிக்கப்பட்ட தாயிற்று. (36)

विषय विधिविधकारणमच्युत ! त्वं कार्यं तदेतदसिद्धं चिदचित्स्वरूपम् ।

त्वं निर्विकार इति वेदशिरस्य घोषो निस्सीममेव तव दर्शयतीशित्वम् ॥३७॥

விச்வஸ்ய விச்வவிதகாரணமச்யுத ! த்வம்
கார்யம் ததேததகிலம் சிதசித்ஸ்வரூபம்,
த்வம் நிர்விகார இதி வேதசிரஸ்ஸு கோஷ:
நிஸ்ஸீமமேவ தவ தர்சயதிசிதர்த்வம்.

(37)

ஹேஅச்யுத ! விச்வஸ்ய விச்வவித கார
ணம் த்வம் ; சிதசித் ஸ்வரூபம் ததே
தத் அகிலம் கார்யம் ; த்வம் நிர்விகார:
இதி வேதசிரஸ்ஸு கோஷ: தவ நிஸ்
ஸீமமேவ ஈசிதர்த்வம் தர்சயதி.

எம்பெருமானே ! எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாவகை
யான காரணமும் தேவாரீரேயாகின்றீர் ; சேதநா
சேதநாத்மகமான இவையெல்லாம் தேவாரீருக்குக்
காரியப்பொருளாகின்றன ; தேவாரீர் விகாரமற்ற
வரென்று வேதாந்தங்களில் முறையிடப்படுவதா
னது தேவாரீருடைய எல்லைகடந்த சக்திவிசேஷத்
தைக் காட்டுகின்றது.

* * * உலகுக்கெல்லாம் எம்பெருமானே மூவகைக்காரணமு மென்று அருளிச்
செய்து, உபாதாநகாரணமும் எம்பெருமாளையாகிய அவனுக்கு விகாரித்வம் வருமே
யென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமுமருளிச் செய்கிறார் இந்தச் ச்லோகத்தில். [ஹேஅச்யுத !
த்வம் விச்வஸ்ய விச்வவித காரணம்] உலகில் நாம் ஒவ்வொரு பதார்த்தமு முண்டாகைக்
குறுப்பாக மூவகைக் காரணங்களைக் காணுகின்றோம் ; உபாதாந காரணம், ஸஹகாரி
காரணம், நிமித்தகாரணம் என்பன அவை. ஒருபாளை யுண்டாகவேணுமானால் மண் என்
கிற உபாதாந காரணமும், தடி சக்கரம் தண்ணீர் முதலான ஸஹகாரி காரணமும், குயவ
னென்கிற நிமித்த காரணமும் வேண்டியிரா நின்றன. ஒரு துணியுண்டாக வேணுமா
னால் நூல் என்கிற உபாதாந காரணமும் துரீவேமாதிக்களான ஸஹகாரி காரண கலாப
மும், சேணிய நென்கிற நிமித்தகாரணமும் வேண்டியிரா நின்றன. இங்ஙனே ஒவ்வொன்
றிலும் காணலாம். முழுமுதற் பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டிக்கும் இம் மூவகைக் காரணங்களும்
வேண்டியிருக்குமே ? பகவான் ஏதாவது ஒரு காரணமாகத்தானே யிருக்கமுடியும் ; ஒள
சித்யாத் நிமித்த காரணமாக இருக்கலாம் ; மற்றை யுபாதாந ஸஹகாரி காரணங்கள்
எவை ? என்று கேள்விபிறக்கும். மூவகைக்காரணங்களும் எம்பெருமானேயென்பது
வேதாந்திகளின் கொள்கை.

தத்வத்ரயத்தில் ஈச்வரப்ரகரணத்தில் (152.) “இவனே ஸகலஜகத்துக்கும்
காரண பூதன்.....(165) இவன்தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே உபாதாநமுமா
யிருக்கும். ஆனால் நிர்விகாரனென்னும்படி யென்னென்னில், ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்
லாமையாலே. ஆனால் பரிணாமமுண்டாம்படி யென்னென்னில், விசிஷ்டவிசேஷண
ஸத்வாரகமாக. ஒருசிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வசக்திக்குக் கூடாதொழியா

நிறே." என்றருளிச்செய்தவையும், அவ்விடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கே அநுஸந்தையங்கள். எம்பெருமான் ஸவேநருபேண் மிதித்தகாரண பூதன்; சேதநாசேதந சரீரகனாய்க்கொண்டு உபாதாநகர்ரணபூதன்; ஸங்கல்பவிசிஷ்ட வேவேண ஸஹகாரிகாரண பூதன் என்று கொள்வது.

[சித்சித்ஸ்வரூபம் ததேததகிலம் கார்யம்] சேதநர்சேதநாத்மகமான எல்லாமும் ஒன்றொழியாமே அப்பெருமானுக்குக் காரியப்பொருளாயுள்ளன. என்றவாறே, ஒரு சங்கை தோன்றக்கூடியதுண்டு; உலகில் உபாதாநகாரணமாயிருக்கிறவஸ்து தான் விகாரமடையாமல் ஒருகாரியத்தையுண்டாக்க முடியாதே; ஜகத்துக்கு எம்பெருமானே உபாதாநகாரணமென்னில் இவன் விகாரப்படுவதாக இசையவேண்டியருமே; எம்பெரு மானுக்கு விகாரித்வமும் உண்டோ? என்று சங்கைதோன்ற, அதற்கு உத்தரமாக வுள்ளது உத்தரார்த்தம். வேதாந்தங்களில் எம்பெருமான் நிர்விகாரனென்றே ஒதப் பட்டிருக்கையாலே தத்ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரம் கொள்ள ப்ரஸக்தியில்லை; அப்படியாகில் உபாதாநகாரணத்வம் அவனுக்கில்லையென்று இசையவேண்டு மத்தனையென்னில்; ஸ்வரூபம்விகாரமடையாமலே உபாதாநகாரணமாயிருக்கையே எம்பெருமானுடைய மிகச் சிறந்த சக்தி விசேஷம் என்றாயிற்று.

எம்பெருமானுடைய ஷாட்குண்யத்திலே வீர்யமென்பது ஒரு குணம். அந்த குணத்தின் தன்மையை பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தரசதகத்தில்—* मृगनाभिन्ध इव यस्य कलार्थान् निजसन्निधेरविकृतो विकृणोषि । प्रियरङ्ग ! वीर्यमिति तत्तु वदन्ते—* ம்ருகநாபிகந், இவ யத் ஸகலார்த்தாந் நிஜஸந்நிதோலிக்குதோ விக்குணோஷி, ப்ரியரங்க! வீர்யமிதி தத் து வதந்தே * என்றருளிச்செய்தார். தான் விகாரமுருமலே ஸ்ருஜ்ய பதார்த்தங்களை விகரிப்பிக்கை ஷாட்குண்யபரிபூர்ணனுடைய ப்ரபாவாதிசயம் என்றதாயிற்று. (37)

किंसाधनः क निवसन् किमुपादानः कस्मै फलस्य सृजतीति इदं समस्तम् ।

इत्याद्यनिष्ठितकुतर्कमतर्कयन्तः त्वद्वैमवं श्रुतिविदो विदुरप्रतर्कम् ॥३८॥

கிம்ஸாதந: க்வ நிவஸந் கிமுபாததாந:

கஸ்மை பலாய ஸ்ருஜதி? இதம் ஸமஸ்தம்,

இத்யாத்யநிஷ்டிதகுதர்க்கமதர்க்கயந்த:

த்வத்வைபவம் ச்ருதிவிதோ விதுரப்ரதர்க் யம்.

(38)

“நச: கிம்ஸாதந: க்வ நிவஸந் கிம் உபாததாந: கஸ்மை பலாய இதம் ஸமஸ்தம் ஸ்ருஜதி?” இத்யாதிஅகிஷ் டிதகுதர்க்கம் அதர்க்கயந்த: ச்ருதிவித: த்வத்வைபவம் அப்ரதர்க்யம் விது:.

“பகவான். எதை ஸாதனமாகக் கொண்டு எவ்விடத் திலிருந்துகொண்டு எப்பொருளை உபாதானமாகக் கொண்டு எந்தபலனுக்காக இவ்வுலகங்களை யெல் லாம் படைக்கிறான்?” என்றிப்படியெல்லாம் அமர்யாதமாகச் சிலர் செய்யும் குதர்க்கங்களைச் சிறிதும் பொருள்படுத்தாத வேதாந்திகள் (எம் பெருமானே!) தேவரீருடைய வைபவத்தை அப்ர மேயமாக அறிந்துள்ளார்கள்.

* * * காரணத்வ ப்ரதிபாதநப்ரஸங்கத்திலே சில குதர்க்கவாதிகளின் குத்ஸீத வாதங்களை யறுவதித்து, எம்பெருமானுடைய அப்ரமேயமான பெருமையின் முன்னிலை இப்படிப்பட்ட குதர்க்கங்கள் தலைகாட்டமாட்டாவென்று கிள்ளிக்களைந்த தேவரீர் இந்தச்லோகத்தில். [கிம்ஸாத இத்யாதி.]

உலகில் கடப்பாதிபதார்த்தங்களின் நிர்மாணத்தைக் காண்பவர்கள் சிலவஸ்துக் களை ஸஹகாரிகாரணமாகக் கொண்டும் உபாதாநகாரணமாகக் கொண்டும் ஓரிடத் திலிருந்துகொண்டும் ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜனத்தை விரும்பியும் நிர்மாணம் செய்யக் காண்கையாலே, எம்பெருமான் செய்யும் ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டியும் இம்முறையிலேயே நடைபெறவேணுமென்றுகொண்டு “ஈசஃ கிம்ஸாதநஃ கிம்உபாததாநஃ க்வ நிவஸந் கஸ்மை பலாய ஸ்ருஜதி ?” என்று கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்குவார்கள். இக்கேள்விகளின் உட்கருத்து யாதெனில் ; கேண்மின் ;—[கிம்ஸாதநஃ ?] எதை ஸாதனமாகக்கொண்டு எம் பெருமான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணுகிறான் ? என்பது ஒரு கேள்வி. ஏதேனுமொரு வஸ்து வைக்காட்டி இதை ஸாதனமாகக்கொண்டு ஸருஷ்டிக்கிறானென்று சொன்னால் ‘அந்த ஸாதனவஸ்துவை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது எந்தவஸ்துவை ஸாதனமாகக் கொள்கின்றான் ?’ என்று உடனே கேட்பார்கள். இங்ஙனே ப்ரச்சநபரம்பரைகளுக்கு ஓய்வில்லையாகும். இப்படியே உபாதாநகாரண விஷயத்திலும் ப்ரச்சநபரம்பரைகள் ஓயாது சென்று கொண் டிருக்கும். ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுகை யாலே எம்பெருமான் எவ்விடத்திலிருந்து கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று கேட்பது மற்ருருகேள்வி ; ஓரிடத்தைக் குறிப்பிட்டு இவ்விடத்திலிருந்து கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக் கிறானென்று சொன்னால் அவ்விடத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் போது எவ்விடத்திலிருந்து கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று உடனே கேட்பார்கள். இந்த ப்ரச்சநபரம்பரைகளுக்கும் ஓய்வில்லையாகும். எம்பெருமான் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி எந்தப்ரயோஜனத்திற்காக வென்று மற்ருருகேள்வி. ‘ஒரு ப்ரயோஜனத்திற்காகவுமன்று’ என்று சொன்னால் ‘ப்ரயோஜந மதுத்திச்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே’ என்று கேட்பிப்பார்கள். ஏதேனுமொருப்ரயோஜந முண்டென்று சொன்னால் ‘இதுவரையில் இந்த ப்ரயோஜனம் கைகூடப்பெறாத எம்பெரு மானை அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்று எங்ஙனே கூறுகின்றீர்கள் ?’ என்று கேட்பிப் பார்கள். ஆக இப்படிப்பட்ட குதர்க்கவாதங்கள் பகவத்ப்ரபாவத்தை உள்ளபடியுணர்ந்த வேதாந்திகளான ப்ரஹ்மவித்துக்களின் கோஷ்டிகளிலே விலைச்செல்லமாட்டாவென்று தலைக்கட்டுகிறார். பரிச்சிந்தசக்தியுத்தர்களான அஸ்மாத்ருச ப்ராக்ருதர்களிடத்திலே காண்பவைகளைக் கொண்டு அபரிச்சிந்த சக்தியுத்தனான பரமபுருஷன்செய்கைகளிலே குசோத்யங்கள் பண்ணுவது கூடாதென்பதே பரமதாத்பர்யம். சாரீரகமீமாம்ஸையில் *க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர் நிரவயவத்வசப்தகோபோ லா* என்கிறஸுதரத்தில் ஒரு சோத்யத்தை உத்க்ஷேபித்துக்கொண்டு *ச்ருதேஸ் து சப்தமூலத்வாத்* என்பதேயன்றே எரித்தாந்த ஸுதரமாக அமைக்கப்பட்டது. சாஸ்த்ரைக ஸமாதிகம்யமான ப்ரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் லௌகிகத்ருஷ்ட்யா ஒரு குசோத்யமும் செய்யத்தகாதென்பதே ஸுதரிதமாயிற்று. இந்த ச்லோகந்தன்னில் “த்வத்வைபவம் அப்ரநர்க்பம்” என்பதே உயிரான வார்த்தை. “கஸ்மை பலாய ஸ்ருஜதிசஃ ?” என்கிற கேள்வியை சாரீரகமீமாம்ஸையில் *ந ப்ரயோஜந வத்த்வாத்* என்கிற ஸுதரத்தினால் உத்க்ஷேபித்துக்கொண்டு *லோகவத் து லீலாகை வல்யம்* என்கிற ஸுதரத்தினால் ஸமாதான முரைக்கப்பட்டமை யுணர்க. அதுவே அடுத்த ச்லோகத்தினாலுள்ளிச்செய்யப்படுகின்றது. ...

(38)

यत्संवृतं दशगुणोत्तरसप्ततच्चैरण्डं चतुर्दशजगद्वधावृधाम ।

अण्डानि तत्पुसदृशानि परशतानि क्रीडाविधेस्त्व परिच्छदतामगच्छन् ॥३९॥

யத் ஸம்வ்ருதம் தசகுணோத்தர ஸப்ததத்வை:

அண்டம் சதுர்தசஜகத் பவ தாத்ரு தாம,

அண்டாநி தத்ஸுஸத்ருசாநி பரச்சதாநி

க்ரீடாவிதேஸ் தவ பரிச்சததாமகச்சந்.

(39)

தசகுணேத்தர ஸப்ததத்வை: ஸம்வரு (எம்பெருமானே! மேன்மேலும் பதின்மடங்கா
தம் சதுர்தசஜகத் பவ தாத்ரு தாமயத் கப்பெருகியுள்ள ஏழு தத்வங்களினாலே சூழப்பட்
அண்டம் தத்ஸுஸத்ருசாரி பாச்ச இரும் பதினான்கு உலகங்களையுடைத்தாயும் அரனுக்
தாரிஅண்டாரி தவ கரீடாவிதே: பரிச் மான அண்டங்களானவை தேவரீருடைய லீலைக்கு
சததாம் அகச்சந். ளன. இருக்குந் தன்மையை யடைந்துள்

* * *—அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒருபலனை விரும்பி ஸ்ருஷ்
டிக்க வேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை; நிஷ்ப்ரயோஜனமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறுனென்னில் * ப்ர
யோஜனமநுத்திச்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே யாகையாலே ஸ்ருஷ்டி ப்ரவ்ருத்தியே அஸம்பா
விதமாகிறதே என்று வாதம் ப்ரஸக்தமாக, இவ்விபூதிக்கு லீலாவிபூதி யென்று பெயரா
கையாலே “மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபல மாயமயக்குக்களால் இன்புறு மிவ்வினை
யாட்டுடையான்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமானுடைய லீலைக்
காகவே சதுர்தச புவநாத்மகமான அண்டமும் அதையொத்த பலபல அண்டங்களும்
அமைந்தன வென்றருளிச் செய்கிறாரிதில்.

[சதுர்தச ஜகத்] என்பதில் பஹுவரீஹிஸமாஸம் கொள்ளவேணும். “சதுர்தச
ஜகந்தி யஸ்மிந் தத்—சதுர்தசஜகத்” என்று கொள்வது. பதினான்கு லோகங்களாவன—
கீழில் அண்டகடாஹத்துக்குமேல் எண்பத்துமூன்று நூருயிரத்தையம்பதியிரம்
யோஜன முயர்த்தியுடைத்தான கர்ப்போதகத்தின்மேலே * ஸப்ததிஸ் து ஸஹஸ்ரா
ணாம் த்விஜோச்ச்ராயோபி கத்த்யதே, தச ஸாஹஸ்ரமேகைகம் பாதாளம் முநிஸத்தம
அதலம் விதலஞ்சைவ நிதலஞ்ச கபஸ்திமத், மஹாக்க்யம் ஸுதலஞ்சாகர்யம் பாதாலஞ்
சைவ ஸப்தமம். * என்கிறபடியே ஓரொன்று பதினாலாயிரம் யோஜனத்தளவு உயர்த்
தியையும் பரப்பையுமுடைத்தாய் தைத்தயதானவ பந்நகஸுபர்ணாதிகள் வாழ்மிடமாய்
மணலாயும் மலையாயும் பொன்னுயிர்ருக்கிற ஸ்தல விசேஷங்களையுடையவையாய், வில
க்ஷணமான மாளிகைகளாலும் ப்ராஸாததோரணங்களாலும் அலங்க்ருதமாய் ஸ்வர்க்காதி
களிலுங் காட்டில் பரமபோக்யமாய், அதலமென்றும் விதலமென்றும் நிதலமென்றும்
(கபஸ்திமத்தென்கிற மறுபெயரையுடைய) தலாதலமென்றும் மஹாதலமென்றும்
ஸுதலமென்றும் பாதாலமென்றும் பெயரையுடைத்தான கீழுலகங்களேமும், இதுக்கு
மேல் எழுபதியிரம் யோஜனம் அகலத்தையுடைத்தாய் ஸப்தத்வீப ஸாகர பர்வதாதி
விசிஷ்டமாய் பாதசாரிகளான மதுஷ்யாதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமாய் பத்மாகாரமான
பூலோகமும், பூலோகத்துக்குமேல் ஆதித்யனுக்குக்கீழ் நூருயிரம் யோஜனத்தளவு
உயர்த்தியையுடைத்தாய் கந்தர்வாதிகள் வாழும் தேசமான புவர்லோகமும், ஆதித்
யனுக்குமேல் த்ருவனுக்குக்கீழ் பதினாலாயிரம் யோஜனத்தளவு உயர்த்தியையுடைத்தாய்
ஸாதிகாரரான க்ரஹ நக்ஷத்ர இந்த்ராதிகள் வாழ்மிடமான ஸ்வர்லோகமும், த்ருவனுக்கு
மேல் ஒருகோடி யோஜனத்தளவு உயர்த்தியையுடைத்தாய் * விரிவ்ருத்தாதிகாராஸ் து
மஹர்லோக நிவாஸிந: * என்கிறபடியே அதிகாரபதவியினின்று விலகினவர்களாய் அதி
காராபேக்ஷிகளான இந்த்ராதிகள் வாழும் தேசமான மஹர்லோகமும், அந்த மஹர்
லோகத்துக்குமேல் இரண்டுகோடி யோஜனத்தளவு உயர்த்தியையுடைத்தாய் ப்ரஹ்ம
புத்ரர்களான ஸநகாதி பரமயோகிகள் வாழ்மிடமான ஜநர்லோகமும், ஜநர்லோகத்
துக்குமேல் எட்டுகோடி யோஜனத்தளவு உயர்த்தியையுடைத்தாய் வைரராஜரென்கிற
ப்ரஜாபதிகள் வாழ்மிடமான தபோலோகமும், தபோலோகத்துக்குமேல் நாற்பத்
தெட்டுகோடி யோஜனத்தளவு உயர்த்தியையுடைத்தாய், * தேஷாமேஷாம் கேசநப்ரஹ்ம
லோகா: சூத்ரஸ்யாந்யே ஸந்தி லோகா விசாலா:, தாக் தாக், லோகாந் தாநுபாஸ்ய ஸ்ரஜந்தி *

என்கிறபடியே ப்ரஹ்மவிஷ்ணு சிவர்களும், அவர்களைப்பாஸித்து அவர்களை ப்ராபித்தவர்களும் வாழும்படிமான ஸத்ய லோகமும் ஆக இப்படியிருந்துள்ள சதுர்தச புவநங்களாம். இவற்றோடே கூடியிருக்கும்படியைச் சொன்னபடி.

[தசகுணோத்தரஸப்ததத்வை ஸம்வருதம்] ஒன்றுக்கொன்று பதிற்றுமடங்கான ஏழாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டதென்கை. கீழ்ச்சொன்ன பதினாலு லோகத்தையும் அண்டகடாஹம் ஆவரித்துநிற்கும். அண்ட கடாஹத்தோடு கூடின இவ்வண்டம் தன்னில் பதிற்றுமடங்கு பரந்திருக்கிற ஜலதத்வத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்டிருக்கும். இப்படி தசோத்தரமாய்க்கொண்டு ஜலதத்வத்தை தேஜஸ்தத்வமாவரிக்கும். அப்படி அதை வாயுதத்வம் ஆவரிக்கும். வாயுவை ஆகாசம் ஆவரிக்கும். ஆகாசத்தை அஹங்காரமாவரிக்கும். அஹங்காரத்தை மஹத்தத்வம் ஆவரிக்கும். அந்த மஹத்தத்வத்தை அப்யக்தமாவரிக்கும். இப்படி தசோத்தரங்களான ஸப்தாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கும்.

[தத்ஸுஸத்ருசாரி பாச்சதாரி அண்டாரி] * அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராணி அயுதாரி ச. ஈத்ருசாநாம் ததா தத்ர கோடி.கோடி சதாரி ச * என்கிற பூர்விஷ்ணுபுராண வசனம் இங்கே அநுஸந்தேயம். ஆக இவையெல்லாம் [தவ க்ரீடா விதே : பரிச்சததாம் அகச்சந்] க்ரீடாபரண பாலகனுக்கு வினையாட்டுக் கருவிகள்போல, க்ரீடாரஸமநுபவிக்க விரும்பிய எம்பெருமானுக்கு லீலோபகரணங்களாயிருக்கும். * ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்நுகைரீவ ஜந்தபி : * மோததே பகவாந் பூதை : பால : க்ரீட நுகைரீவ * இத்யாதி ப்ரமாணங்களை இங்கு நினைப்பது. ... (39)

इच्छाविहारविधये विहितान्यमूनि स्यात्त्वद्विभूतिस्त्वलेशकलायुतांशः ।

या वै न जातु परिणामपदास्पदं सा कालातिगा तव परा महती विभूतिः ॥४०॥

இச்சாவிஹாரவிதயே விஹிதாந்யமூநி
ஸ்யாத் த்வத்விபூதிலவலேசகலாயுதாம்ச,
யா வை ந ஜாது பரிணாமபதாஸ்பதம் ஸா
காலாதிகா தவ பரா மஹதீ விபூதி:.

(40)

இச்சாவிஹாரவிதயே விஹிதாரி அமூநி (எம்பெருமானே!) யதேஷ்டமான லீலைக்காகப் படைக்கப்பட்ட இவ்வண்டங்களானவை தேவரீருடைய ஜீவ்விரியப்பரப்பிலே மிகச்சிறுபகுதி யான ஏகதேசமாயிருக்கும்; யாதொரு விபூதியானது ஒரு காலும் பரிணமிக்க மாட்டாததும் காலம் நடை யாடப்பெறுததுமா யிருக்கின்றதோ, அந்த நித்ய விபூதியானது தேவரீருக்கு மிகப் பெரிதாயுள்ளது.

* * * —கீழ்ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட லீலா விபூதியிற் காட்டிலும் ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் பெருமை பெற்ற நித்யவிபூதியின் ப்ரசம்ஸைக்கு அடியிடுகிறதாயிற்று இந்தச்லோகம். ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் * கஸ்யாயுதாயத சதைக கலாம்சகாட்சே விச்வம் விசித்ராசிதசித்ப்ரவிபாக வ்ருத்தம் * என்றருளிச்செய்ததை யடியொற்றி “த்வத்விபூதிலவலேச கலாயுதாம்ச: ஸ்யாத் * என்றருளிச் செய்கிறார். லீலோபகரணமாகப் படைக்கப்பட்ட இவ்வண்டங்களெல்லாம் தேவரீருடைய மஹிமையில் மிகச்சிறுபங்காயிருக்கும். இவைகிடக்க: [யா வை ந ஜாது இத்யாதி.] ஒருகாலும் பரிணாமபதாஸ்பதமல்லாதது நித்யவிபூதி. தத்வத்ரயத்தில் அசித்ப்ரகரணத்தில் (79) “இதில் சுத்த ஸத்வமாவது.....விமாந கேகபுர மண்டப ப்ராஸாதாதிருபேண பரிணமிக்கக்கடவ தாய்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே பரிணாமபதாஸ்பதமென்று தெரிகிறதே;

“யாவை ந ஜாது பரிணாமபதாஸபதம்” என்னலாமோவென்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும்; கேணமின; மேலெடுத்த ததவத்ரய ஸ்ரீஸூக்தியில் “கர்மத்தாலன்றிக் கேவலபகவ திச்சையாலே விமர கோபுர மண்டப ப்ரஸாதாதிருபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே கர்மக்ருத பரிணாமமில்லையெனகிறதித்தனை. சேதநன தானபண்ணின கருமங்களுக்குத் தகுதியாக இச்சிக்க, அந்த இச்சைக்கு அநுகுணமாக பகவதஸங்கலபத்தாலே இருபத்தினான்கு ததவமாய்க கொண்டு பரிணமித்து சேதநாக்கு போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களாக ஆகின்றது ப்ரக்ருதிதத்வம்; அதுபோலல் லாமல் தன்னுடைய போகார்த்தமாகவுண்டான பகவதிச்சையாலே விமர கோபுராதி ருபேண பரிணமியா நிறகும இது. ஆகவே கர்மக்ருத பரிணாமமில்லாமையைப்பற்ற “ந ஜாது பரிணாமபதாஸபதம்” எனவருளிச் செய்தது.

[காலாதிகா] * காலம் ஸ பசதே யத்ர ந காலம் தத்ர வை ப்ரபு * என்றும் * கலா முஹூரததாதிமயச ச காலோ ந யத்விபூதி: பரிணாமவேறுது; * என்றும், * யத் காலாத பசேலிமம் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசமென்றுபடி. தத்வத்ரயத்தில் ஈசுவரப்ரகரணத்தில் (183) “அதில பரதவமாவது அகாலகால்யமான நலமந்தபிலலதோர் நாட்டிலே” என்ற விடத்துக்கு விபாககியான மருளிச் செய்யா நின்ற மணவாள மாமுனிகள் காலக்ருத பரிணாமமில்லாமைக்குக் காட்டியருளும் ப்ர மாணங்கனிடையே “யாவை ந ஜாது பரிணாமபதாஸபதம் ஸா காலாதிகா தவ ப்ர மஹதீ விபூதி:” என்று இந்த சலோகப்பகுதியையும் எடுத்துக்காட்டி யருளியிருக்கை யாலே “ந ஜாது பரிணாம பதாஸபதம்” என்றதும் காலக்ருத பரிணாமமில்லாமையைச் சொன்னபடியே யாமென்று கொள்ளத்தகும. அப்போது ‘காலாதிகா’ என்ற விசேஷணம் ததவிவரணமாமததனை. ஆக இப்படிப்பட்ட விபூதியானது [மஹதீ] நித்ய முக்த ராலும் ஈசுவராலும் அளவிடவொண்ணாத மஹிமையுடையது. ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத் தில் * தேஷாமயி இயத்பரிமாணம் இயதைச்சுவர்யம் ஈத்குசல்வபாவமிதி பரிச்சேத்னமயோக்யே* என்றருளிச் செய்ததுங் காண்க.

ஆக இந்த ச்லோகம் நித்யவிபூதிஸத்தையைச்சொன்னவனவேயாம். இதின் ஒப் புயாவற்ற பெருமைகளை மேல ஐந்து ச்லோகங்களினால் விரிவாக அருளிச்செயவர். (40)

यद्वैष्णवं हि परमं पदमामनन्ति स्म वा यदेव परमं तमसः परस्तात् ।

तेजोमयं परमस्त्वमयं ध्रुवं यदानन्दकन्दमत्सुन्दरमद्वैतं यत् ॥४१॥

யத் வைஷ்ணவம் ஹி பரமம் பதமாமந்தி

கம் லா யதேவ வா தமஸ: பரஸ்தாத்,

தேஜோமயம் பரமஸத்வமயம் த்ருவம் யத்

ஆனந்தகந்தம் அதிஸுந்தரம் அத்புதம் யத்.

41

யத் ஹி வைஷ்ணவம் பரமம் பதம்
கமந்தி. யதேவ வா தமஸ: பரஸ்தாத்
பரமம் கம், யத் தேஜோமயம்
பரமஸத்வமயம் த்ருவம், யத் ஆனந்த
கந்தம் அதிஸுந்தரம் அத்புதம்.

யாதொரு ஸ்தானத்தை விஷ்ணு ஸமபநதியான
பரமபத மெனகிறார்களோ, எந்த ஸ்தானமானது
தமஸஸ்கு அப்பால் ப்ரமாகாசமெனப்படு
கிறதோ, எந்த ஸ்தானமானது தேஜோமயமாயும
நிஷ்கருஷ்ட ஸதவமாயும் சாச்வதமாயுமுள்
ளதோ, எந்த ஸ்தானமானது ஆனந்தகந்தமாயும்
மிகவுழகியதாயும் ஆச்சரியமாயு முள்ளதோ.

* * * ஸ்ரீவைகுண்ட மஹிமவர்ண ப்ரமாக ப்ரக்ருத்தமான இது முதலாவ் ஐந்து ச்லோகங்கள் குளகமாகும். அதாவது, நான்கு ச்லோகங்களில் க்ரியாபதம்

கிடையாது; ஐந்தாவது ச்லோகத்தில் * வைகுண்ட நாம துவ தாம ததாமகந்தி* என்று க்ரியையுள்ளவிடத்திலே இவையெல்லாம் அந்வயிக்கக் கடவன. இந்த ச்லோகத்தில் ஆமகந்தி என்று க்ரியையிருந்தாலும் அது அவாந்தரக்ரியையேயல்லது பரமமான க்ரியையன்றே. யாதொரு விபூதியை வைஷ்ணவபதமென்றும் பரமபதமென்றும் சொல்லுகிறார்களோ; * க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸு பராகே * என்றும் * தமஸஸ்து பாரே * என்றும் * தமஸு பரஸ்தாத் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ரஜஸ்தமஸஸுக்களுக்கு அப்பால் அவை கலசாதே பரமாகாச மென்னப்படுகிறது யாதோ;

[தேஜோமயம்] * ந தத்ர ஸூர்யோ பாநி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயம்க்ரி: * என்றும் * அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மநு, ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந்! துவ்ப்ரேக்ஷம் தேவதானவை; * என்றும் சொல்லுகிறபடியே அக்ரி ஆதித்யன் முதலான தேஜுபதார்த்தங்களையும் மின்மினியாக்கும்படி அளவிறந்த தேஜுஸ்சேவ வடிவாயிருக்குமது. * கூரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதி * என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலுங்காண்க. [பரமஸத்வமயம்] ரஜோகுண தமோ குணங்கள் கலசாத சுத்தஸத்வமே வடிவெடுத்ததாயிருக்கும். [ந்ருவம்] * யத் தத் புராணமாகாசம் ஸர்வஸ்தமாத் பரமம் ந்ருவம், யத் பதம் ப்ராப்ய தத்வஜ்ஞா முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை: * என்ற ப்ரமாணவசனத்தில் ந்ருவம் என்றதை அநுவதித்தபடி. அநா திரிதநமாயிருக்குமதென்றபடி. [ஆகந்தகந்தம்] * நலமந்தமில்லதோர் நாடிதே. [அதிஸுந்தரம்] பூநீ வைகுண்டகத்யத்தில் காணும் வர்ணனையின்படியே ஸௌந்தர்யம் எல்லை காணவொண்ணாதபடியிருக்குமது. [அத்பதம்] அநுகூணம் அபூர்வமாய் ஆச்சர்யாவ ஹமாயிருக்குமது. ஆக இப்படிப்பட்ட யாதொரு ஸ்தானமுளதோ, (தத் தவ தாம ஆமகந்தி) என்று மேலோடே அந்வயம். (41)

यद्भस्मरूपरूतमुखैर्दुराणं नित्यं निवृत्तिरितैस्सन्नकादिभिर्वा ।

सायुज्यमुज्ज्वलमुशन्ति यदापरोक्ष्यं यस्मात्परं न पदमचित्तमस्ति किञ्चित् ॥४२॥

யத் ப்ரஹ்மருத்ரபுருஹலதமுகைர் துராபம்
நித்யம் நிவ்ருத்திரதைஸ் ஸநகாதிபிர் வா,
ஸாயுஜ்யமுஜ்ஜ்வலமுசந்தி யதாப்ரோக்ஷ்யம்
யஸ்மாத் பரம் ந பதமஞ்சிதமஸ்தி கிஞ்சித்.

42

யத் ப்ரஹ்மருத்ரபுருஹலதமுகை: நித் யம் நிவ்ருத்திரதை: ஸநகாதிபிர் வா துராபம், யதாப்ரோக்ஷ்யம் உஜ்ஜ்வலம் ஸாயுஜ்யம் உசந்தி, யஸ்மாத் அஞ்சிதம் பதம் பரம் கிஞ்சித் கிஞ்சித்: எந்த ஸ்தானமானது அயன் அரன் இந்திரன் முத லானாராலும், நிவ்ருத்திதர்மநிஷ்டர்களான ஸந காதிகளாலு மடையமுடியாததோ, எந்த ஸ்தா னத்தை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதை முக்கிய ஸாயுஜ்ய மாகச் சொல்லுகிறார்களோ, எந்த ஸ்தானத்திற் காட்டிலும் சிறந்தஸ்தானம் வேறொன்றில்லை:

*** [ப்ரஹ்ம ருத்ரபுருஹலத முகை: யத் துராபம்] ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவனான பிரம னுக்கும் ஸம்ஹாரத்துக்குக் கடவனான ருத்ரனுக்கும் த்ரைலோக்யாதிபதியான இந்திர னுக்கும் மற்றுமுள்ள தேவர்களுக்கும் புகவரிதானது பரமபதம். * நேரே கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை அயன் * என்று பெய்கை யாழ்வார் அயனொருத்தனுக்குச் சொன்னது அவனோடு துவக்குண்டார்க்கு மொக்குமே. * பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலிய ஸ்தானமிதே பூநீவைகுண்டம். [நித்யம் நிவ்ருத்திரதைஸ் ஸநகாதிபிர் வா] முன்பாதத்திலுள்ள 'துராபம்' என்பது இங்கும் அந்வயிக்கும். நிவ்ருத்தி தர்மநிஷ்டர்களான ஸநக ஸநந்தநாதிகளுக்கும் புகவரிதானதென்கை. * ஸம்ஹாரிதைஸ் ஸாது ஸநந்தநாதிபிஸ் ஸுதூர்லபம்* என்று வரதராஜஸ்வத்திலுமருளிச்செய்வது காண்க. [யதாப்ரோக்ஷ்யம் உஜ்ஜ்வலம் ஸாயுஜ்ய

முசந்தி] * ब्रह्मणस्सायुज्यं....यन्ति-ப்ரஹ்மணஸ்யாயுஜ்யம்....யந்தி* என்று ச்ருதிகளில் ஸாயுஜ்யப்ராப்தியாகச் சொல்லப்படுகிறது பரமபதஸாக்ஷாத்காரத்தையேயிறே. [“समानगुण भागित्वं सायुज्यमिति कथ्यते— ஸமானகுணபாகித்வம் ஸாயுஜ்யமிதி கத்த்யதே”] ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாயிருந்து * மாய வன் சேற்றள்ளல் பொய்நிலத்தில் வீழ்ச்சியினாலே திரோ ஹிதமாய்க் கிடந்த ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளுக்குப் ப்ராதுர்ப்பாவம் பரமபதப் ராப்திஸமகாஸீகம் என்பது கருத்து. உஜ்ஜ்வலம் ஸாயுஜ்யம் என்றது முக்கியமான ஸாயுஜ்யமென்றபடி.

[யஸ்மாத் பரம் ந பதமஞ்சிதமஸ்தி கிஞ்சித்] ‘இந்த லோகத்திற் காட்டிலும் அந்த லோகம் மேற்பட்டது, அதிற்காட்டிலும் அது மேற்பட்டது, என்று சொல்லிக்கொண்டு போகலாம்; அப்படிப்பட்ட வாக்கியந்யாஸங்கள் பரமபதத்தளவிலே வந்தவாறே முற்றுப் புள்ளியிட்டு நிற்கவேண்டுமத்தனை. இதற்குமேலும் சொல்லலாவதொரு ஸ்தானமில்லையே. ... (42)

रूपेण सद्गुणैः परया समृद्ध्या भावैस्त्वारमधुरैरपि वा महिम्ना ।

तद्वत्कदीदृगिदमित्युपनिषत्सु वाचो यदीयमिभस्य तिरस्त्रियायै ॥४३॥

ரூபேண ஸத்குணகணை: பரயா ஸம்ருத்த்யா
பாவைருதாரமதுரை: வா மஹிம்நா,
தாத்ருக் ததித்ருகிதமித்யுபவர்ணயந்த்யோ
வாசோ யதீயவிபவஸ்ய திரஸ்க்ரியாயை.

43

ரூபேண ஸத்குணகணை: பரயா ஸம்
ருத்த்யா உதாரமதுரை: பாவைர்வா
மஹிம்நா அபிவா ‘தத் தாத்ருக் இதம்
தாத்ருக்’ இதி உபவர்ணயந்த்ய: வாச:
யதீய விபவஸ்ய திரஸ்க்ரியாயை;

தேஜஸ்ஸினாலும் ஸத்குண ஸமூஹங்களினாலும்
சிறந்த ஸம்ருத்தியினாலும், மற்றுமுள்ள அதி
சயத்தினாலும், ‘அது அப்படிப்பட்டது. இது
இப்படிப்பட்டது’ என்று வருணிக்கின்ற வாக்குக்க
ளானவை எந்தஸ்தானத்தின் பெருமைக்குத் திரஸ்
கார காரணமாகின்றனவோ;

* * * வாய்கொண்டு வருணிக்கவே முடியாத அதிசய முடைய ஸ்தான விசே
ஷம் பரமபதம்—என்கிறது இதில். உலகில் கவிகள் எந்த ஸ்தானத்தையும் போரப்
பொலிய வருணிப்பதுண்டு; ரூபத்தையிட்டும் சிறந்த நற்குணங்களை யிட்டும் ஸம்ருத்
தியையிட்டும் ஆங்காங்குள்ள சீரிய பொருள்களையிட்டும் ‘அது அப்படிப்பட்டது. இது
இப்படிப்பட்டது’ என்று வருணிக்கக் காணாநின்றோமிதே: அப்படி பரமபதத்தையும்
வருணிக்கப்புகுந்தால் அது இதனைத் திரஸ்காரம் செய்ததாகுமத்தனை போக்கிப் புகழ்ந்த
தாக ஆகமாட்டாது என்கிறார். இதுதன்னைச் சுருக்கியே ‘பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்ந கோசத்
திலே “யத் தூர்க்ரஹம் மத்கிராம் தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்” என்றருளிச் செய்தது.

பரமபதத்தை அப்படியிப்படியென்று வருணிப்பது அதன் திரஸ்காரத்திற்கே
யாகுமென்று சொல்லலாமோ? எம்பெருமானார் ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்திலே பரக்க
வருணித்திருக்கவில்லையோ? இவர் தாமும் இங்கே சில ச்லோகங்களினால் வருணிக்க
வில்லையோ? இப்படிப்பட்ட வசநவ்யக்திகளெல்லாம் திரஸ்காரமேயாகுமென்னலாமோ?
என்று சங்கை பிறக்கும்; கேண்மின்; *ஓட்டுரைத் திவ்வுல குன்னைப் புகழ்வெல்லாம்
பெரும்பாலும் பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி* (திருவாய்
மொழி 3—1—2.) என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார்; ‘எம்பெருமானுக்குச் சில
பொருள்களை உவமைகூறிப் புகழ்வதானது அவனுக்கு நிறக்கேடே யாகுமென்று
இதனால் அருளிச் செய்யப்பட்டது; இப்படி யருளிச்செய்தவரே உவமைகூறிப் புகழா

மலில்லை. அது எம்பெருமானுக்கு நிறக்கேடுதானேயென்று எண்ணலாகுமோ? 'ஒப்புயர்வற்ற பெருமையுள்ளது' என்பதைத் தெரிவிக்கிற வசநவ்யக்திகள் பலவகைப் பட்டிருக்குமே; அவ்வகைகளில் இதுவுமொருவகை என்று கொள்ளக்கடவது. ஆழ்வார் பெரிய திருவந்தாதி தொடங்கும் போதே "புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்" என்கிறார். எம்பெருமானே! உன்னைப் புகழ்ந்தோமாகில் பழித்தோமாவோம்; புகழாதிருந்தோமாகில் பழியாதிருந்தோமாவோம் என்பது இதன் பொருள். இதற்காக எம்பெருமானைப் புகழாதிருப்பாருண்டோ? இப்படியருளிச் செய்தவர் தாமே "நற்பூவைப் பூவீன்ற வண்ணன்புகழ்—நயப்புடைய நாவின் தொடைகளிவியுட் பொதிவோம்" என்றன்றோ திவ்வியப் பிரபந்தம் தொடங்கி யருளினார். ஆகவே மஹிமையின் அப்ரமேயத்வம் சொன்னபடியாமத்தனை. ... (43)

शुद्धावापनिनाशमुखैर्विकारैरैरैरैस्तुतमनस्तमितास्तिशब्दम् ।

यद्वैरवाच्छुतिषु फल्यु फलं कियाणाम् आदिष्टमन्यदसुखोत्तरमधुवं च ॥४४॥

யத் வருத்தயபக்யயவிநாசமுலைக் விகாரை:
ஏதைஸம்ஸ்துத மநஸ்தமிதாஸ்திசப்தம்,
யத்கௌரவாத் ச்ருதிஷு பல்கு பலம் க்ரியாணாம்
ஆதிஷ்டமந்யத் அஸுகோத்தர மத்ருவஞ் ச. 44

யத் வருத்திஅபக்யய விநாச முலை: யாதொரு ஸ்தானமானது வளருதல் குறைதல்
ஏதை: விகாரை: அஸம்ஸ்துதம் அநஸ அழிதல் முதலான இத்தகைய விகாரங்களினால்
தமிதாஸ்தி சப்தம், ச்ருதிஷு க்ரியா தொடர்ப்பாததும் அஸ்திசப்தம் ஒருநாளும்
ணாம் ஆதிஷ்டம் அந்யத் பலம் யத் அஸ்தமிக்கப் பெருததுமாயுள்ளதோ, வேதங்க
கௌரவாத் பல்கு அஸுகோத்தரம் களில் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கருமங்களுக்கு ஓதப்
அத்ருவம் ச. பட்ட இதர பலனானது யாதொரு ஸ்தானத்தின்
பெருமையைப் பற்ற அஸாரமாயும் துக்கோத்தர
மாயும் அநித்யமாயு முள்ளதோ;

* * * இதுவும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தின் பெருமை சொல்லுகிறது. [வருத்தயபக்யய விநாச முலைக் விகாரை: அஸம்ஸ்துதம்] நாம் கண்ணாற்காணும்பொருள்களில் பலவகைப் பட்ட விகாரங்களைக் காணாநின்றோம்; செடி, கொடி மரம் முதலிய பொருள்களைக் கொள்வோம். இவை ஒரு கால் வளர்ந்து செல்லவும் மற்றொருகால் குறைந்து செல்லவும் இன்னுமொருகால் அறவே அழிந்து நிற்கவும் காணாநின்றோம். இப்படிப்பட்ட விகாரங்களில் ஒன்றும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தொடாது. வளர்ச்சி, தேய்வு, அழிவு என்னுமிவை ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு அப்ரஸக்த மென்றபடி. [அநஸ்தமித அஸ்திசப்தம்] அஸ்தியென்கிற வ்யபதேசம் ஒரு நாளும் அஸ்தமிக்கப் பெருதது. விநாசமில்லையென்று முதற்பாதத்தில் சொன்னதுவே முகபேதேந சொல்லப்பட்டதாயிற்று. அஸ்தி, ஜாயதே பரிணமதே, ஏததே (ஏதே), அபசீயதே, ப்ரணச்யதி. என்கிற ஷட்பாவ விகாரங்களுண்டே; அஸ்தி என்பதற்கு மேற்பட ஜநநாதிகளுக்கு ப்ரஸக்திலேசமு மில்லையென்றபடி.

(யத்கௌரவாத் இத்யாதி.) வேதங்களில் பலவகைப்பட்ட க்ரியைகள்—ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ள பலன் கௌல்லாம் அற்பமாயும் அஸாரமாயும் அநித்யமாயும் துக்கமிச்சரமாயுமே காணப்படுகின்றன. * கதாநதம் காமகாமா லபந்தே * என்றும் * க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி * என்றும், தத் யதேஹ கர்மசிதோ லோக: க்ஷீயதே ஏவமேவ அமுத்ர புண்யசிதோ லோக: க்ஷீயதே * என்றுமுள்ள ப்ரமாணங்கள் காண்க. இந்த ஸ்தானத்தின் பெருமை யோ வென்னில்; * ததக்ஷரே பாமே வ்யோமக் * என்றும், * தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா

பச்சந்தி ஸூரய: * என்றும் * நச புநராவர்த்ததே நச புந ராவர்த்ததே * என்றும் பொலிந்து நின்றது. ஆகலிப்படி சாச்வத பரம பலமாயிருக்கையும் இதன் பெருமை யென்று சொல்லிற்றாயிற்று. ... (44)

निष्कल्मषैर्निहतजन्मजराविकारैर्मयिष्ठभक्तिविभवैरभवैरवाप्यम् ।

अन्यैरधन्यपुरुषैर्मनसाऽप्यनाप्यं वैकुण्ठनाम तव धाम तदामनन्ति ॥४५॥

நிஷ்கல்மஷைர் நிஹதஜந்மஜராவிகாரை:
பூயிஷ்டபக்திவிபவை ரபவையரவாப்யம்,
அந்யை ரதந்யபுருஷைர் மநஸாப்யநாப்யம்
வைகுண்டநாம தவ தாம ததாமநந்தி.

45

நிஷ்கல்மஷை: நிஹதஜந்மஜராவிகாரை: கல்மஷ மற்றவர்களாயும் பிறப்பு மூப்பு முதலிய
காரை: பூ யி ஷ்ட ப க்தி வி ப வை: விகாரங்களைத் தொலைத்தவர்களாயும் பக்திச் செல்
அபவை: அவாப்யம், அந்யை அதந்ய வம் மிகுந்தவர்களாயுமுள்ள முழுக்ஷுக்களாலே
புருஷை: மநஸாபி அநாப்யம் தத் அடையத் தகுந்ததாய், மற்றையோர்களான தரித்
வைகுண்டநாம தாம தவ ஆமநந்தி. இரூப்பிடமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். திரர்களாலே நெஞ்சினாலும் அணுகத்தகாததாயுள்ள அப்படிப்பட்ட வைகுண்டமென்னும் ஸ்தானத்தை (எம்பெருமானே!) தேவரீருடைய இருப்பிடமாகச் சொல்லுகின்றார்கள்.

*** இந்த ச்லோகத்தோடே ஸ்ரீவைகுண்ட வர்ணனத்தைத் தலைக்கட்டி யருளுகிறார். அந்த திவ்யஸ்தான விசேஷத்தில் புகுவதற்கு அதிகாரிகளையும் அநதிகாரிகளையும் குறித்தருளுகிறார். முன்னிரண்டு பாதங்களில் அதிகாரி நிர்ஜேசம். மூன்றாவது பாதத்தில் அநதிகாரி நிர்ஜேசம். அதிகார எம்பத்தியுடையாரா ரென்னில் [நிஷ்கல்மஷை:] * ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய * என்றும் * போய பிழையும் புகுதருவானின்றனவும் தீயினில் தூசாகும் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல பாபங்களையும் உதறித் தள்ளப் பெற்றவர்கள். [நிஹத ஜந்ம ஜராவிகாரை:] * புநரபி ஜநநம் புநரபி மரணம் புநரபி ஜநநீஜடரே சயநம் * என்னும்படியான ஜநநமரணங்களும் ததநுபந்தியான ஜரைமுதலான விகாரங்களு மற்று * போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேரறக்கி விளங்குமவர்கள். [பூயிஷ்டபக்தி விபவை:] பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகள் பரிபக்வமாகப் பெற்றவர்கள். அன்றிக்கே பூயிஷ்டபக்தியென்று ப்ரபத்தியைச் சொல்லிறருகவுமாம். * ப்ரபந்நாதந்யேஷாம் ந திசதி முகுந்தோ நிஜபதம் * என்கிறபடியே ப்ரபந்நர்களுக் கொழிய மற்றையோர்க்கு தந்தருளானாகையாலே இவ்வர்த்தம் மிகப் பொருந்துமாயிற்று.

[அபவை:] ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்றவர்களென்று முழுக்ஷுக்களை விவக்ஷிக்கிறது. வேறுவகையாகப் பொருள் கொள்ளில் முதற்பாதத்தோடு புநருக்தமாகுமே. ஆக இப்படிப்பட்டவர்களாலே அடையக் கூடியது.

[அந்யைந்யாதி.] இப்படிப்பட்டவர்களல்லாத * கருவிலே திருவிலாதார்க்கு நெஞ்சினாலும் அணுகத்தகாதது. இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்ட மென்னும் ஸ்தான விசேஷத்தை தேவரீருடைய திருநாடாகக் கூறுகின்றார்கள்.

நான்காவது பாதத்தில் " வைகுண்டநாத! " என்று சிலருடைய பாடம்; " வைகுண்ட நாம " என்பதே பொருத்தமான பாடம்.

கீழ் நான்கு ச்லோகங்களுக்கும் காங்குதிமான க்ரியாபதம் இந்த ச்லோகத்திலுள்ளதாகையாலே இத்தோடு துளகம் ஸமாப்த மாயிற்றென்றுணர்க. ... (45)

नित्या त्वान्यनिरपेक्षमहामहिम्नोऽप्येतादृशी निरवधिर्नित्या विमृतिः ।

ज्ञानादयो गुणगणास्समतीतसीमाः लक्ष्मीः प्रिया परिजनाः पद्मोन्मुख्याः ॥४६॥

நித்யா தவாந்ய நிரபேக்ஷ மஹாமஹிம்நோபி

ஏதாத்ருசீ நிரவதிர் நியதா விபூதி:

ஜ்ஞாநாதயோ குணகணாஸ் ஸமதீதஸீமா:

லக்ஷ்மீ: ப்ரியா பரிஜநா: பதகேந்த்ரமுக்க்யா:.

46

அந்யநிரபேக்ஷ மஹாமஹிம்நோபி தவ

ஏதாத்ருசீ நிரவதி: நித்யா விபூதி:

நியதா: ஜ்ஞாநாதய: குணகணா: ஸம

தீதஸீமா:, லக்ஷ்மீ: ப்ரியா, பதகேந்த்ர

முக்க்யா: பரிஜநா:.

வேறென்றை யெதிர்பாராமல் இயல்பாகவே அமைந்த மஹாவைபவத்தையுடையிரான தேவரீருக்கும் இப்படிப்பட்ட நிரவதிகமான நித்யவிபூதியானது நியதபோகோபகரணமாயிராநின்றது: ஜ்ஞாநாதி குணங்களோ எல்லை கடந்திருக்கின்றன: ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியோ வல்லபையாயிராநின்றாள்: பெரிய திருவடிமுதலான நித்யஸூரிகளோ பரிஜனங்களாயிராநின்றார்கள்.

* * * கீழ்ச் சொன்ன பெருமையை அநுவதித்து உபஸம்ஹரித்து, மற்றுமுள்ள சில அதிசயங்களையும் அருளிச் செய்கிறாநிதில். [அந்யநிரபேக்ஷ மஹாமஹிம்நோபி தவ] எம்பெருமானுடைய பெருமை ஒன்றையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டியதன்றே: ப்ராக்ருதர்களான நம் போலியர்க்கு ஒரு பெருமை சொல்ல வேண்டுமானால், இயற்கையான பெருமை ஒருவர்க்கும் சிறிதுமில்லாமையாலே ஏதேனு மொன்றையிட்டே பெருமை சொல்ல வேண்டியிருக்கும். குலத்தையிட்டோ ரூபத்தையிட்டோ ஐச்வரியத்தையிட்டோ வித்யையையிட்டோ நமக்குப் பெருமை பேச வேண்டும். எம்பெருமான் படி இங்ஙனே யன்று. பெருமைக்கு நிரூபகங்களானவை பலவும் எம்பெருமான் பக்கலிலே யிருந்தாலும் அஷுவ தாம் நிறம் பெறுவதற்காக எம்பெருமானை ஆச்ரயித் திருக்கின்றனவேயன்றி அன்றரால் எம்பெருமான் அதிசயம் பெறுகிறனென்றில்லையே, “ச்ரிய: பதியாய், ஸ்ரீவை குண்ட நிகேதநாய் நித்யமுத்தாநுபாவ்யாய்” என்று ச்ரிய:பதித்வாதிகளையிட்டு எம்பெருமானைப்பேசினாலும் இவற்றால் அவனுக் கொரு பெருமையுண்டாகிறதென்று கருதியன்றே: உள்ளதை உள்ளபடியுரைக்கவேணு மென்கைக்காகவன்றோ அவை சொல்லுகிறது. இவ்விஷயம் அடுத்த சலோகத்தில் இதம்பரமாக விரித்துரைக்கப்படும். அது இங்கு “அந்யநிரபேக்ஷ மஹாமஹிம்நா:” என்று சுருங்க வநுஸந்திக்கப் படுகிறது. [ஏதாத்ருசீ நிரவதி: நித்யா விபூதி: நியதா] கீழே ஐந்து சலோகங்களினுற்சொல்லப்பட்ட பெருமையையுடைய நித்யவிபூதியானது ஒருகாலும் விட்டு நீங்காத பெருமையாயிரா நின்ற தென்கை. எம்பெருமானுடைய பெருமை இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கச் செய்தேயும் நித்ய விபூதியைச் வர்யமானது பெருமைக்குத் தலைமை பெற்றிருக்கின்ற தென்றபடி.

இவ்வளவேயன்றிக்கே மற்றும் பல பெருமைகளு முண்டென்கிறது உத்தரார்த்தத்தில் [ஜ்ஞாநாதயோ குணகணாஸ் ஸமதீதஸீமா:] ஞானம் முதலான திருக்கல்யாண குணங்களோ எல்லை கடந்திருக்கின்றன. ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு என்கிற ஆறு திருக்குணங்களும் * குணநாம் நிஸ்ஸீம்நாம் கணநவிகுண நாம் ப்ரஸவபூ: * என்று இவர் தாமருளிச் செய்தபடியே இவையடியாகத் தோன்றி யுள்ள மற்றைத் திருக்குணங்களும் எண்ணிறந்தவையாயுள்ளன. [லக்ஷ்மீ: ப்ரியா] பிராட்டிதானே வல்லபையாக வாய்த்திருக்கின்றாள். [பதகேந்த்ர முக்க்யா: பரிஜநா:] பெரிய திருவடி முதலான நித்யஸூரிகளும் முக்தர்களும் நித்யகிங்கரர்களாயுள்ளார்கள். ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமை அப்ரமேய மென்றதாயிற்று. ... (46)

एकस्य येषु हि गुणस्य स्वायुतांशः स्यात्कस्यचित्स खलु वाङ्मनसातिग्रीः ।

ते तादृशोऽस्यवषयस्समतीतसंख्याः त्वत्सद्गुणास्त्वमसि तन्निरपेक्षलक्ष्मीः ॥४७॥

ஏகஸ்ய யேஷு ஹி குணஸ்ய லவாயுதாம்ச:
ஸ்யாத் கஸ்யசித் ஸ கலு வாங்மநஸாதிக ஸ்ரீ:
தே தாத்ருசோத்யவதயஸ் ஸமதீதஸங்க்யா:
த்வத்ஸத்குணஸ் த்வமஸி தந் நிரபேக்ஷலக்ஷ்மீ:..

47

யேஷு (குணேஷு) ஏகஸ்ய குணஸ்ய
லவா யுதாம்ச:கஸ்யசித் ஸ்யாத் ஸ கலு
வாங் மநஸாதிகஸ்ரீ:, தாத்ருச: அத்யவ
தய: ஸமதீதஸங்க்யா: தே த்வத்ஸத்
குண:, தத் த்வம் நிரபேக்ஷலக்ஷ்மீ:
அஸி.

(எம்பெருமானே!) எந்த குணங்களுள் ஒருகுணத்
தின் ஏகதேசமானது எவனேனு மொருவனுக்குண்
டாகி அதனால் அவன் வாக்குக்கும் மனஸ்ஸுக்கு
மெட்டாத ஸ்ரீயை யுடையவனாகின்றானே. நிரவ
திகங்களாய் எண்ணிறந்தவைகளான அப்படிப்
பட்ட திருக் குணங்கள் தேவரீருக்கு அமைந்துள்
ளன; ஆதலால் தேவரீர் குணதீன மல்லாமல்
ஸ்வாதீனமேயான பெருமையையுடையீர்.

* * * கீழ் ச்லோகத்தில் * அந்யநிரபேக்ஷமஹா மஹிம்ந: * என்றதற்கு வியாக்கி
யானமாக அவதரிக்கின்றது இந்த ச்லோகம். [ஏகஸ்ய யேஷு ஹி இத்யாதி.] உலகில்
நாம் சிலரை வாசாமகோசரமான ஐச்வரியமுடையராகச் சொல்லுவதுண்டு; எது
கொண்டு சொல்லுகிறோமென்னில்: *பஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுண: புத்ரஸ்ய ஸந்தி
தே * என்றும், *தாதூநாமிவ சைலேந்த்ரோ குணநாம் ஆக்ரோ மஹந் * என்றும்
*ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குண தோஷாச் ச சார்ங்கிண:, ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ
ராசி: அபாவாதேவ பச்சிம: * என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் பக்கலி
லுள்ள எல்லைகடந்த திருக் குணங்களுள் ஏகதேசம் ஒரு வ்யக்தியினிடத்தில் இருந்து
விட்டால் அது கொண்டு அவனை வாசாமகோசரைசுவர்யவானாகச் சொல்லிப் புகழா
நின்றோம். அது பலகோடி நூறாயிரம் மடங்கு வீஞ்சியன்றோ எம்பெருமான் பக்கலுள்
ளது. அப்படிப்பட்ட பெருமானுடைய பெருமைக்கு வாசகமான சொல் ஒன்றில்லையே.

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தையே புஷ்கலமாகக் கொண்ட ச்லோகமொன்று
ஸுந்தர பஹுஸ்தவத்திலுள்ளது — (26) * யேஷுவேகஸ்ய குணஸ்ய விப்ருடபி வை *
இத்யாதி.

நிர்க்குண ப்ரஹ்மமே வேதாந்த வேத்ய மென்று சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளைத்
தெளிவிக்க வேண்டி: நிர்க்குணத்வப்ரதிபாதக ச்ருதியின் தாத்பர்யத்தை மேலே நாற்பத்
தொன்பதாம் ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்யப் போகிறாராய் இந்த ச்லோகத்தில் கல்யாண
குணபௌஷ்கல்யத்தை யருளிச் செய்தாராயிற்று. (47)

सर्वस्य चैव गुणतो हि विज्ञानत्वमैश्वर्यं किल कश्चिदुदञ्चितस्यात् ।

तत्प्रत्युत त्वयि विभो ! विभो गुणाश्च सम्बन्धतस्तव भजन्ति हि मङ्गलत्वम् ॥४८॥

ஸர்வஸ்ய சைவகுணதோ ஹி விலக்ஷணத்வம்
ஐச்வர்யதச் ச கில கச்சத்துதஞ்சிதஸ் ஸ்யாத்,
தத் ப்ரத்யுத த்வயி விபோ! விபவோ குணச் ச
ஸம்பந்ததஸ் தவ பஜந்தி ஹி மங்கலத்வம்,

48

விபோ! ஸர்வஸ்யச விலக்ஷணத்
வம் குணத ஏவ ஹி; கச்சித் ஐச்வர்ய
தச்ச கில உதஞ்சிதஸ்ஸ்யாத்: த்வயி தத்
ப்ரத்யுத: விபல: குணச்ச தவ ஸம்

எம்பெருமானே! (உலகில்) ஸகல புருஷர்களுக்
கும் ஸ்வஸஜாதீயர்களிற் காட்டில் விலக்ஷணய
மென்பது குணஸம்ருத்தியினாலன்றோ ஆகின்றது;
அவ்யபதேச்யனாயிருந்த எவனேனு மொருவ
னும் ஐச்வர்யத்தினாலன்றோ மேம்படுகிறான்;
இவ்விரண்டு விஷயமும் தேவரீர் பக்கல் மாறுபா
டுற்றிருக்கின்றது; ஏனெனில், ஐச்வர்யமும்
குணங்களும் தேவரீருடைய ஸம்பந்தத்தினாலேயே

பந்ததோ ஹி மங்கலத்வம் பஜத்தி. மேம்பாடு பெறுகின்றன வன்றோ.

* * * உலகில் நல்ல பதார்த்தங்களாயுள்ளன வென்று சிலவற்றை நாம் ஆதரிப்
பது எதனாலே யென்னில்; அவற்றில் நல்ல குணங்கள் இருப்பதனாலன்றி வேறொன்றி
னாலன்று. ரத்னத்தில் ஒளி மிகுதியையிட்டுப் புகழ்ச்சியும், புஷ்பத்தில் பரிமளப்ராசுர்
யத்தையிட்டுப் புகழ்ச்சியுமாக இங்ஙனே ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு குணஸம்ருத்
தியையிட்டே உத்கர்ஷவ்யபதேசம் நிகழா நின்றது. குணத்தையிட்டேயன்று [ஐச்வர்
யதச்ச கில] ஐச்வர்யத்தையிட்டும் பெருமை பேசப்படுகின்றது, ஆனால் அது எம்
பெருமானளவிலே விபரீத மென்கிறது உத்தரார்த்தத்தில் [தத் ப்ரத்யுத த்வயி விபோ! இத்
யாதி.] குணத்தையிட்டும் விபவத்தையிட்டும் மேன்மை பேசப் பெறுகின்ற லௌகிக
வஸ்துக்களின் படியன்றிறே எம்பெருமான் படி. பின்னையென்னென்னில், குணங்
களும் ஐச்வர்யமும் எம்பெருமானாகிற ஆச்ரயத்தின் மேன்மையாலே தாம் மேன்மை
பெறுகின்றன வாயிற்று. * धन्यानि स्थलैर्भवेन कतिचिद्वस्तूनि, कस्तूरिकां नेपालक्षितिपालफाल्गुनिते पञ्च

न शक्नोत कः— தந்யாநி ஸ்தலவைபவேந கதிசித் வஸ்தூநி, கஸ்தூரிகாம் நேபாலக்ஷிதி
பாலபாலபநுதே பங்கே ந சங்கேத க: ? * என்கிற ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

பூரீராம குணங்களிலே யீடுபட்ட வொரு மஹாகவி கூறுகின்றான் (ப்ரஸந்நரா
கவே) * यदेतैर्निर्देशैरपरगुणदुषैरिव जगति असावेकद्यके सत्तसुखसंवासवसति:—யதேதைர் நிச்சே
வை: அபரகுணலுப்தைரீவ ஜகதி அஸாவேகச சக்ரே ஸததஸுக ஸம்வாஸ
வஸதி: * என்று. குணங்கெளல்லாங் கூடி 'நமக்கொரு குணமுண்டாகப் பெற
வேணும்' என்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமாள் பக்கனிலே வந்து குடிபுகுந்தனவாகப்
பேசியுள்ளது இதில். "ஆபரணத்துக்கு அழகு கொடுக்கும் பெருமாள்" என்னுமா
போலே குணங்களுக்கும் குணங்கொடுக்கும் பெருமானாகையாலே குணங்களாலே தான்
பெருமை பெறுகிறானென்று சொல்ல வொண்ணாதிதே. ... (48)

दूरे गुणास्तव तु तत्त्वज्ञस्वमांसि तेन त्रयी प्रथयति त्वयि निर्गुणत्वम् ।

नित्यं हरे ! निखिलसद्गुणसागरं हि त्वामामनन्ति परमेश्वरमीश्वराणाम् ॥४९॥

தூரே குணஸ் தவ து ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி
தேந த்ரயி ப்ரதயதி த்வயி நிர்குணத்வம்,
நித்யம் ஹரே நிகலஸத்தகுணஸாகரம் ஹி
த்வாமாமநந்தி பரமேச்வர மீச்வராணாம்.

49

ஹ ஹ ரே ! ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி
குணஸ் தவ னாரே; தேந த்ரயீ
த்வயி நிர்குணத்வம் ப்ரதயதி; ஈச்வரா
ணாம் பரமேச்வரம் த்வாம் நித்யம்
ஸகலஸத்தகுணஸாகரம் ஹி ஜமநந்தி.

எம்பெருமானே! ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாகிற
முக்குணங்களும் தேவரீரை அணுகமாட்டாமல்
அப்பால் விலகியுள்ளன; ஆனது பற்றியே வேத
மானது தேவரீரிடத்தில் நிர்குணத்வத்தை ஓது
கின்றது; ஈச்வரர்களென்று பேர்பெற்றவர்களுக்
கும் பரமேச்வரராயிராநின்ற தேவரீரை எப்
போதும் ஸகல கல்யாண குணக்கடலாக வன்றோ
மறைகள் முறையிடுகின்றன.

* * *—நிர்க்குண ச்ருதிகளுக்கு என்ன கதியென்ன, அவற்றை நிர்வஹிக்க வேண்டும் வழி காட்டுகிறாதிதில். * நிர்க்குணம் நிர்ஹம். * இத்யாதி ச்ருதிகள் எம் பெருமான் பக்கலிலே குணங்களின் அத்யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகிறனவல்ல; அப்படியாகில் * யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவீத் * இத்யாதி பரச்சத வாக்யங்களினால் எம்பெருமானுக்குச் சொல்லப்பட்ட குணபௌஷ்ட்யம் வ்யாஹதமாகுமே. ஒரு ச்ருதியும் வ்யாஹதார்த்தமாகாத படி நிர்வஹிக்க வேண்டுமே. நிர்க்குணத்வத்தைச் சொன்னவிடம் ஹேயகுண ராஹித்யத்தைச் சொல்லிற்றுக்கக் கொள்ளுமளவில் ஒரு விரோதமுமில்லையே. உத்ஸர்க்காபவாதந்யாயம் இதற்குக் கை கொடுக்குமே. [ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி குணஸ்தவ தவ துஜே] ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்கள் தேவரீருக்கு நெடுந் தூரத்திலுள்ளன. எம்பெருமான் பக்கலில் ரஜஸ்தமோ குணங்கள் இல்லையென்று சொல்லலாமத்தனை போக்கி ஸத்வகுணமும் இல்லையென்று சொல்லலாமோவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். * பரமஸத்வ ஸமாச்சரய: க: * என்னும்படியுள்ள எம்பெருமான் பக்கலில் ஸத்வ குணமில்லையென்னப் போகாது; ரஜஸ்தமோ மிச்சரமான ஸத்வகுணமில்லையென்கிற தத்தனை. [தேந த்ரயீ ப்ரதயதி த்வயி நிர்க்குணத்வம்]. அதையிட்டே வேதத்தில் நைந் குண்யவாதம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று.

குணஸாமான்யாபாவத்தையே ச்ருதி விவகரிக்கிற தென்னவொண்ணாதோ வென்னில்; ஒண்ணுமையை உபபாதிக்கிறது உத்தரார்த்தம்—[நித்யம் ஹரே! நிகிலஸத்தகுண ஸாகர மித்யாதி] * பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிகே ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச * * ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: * இத்யாதி ச்ருதிகள் எம்பெருமானை ஸகல கல்யாண குணநிதியாக ஓதாநிற்க, அதற்கு முரணாகப் பொருள் கொள்ள வொண்ணாதிறே. * அக்ரீஷோமீயம் பசுமாலபேத * இத்யாதிகளில் விஹிதமான ஹிம்ஸையைத் தள்ளியன்றோ * மா ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி * இத்யாதி நிஷேத ச்ருதிகளுக்குப் பொருள் நிர்வஹியா நின்றோம். அது இங்கு மொக்குமே.

அன்றியும். * இதிஹாஸ புராணப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரம்ஹயேத் * என்றும், * வேதோபப்ரம்ஹணர்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு: * என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதார்த்த நிர்ணயம் இதிஹாஸ புராணநிர்ணயமாகவுள்ளது. அந்த இதிஹாஸ புராணங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுண ப்ரபஞ்சனத்திற்காக வன்றோ அவதரித்தன. எம் பெருமான் ராமக்ருஷ்ணாதிருபேண அவதாரங்கள் பண்ணினது தன்னுடைய திருக் குணங்களை வெளியிடுவதற்காகவேயன்றோ. இதனை ஸ்ரீராமாயணத்தின் உபக்ரமம்தானே நன்கு முதலிக்குமே. வால்மீகி பகவானுடைய ஆச்ரமத்திற்கு நாரத மஹர்ஷி யெழுந்தருள். அவரை நோக்கிக் கேட்டது என்னென்று பார்க்கவேணுமே. * கோந்வஸமிந் ஸரம்ப்ரதம் லோகே * என்று உபக்ரமித்துப் பல திருக்குணங்களையுஞ் சொல்லி இவை யுடையானைச் சொல்லியருளவேணுமென்றிறே கேட்டது நாரத மஹர்ஷியும் * முநே! வக்ஷ்யாம்யஹம் புத்த்வா தைர் யுக்த: ச்ருயதாம் நர: * என்று அக்குணங்களுடையானைச் சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்றிறே சொல்லவுபக்ரமித்தது. இடையிடையே தொட்ட தொட்ட விடமெல்லாம் குணப்ரகரமாயிறே யிருப்பது * பஹவேந்ருப கல்யாண குண: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே * இத்யாதியாகப் பெளர ஜனங்களையிட்டும், * தருணென ருபஸம்பந்நௌ * இத்யாதியாக குர்ப்பணகையையிட்டும், * தாதூநாபிவ சைலேந்த் ரோ குணாநாமாகரே மஹாந் * இத்யாதியாகத் தாரையையிட்டும், * தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ரகதாதர: * இத்யாதியாக மந்தோதாரியையிட்டும் நிரூபித்த குணகணங்கள் வாசாமகோசரமிறே. இப்படிப்பட்ட இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டத்தாலும் மற்றும்முள்ள புராணங்களாலும் உபப்ரும்ஹணீயமான வேதமானது நிர்க்குணப்ரஹ்மவாதம் பண்ண வந்ததென்றால் இதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே? ... (49)

ज्ञानात्मनस्तव तदेव गुणं गृणन्ति तेजोमयस्य हि मणेर्युण एव तेजः ।

तेनैव विधमपरोक्षमुदीक्षसे त्वं रक्षा त्वदीक्षणात एव यतोऽखिलस्य ॥५०॥

ஸ்ரீவை—9

ஜ்ஞாநாத்மநஸ் தவ ததேவ குணம் க்ருணந்தி
தேஜோமயஸ்ய ஹி மணோர் குண ஏவ தேஜு:
தேநைவ விச்வமபரோக்ஷ முதீக்ஷஸே த்வம்
ரக்ஷா த்வதீக்ஷணத ஏவ யதோகிலஸ்ய.

(50)

ஜ்ஞாநாத்மந: தவ தத் ஏவ குணம் (எம்பெருமானே!) ஜ்ஞாந ஸ்வரூபியான தேவரீ
ருக்கு அந்த ஞானத்தையே தர்மபூத குணமாகவும்
க்ருணந்தி; தேஜோமயஸ்ய மணை: (வேதாந்திகள்) சொல்லுகின்றார்கள்; தேஜஸ்
ஸ்வரூபியான ரத்னத்திற்கு தேஜஸ்ஸே குணமாக
வுமிராநின்றதன்றோ; (அது போலவே யாமிதாவும்.)
தேஜு ஏவ ஹி குண:; த்வம் தேநைவ தேவரீர் அந்த ஞானத்தினாலேயே உலகம் முழுவ
தையும் கையிலங்கு நெல்வெக கனியாகக் காணாநின்
வீச்வம் அபரோக்ஷம் உதீக்ஷஸே; யத: றீர்; தேவரீருடைய கடாக்ஷவீக்ஷணத்தினாலேயே
அகிலஸ்ய ரக்ஷா த்வதீக்ஷணத ஏவ. அனைத்துலகுக்கும் ரக்ஷணமாக வேண்டியிருப்ப
தனால்.

* * *—கீழே எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை ப்ரஸ்தாவிக்கையாலே
அவற்றுள் தலையான ஜ்ஞானத்தைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லுகிறது
இந்த ச்லோகத்தில்; [ஜ்ஞாநாத்மநஸ் தவ ததேவ குணம் க்ருணந்தி] பகவத் குணங்களுள்
ஞானமும் ஒன்றாகவிதே சொல்லப்படுகிறது; * सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म—ஸத்யம் ஜ்ஞா
நமநந்தம் ப்ரஹ்ம* என்று பகவத்ஸ்வரூபமே ஜ்ஞாநாத்மமாகச் சொல்லப்படாநிற்க
[தர்மி ஸ்வரூபமே ஜ்ஞானமாயிருக்க] அந்தஜ்ஞானம் பகவானுக்கு எப்படி தர்மமாகும்?
என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாகச் சொல்லுகிறதுஇது; ஜ்ஞானமே தர்மியாயிருக்கச்
செய்தேயும் தர்மபூதஜ்ஞானமு மொன்றுண்டாகத் தட்டில்லை யென்கிறது. த்ருஷ்
டாந்த முகேந இதனை முதலிக்கிரூர் [தேஜோமயஸ்ய ஹி மணோர்குண ஏவ தேஜு:]
இங்கு ரத்னத்தைச் சொன்னது ப்ரபாவத்பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம்,
ரத்னம் ஸூர்யன் தீபம் முதலான ப்ரபாவத் பதார்த்தங்கள் தேஜோமயங்களாயிருக்கச்
செய்தேயும் தேஜஸ்ஸு அவற்றுக்குக் குணமாகவுமிராநின்றதிதே, ஸ்வரூபமான
தேஜஸ்ஸு தர்மியாயிருக்கும், மற்றொன்று தர்மமாயிருக்கும்; இவ்வளவேயாயிற்று
வாசி. அதுபோலவே ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞானம் குணமாகவுமிருக்கு
மென்றதாயிற்று.

[தேநைவ] அந்த தர்மபூத ஜ்ஞானத்தினாலேயே யென்றபடி. [த்வம் விச்வம்
அபரோக்ஷம்யதாததா உதீக்ஷஸே] ஸகல ப்ரபஞ்சத்தையும் கரதலாமலகமாகக் காணா
நின்றீர். அந்த ரக்ஷணத்தினால்தான் உலகமெல்லாம் ரக்ஷை பெறுகின்றதென்கிரூர்
மேல் பாதத்தினால்.

(50)

अयुधता तव युक्त्वमुसैर्गुणैर्वैरानन्दमेधितमियानिति संनिस्तुम् ।

ते ये शतं त्विति परम्परया प्रवृत्ता नैवैष वाक्कनसगोचर इत्युदाह ॥५१॥

தாய்யுத்யதா தவ யுவத்வமுசைர் குணைளகை :
ஆநந்தமேதித மியாநிதி ஸர்நியந்தும்,
தே யே சதம் த்விதி பரம்பரயா ப்ரவ்ருத்தா
நைவைஷ வாங்மநஸகோசா இத்யுதாஹ.

(51)

தீவ யௌவநமுகை: குணை: ஏதிதம்
ஆந்தம் இயர்ந் இதி ஸம்நியந்தும்
உத்யதா த்ரயீ தே யே சதமிதி பாம்
பரயா ப்ரவ்ருத்தா ஸதீ 'ஏஷ: வாங்
மநஸகோசா: கைவ' இதி உதாஹ.

(எம்பெருமானே!) யௌவனம்முதலான குண
ஸமுஹங்களினால் மிகச் சிறந்து விளங்குமதான
தேவரீருடைய ஆனந்தத்தை இவ்வளவென்று
அளவிடப் புகுந்த வேதமானது *தே யே சதம்*
என்கிற பரம்பரையினாலே சொல்லப்புகுந்து 'இக்கு
ணம் வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாதது' என்று
சொல்லி நின்றது.

* * *—கீழ் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப்நிருபணம் செய்து போருமடைவில்
இருபத்தினான்காவது ச்லோகத்தில் ஆனந்தத்தின் அபரிச்சிந்தத்வத்தை யருளிச்செய்
தாரே; அதை இப்போது இந்த குணப்ரகரணத்திலே விவரித்தருளுகிறார்.

[தவ யுவத்வமுகை: குணை: ஏதிதம் ஆந்தம் இயர்ந் இதி ஸம்நியந்தும் உத்யதா
த்ரயீ] தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஆனந்தவல்லி யென்னும் பரிச்சேதத்தில் *ஸைஷா
கந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி* என்று தொடங்கி *யதோ வாசோ நிவர்த்தக்தே* என்னுமளவாக
ஒதப்பட்டுள்ள விஷயத்தை இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறார். எம்பெருமானுடைய திருக்
குணங்களுள் ஒன்றான ஆனந்த குணத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றது அவ்விடம். அந்த
ஆனந்தம் இவ்வளவிதென்று சொல்ல முடியாதென்பதைக் காட்டுவதற்கு வேதபுரு
ஷனே ஒருவகையான கல்பனையைச் செய்து போருகிறான். (அதாவது,) ஒரு மநுஷ்
யன்; அவன் கல்ல யௌவன பருவத்திலுள்ளவன்; ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் ஒன்று
விடாமலோதிப் பிறர்களுக்கும் ஒதுவிப்பவன்; ஆலஸ்யமின்றி எல்லாக் காரியங்களை
யும் வழுவாமற் செய்பவன்; தேஹத்திலும் மனத்திலும் திடமுள்ளவன். இவ்வளவும்
வாய்ந்தாலும் தரித்ரனாயிருந்தால் பயவிலையே. அப்படியன்றிச் செல்வமெல்லாம்
நிறைந்த பூமண்டலம் முழுவதையும் செங்கோல் செலுத்தியானும்படியான ஒப்புயர்
வற்ற ஸம்பத்தும் வாய்ந்தவன். இப்படிப்பட்ட அதிசயம் நிறைந்த வெரு மநுஷ்ய
னிருந்தால் அவனுக்கு உண்டாகக்கூடிய ஆனந்தத்தை முன்னேயெடுத்துக் காட்டி,
அதைவிட நூறுமடங்கு அதிகமான ஆனந்த முடையவர்களாக மநுஷ்ய கந்தர்வர்க
ளென்ற வகுப்பைக் கூறி, அவர்களைவிட நூறுமடங்கு அதிகமான ஆனந்தமுடையவர்க
ளாக தேவகந்தர்வர்களைக் கூறி இப்படியே நூறுநூறுமடங்கு அதிகமான ஆனந்தமுள்ள
வர்களாக வரிசையாய் சிரலோகலோக பித்ருக்களையும் ஆஜானந்தேவர்களையும் கர்மதேவ
தேவர்களையும் தேவர்களையும் இந்திரனையும் ப்ருஹஸ்பதியையும் ப்ரஜாபதியையும்
சொல்லிவந்து, அந்த ப்ரஜாபதியின் ஆனந்தத்தைவிட நூறுமடங்கு அதிகமான ஆனந்
தத்தையுடையது பரப்ரஹ்மம்—என்று சொல்லப் பார்த்து 'பரப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்
தத்தை இவ்வளவு மட்டமாகவா சொல்லித் தலைக்கட்டுவது!' என்று குறைபட்டு
[யதோ வாசோ நிவர்த்தக்தே] என்று மறுபடியும் திரும்புகிறதாம். அதாவது, கீழ்ச்
சொல்லிக்கொண்டுவந்த ப்ரக்ரியையில் கடைசியாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஜாபதியை
அடுத்த பர்யாயத்தில் மநுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவன் முதலாக ப்ரஜாபதியளவும்
சொல்லிக்கொண்டுபோய் அந்த ப்ரஜாபதியின் ஆனந்தத்தைவிட நூறுமடங்கு அதிகமான
ஆனந்தம் பரப்ரஹ்மத்தினுடையது என்று சொல்லி முடிக்கப்பார்த்து அதாவது கூடா
மையாலே முன்போலே மறுபடியும் ஒரு பர்யாயம் சொல்லுவது—இப்படியே அந்தாதி
யாக இன்றைக்கும் புந: புநராவ்ருத்தியிலேயே வேதம் கிடக்கின்றதாக ஆளவந்தார் தம்
முடைய ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (19) *உப்யுப்யப்யபுவோபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய* என்கிற
ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்கிறார். பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தரசதகத்தில்
*மர்த்யோத்தாயம் விரிஞ்சாவதி*முபி சோத்ப்ரேக்ஷ்ய மீமாம்ஸமாஸா ரங்கேக்த்ரநந்தவல்லி*
என்கிற ச்லோகத்திலருளிச் செய்கிறார். அதெல்லாம் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

[தே யே சதம் த்விதி பரம்பரயா இத்யாதி.] இப்படி தே யே சதம், தே யே சதம்
என்று தொடர்ந்தோதிச் சென்ற வேதத்தின் பரமதாத்பர்யமென்னவென்றால் எம்பெரு

மானுடைய ஆனந்தம் அவாங்மநஸகோசரம் என்பதேயன்றே ; *அப்ராப்ய மகஸா ஸஹ*
என்று முக்தகண்டமாகவும் சொல்லிற்றிறே அது. ... (51)

एवं तथा चतुरथा तव यौवनाथाः सर्वे गुणास्सह समस्तविमूर्तिभिश्च ।

प्रव्याहतास्युरवधीनवधीरयन्तो वाचामगोचरमहामहिमान एव ॥५२॥

ஏவம் தயா சதுரயா தவ யௌவநாத்யாஸ்
ஸர்வே குணாஸ் ஸஹ ஸமஸ்த விபூதிபிச் ச,
ப்ரவ்யாஹ்ருதாஸ் ஸ்யுரவதிந் அவதீரயந்த:
வாசாமகோசரமஹாமஹிமாந ஏவ: (52)

சதுரயா தயா ஏவம் தவ யௌவநாத்யா: ஸர்வே குணா: ஸமஸ்தவிபூதிபிச் ச ஸஹ அவதீந் அவதீரயந்த: வாசாமகோசர மஹாமஹிமாந: ப்ரவ்யாஹ்ருதா ஏவ ஸ்ய: யாகும். (எம்பெருமானே!) சாதூர்யமுடையதான அந்த ஆனந்தவல்லி யென்னும்ச்ருதியினாலே இவ்விதமாகவே தேவரீருடைய யௌவனம் முதலிய ஸகல குணங்களும் ஸகல விபூதிகளோடுங்கூட நிரவதிகங்களாகவும் வாசாமகோசரமஹாவைபவ சாலிகளாகவும் சொல்லி முடிக்கப்பட்டவைகளே

***—கீழ் ச்லோகத்தில் ஆனந்த குணத்தின் அவாங்மநஸ கோசரத்வம் சொல்லிற்று; இது ஆனந்த குணமொன்றுக்கேயன்று; எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு குணமும் இப்படியே அபரிச்சிந்தமெனப்பதே அந்த ஆனந்த வல்லியினால் காட்டப்பட்டதாயிற்று என்கிறோர்தில்.

[சதுரயா தயா] கீழ் ச்லோகத்திலுள்ள த்யை என்பது இங்கு தச்சப்தத்தினால் விவக்ஷிக்கப்படுகிறது. 'தயா த்ரய்யா' என்றபடி. வேதத்திற்கு சாதூர்யமாவது—ஒவ்வொரு திருக்குணத்தையும் தனித்தனியே யெடுத்து 'இது அபரிச்சிந்தம், இது அபரிச்சிந்தம்' என்று சொல்லிப்போரும் சிரமத்தை விட்டு, ஸகல குணங்களும் ஸகல விபூதிகளும் அபரிச்சிந்த மென்பதைச் சுருங்கக் காட்டுகையேயாம். பூர்வீஷ்ணு புராணத்தில் *ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேந அக்லிஷ்டகர்மணா* என்கிற ச்லோகத்தில் கண்ண பிரானே அக்லிஷ்டகர்மா எனரார் மஹர்ஷி; ஒவ்வொரு பசவுக்கும் கன்றுக்கும் தனித்தனியே புல்லுந்தண்ணீரும் திரட்டித் தருகையாகிற க்லேசத்திற்கு இடபின்றிக்கே நெருஞ்சிக்காடு முழுவதையும் பசும்புற் காடாக ஆம்படி ஸங்கல்பித்த சாதூர்யமன்றே அங்கு விவக்ஷிதம். வேதவேத்யனுடைய அந்த சாதூர்யம்போலே வேதத்தினுடைய இந்த சாதூர்யம் இங்குக் கொண்டாடப்படுகிறது. [தவ யௌவநாத்யாஸ் ஸர்வே குணா:] ஆனந்த வல்லியின் உபக்ரமத்தில் *யுவா ஸ்யாத்* என்று யௌவனத்தை முன்னிட்டு ஒதுகையாலே அது ஸகல குணங்களுக்கு முபலக்ஷணமென்று கொண்டு 'யௌவநாத்யா:' என்கிறார். [ஸமஸ்தவிபூதிபிச் ச ஸஹ] அந்த ஆனந்த மீமாம்ஸையில் *நஸ்யேயம் ப்ருதிவீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ணா ஸ்யாத்* என்று பூலோகைச்வரீயம் மாத்திரம் சொன்னது *பொங்கோதஞ் குழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும்ங்காதுஞ் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமானுடைய ஸகலலோகைச்வரீயத்துக்கு முபலக்ஷணம். ஆக, ஆனந்த குணமொன்றின் அபரிச்சிந்தத்வத்தைச் சொல்லப் புறப்பட்ட வேதம் எம்பெருமானுடைய ஸகல குணங்களும் ஸகல விபூதிகளும் நிரவதிகங்களாய் வாசாமகோசர மஹாமஹிமசாலிகளானவை யென்று சொல்லித் தலைக்கட்டினதாக இந்தச் ச்லோகத்தினாலருளிச் செய்தாராயிற்று. ... (52)

सर्ववर्ति निखिलं निरभिज्ञमज्ञं चित्रे च कर्मणि यथार्हमहो ! नियच्छन् ।

सद्यः क्रिमिद्रुहिणभेदमभेदमेतदाविष्कर्त्य सकृदीक्षणदीक्षणेन ॥५३॥

ஸம்வர்த்தவர்த்தி நிகிலம் நிரபிஜ்ஞமஜ்ஞம்
சித்ரே ச கர்மணி யதார்ஹமஹோ நியச்சந்,
ஸத்ய: க்ரிமித்ருஹிண பேத மபேதமேதத்
ஆவிச்சகர்த்த ஸக்ருதீக்ஷணதீக்ஷணேந.

(53)

ஸம்வர்த்தவர்த்தி நிரபிஜ்ஞம் அஜ்ஞம்
நிகிலம் சித்ரே ச கர்மணி யதார்ஹம்
நியச்சந் ஸக்ருதீக்ஷணதீக்ஷணேந
ஸத்ய: ஏதத் க்ரிமித்ருஹிணபேதம்
அபேதஞ்ச ஆவிச்சகர்த்த.

(எம்பெருமானே!) ப்ரளயத்திலே கிடப்பதாய்
அநுபவரூபஜ்ஞானமும் ப்ரத்யபிஜ்ஞரூபஜ்ஞான
முமற்றதான ஸகல ஜந்து ஜாதத்தையும்
விசித்திரமான தத்தத் கருமங்களிலே யதாயோக்ய
மாக நிபந்தித்து ஏககாலத்திலே கடாக்கிக்கும்
தீக்ஷுகொண்டு உடனே இவ்வுலகத்தை ப்ரஹ்
மாதிஸ்தம்பபர்யந்த பேத வீசிஷ்டமாயும் ஸ்ருஷ்
டிகாலத்தில் பேதமற்றதாயும் படைத்தீர்.

* * *—எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞானவிசேஷமும் அபரிச்சிந்ந
மஹிமசாலி யென்கிறார் இதில், வேதாந்தங்களில் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் வாக்யங்
களில் ப்ரளயமே முந்துற ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது. ப்ரபஞ்சம் அநாதியாகையால் அபூர்வ
ஸ்ருஷ்டியென்பது சொல்ல வொண்ணாது. *ஸ-லர்யா சந்த்ரமஸௌ தாதா யநாபூர்வமகல்
பயத்* என்றவிடத்திலும் 'யநாபூர்வம்' எனப்பட்டதே. ஆகவே ப்ரளயத்தை முன்னே
சொல்லி ஸ்ருஷ்டியைப் பின்னே சொல்லுவது முறைமையாயிற்று. *ஸதேவ
ஸோம்ய! இதமகர ஆஸீத் *ஆஸீதிதம் தமோபூதம்* இத்யாதிகள் காண்க. இப்படிப்
பட்ட ப்ரமாணங்களை யடியொற்றி [ஸம்வர்த்தவர்த்தி] என்று தொடங்குகிறார். ஸம்
வர்த்தமாவது ப்ரளயம். அப்போது ஒன்றுமேயில்லையென்ன வொண்ணாதே. நம்
முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ஒன்றுக்கு அபூர்வமான உற்பத்தியும் கிடையாது. ஆதயந்திக
விநாசமும் கிடையாது. ஸ-லக்ஷ்மதசையிலிருந்ததற்கு ஸதூலதசாபத்தியே உத்பத்தி
யென்று வழங்கப்படும். ஸதூலதசையைவிட்டு ஸ-லக்ஷ்மதசைக்கே சென்று சேருவது
விநாசமென்று வழங்கப்படும். ஆகவே ப்ரளய காலத்தில் எல்லாம் ஸ-லக்ஷ்மதசாபந்ந
மாகவுண்டு. [நிரபிஜ்ஞம்] அநுபவரூபஜ்ஞான மில்லாத தென்றபடி. [அஜ்ஞம்] ப்ரத்
யபிஜ்ஞரூபஜ்ஞானமுமில்லாத தென்கை. ஸ-லக்ஷ்மதசாபத்தியில் இவை அஸம்பா
விதமிதே. இப்படிப்பட்ட நிகிலத்தையும். [சித்ரே ச கர்மணி யதார்ஹம் நியச்சந்]
'சித்ரே ச' என்றது 'சித்ரேஸத்ய' என்றபடி. அஸங்க்யேயமான பிராணிஸமுஹங்கள்
செய்த கருமங்கள் விசித்திரங்களாகவன்றோ இருப்பது. அவற்றுக்கெல்லாம் பரிபாக
தசை ஏக காலத்திலேயுண்டாகமாட்டாதே. ஓரூரில் ஒருநாளில் எட்டு பேர்களுக்கு
ஜன்னமும் ஐந்து பேர்களுக்கு மரணமு முண்டாவதாகக் கொள்வோம். இன்று ஐந்து
பேர்களுக்கு ஜன்னமும் ஆயிரம் பேர்களுக்கு மரணமும் ஏன் உண்டாகவில்லையென்று
ஒருவர் கேட்டால் அதற்கு நாம் விடையிறுக்கக் கூடியது ஒன்றே; ஜன்னத்திற்குரிய
கர்மவிபாகமும் மரணத்திற்குரிய கர்மவிபாகமுமே ஜன்ன மரணங்களுக்குக் காரணம்;
அப்படிப்பட்ட கர்மவிபாகம் எந்தெந்த நாட்களில் யார்யார்களுக்கு உண்டாகின்றதோ
அவரவர்களுக்கு அந்தந்த நாட்களில் தான் ஜன்ன மரணங்களுண்டாகுமென்பது நூற்
கொள்கை. இந்த ரீதியில் பார்க்கும்போது (ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) ஸகல ஜந்துக்களுக்கும்
ஏக காலத்தில் பிறப்பென்பது அஸம்பாவிதம். ஸகலாத்மாக்களுடையவும் ஜன்னத்திற்
குரிய கர்மம் ஏகக்ஷணாவச்சேதேந பரிபக்வமாய்விட்டதாக நினைக்க ஸம்பாவனையில்
லையே. அப்படியிருக்க, ஸ்ருஷ்டியிலே உழுகனான எம்பெருமான் ஸகலாத்மாக்களுக்கும்

ஏககாலத்திலே கரணகளேபரப்தாநம் பண்ணினது கேவலம் க்ருபையினாலேயென்று நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. *பௌத்யம் அநுபஹ்யம் - யௌகபத்யம் அநுக்ரஹ கார்யம்* என்பார்கள். இவ்விஷயமே இந்த ச்லோகத்தில் உபிராகத் தெரிவிக்கப் படுகின்றது. ஏககாலத்தில் கரணகளேபரப்தாநம் பண்ணுகைக்கு மாத்திரமே க்ருபை காரணமாகும். க்ரிமிகீட பதங்காதி ப்ரஹ்மாந்தமாகச் செய்யும் சரீர பேதங்கள் மாத்திரம் தத்தத் கர்மாநு குணமேயாகும். அதையிட்டு [யதாரஹம் நியச்சந்] என்று அருளிச் செய்யப் பட்டது. ஸத்யம் என்றது 'யுகபத்' என்றபடி. ஸமகாலத்திலேயேயென்கை. க்ரிமித்ருஹிணை பேதம்—க்ரிமிமுதலாக த்ருஹிணைபர்யந்தமாகப் பலவகைப்பட்ட பேதங்களையுடைத்தாம்படி யென்கை. த்ருஹிணைஎன்று பிரமனுக்குப் பெயர்.

அபேதம்—பக்ஷபாத சூந்யமாக; வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய ப்ரஸக்தியற என்றபடி.

[ஸக்ருத்க்ஷண தீக்ஷணேந ஆவிச்சகர்த்த] ஸங்கல்ப லேசத்தினாலே தோற்றுவித்திரென்கை. இதனால் ஸங்கல்பத்தின் ப்ரபாவாதிசயம் சொல்லிற்றாயிற்று. ... (53)

असं यदुद्युपचाय्याचायि चैवमीशं दरिद्रमथ जलमप्यनिक्षम् ।

विंश विचित्रमविष्णोर्वीक्षणेन विक्षोभयस्यनवविर्वत शक्तिरैशी ॥५४॥

அஸ்தம் யதுத்யதுபசாய்யபசாயி சைவம்

ஈசம் தரித்ரமத ஜங்கமமப்யநிங்கம்,

விச்வம் விசித்ரமவிலக்ஷணவிக்ஷணேந

விக்ஷோபயஸ்யநவதூர் பத சக்திரைசீ.

(54)

ஹேஈச அஸ்தம் யத் உத்யத் உபசாயி ஸர்வேச்வரனே! அழிவதும் உண்டாவதும் வளர்வதும் தேய்வதும் ஸம்பன்னமும் தரித்ரமும் ஜங்கமமும் ஸ்தாவரமாய் இப்படி விசித்திரமான பிரபஞ்சத்தை ஸக்ருத ஸங்கல்பத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக் கனுக்ஷலமான விகாரத்தோடு கூடியதாக ஆக்குகின்றீர்; ஈச்வரத்வப்ரயுக்தமான உமது சக்தி பயஸி, ஐசீ சக்தி: அநவதி: பத! எல்லைகடந்தது: ஆச்சரியம்.

* * * —ஸங்கல்பத்தோடு கூட சக்தியின் ப்ரபாவத்தையும் அநுஸந்தித்தருளுகிறாதிதில். ப்ரபஞ்சம் நெடுவாசி பட்டிருக்கிறபடியைப் பூர்வார்த்தத்தில் பேசுகிறார். [அஸ்தம் யத் உத்யத்] விநாசோந்முகமானதொன்று. உதயோந்முகமான தொன்று. இங்கு யத் என்பது ஸர்வநாமபரிக்கணிதமான யச்சப்தமன்று: 'இண்—கதௌ' என்கிற தாதுவி லிருந்து சத்ர ப்ரத்யயாந்தமாக நிஷ்பந்தமான ரூபம். பும்விங்கத்தில் (யந்) என்றும், ஸ்தரீவிங்கத்தில் (யதீ) என்றுமரகும். அடைகின்ற என்று பொருள். அஸ்தமயத்தை யடைகின்ற தொன்று, உதயத்தையடைகின்றதொன்று. [உபசாயி உபசாயி] அபிவிருத்தி யடைவதொன்று. க்ஷயமடைவதொன்று. [ஈசம் தரித்ரம்] ஐச்வரிய விசிஷ்டமொன்று. தாரித்ர்யவிசிஷ்டமொன்று. [ஜங்கமம் அநிங்கம்] நடைபாடுவதொன்று. நிலைத்து நிற்பதொன்று. [ஏவம் விசித்ரம் விச்வம்] *ஈரேசிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்தமிதம் ஜகத்* என்கிறபடியே எல்லைகடந்து காணப்படுகின்ற வைஷம்யங்களாலே விசித்திரமாயன்றோ விச்வமிருப்பது. இப்படிப்பட்டதாம்படி [அவிலக்ஷண விக்ஷணேந விக்ஷோபயஸி] ஏகரூபமான ஸங்கல்பத்தினாலே விசேஷ விகாரயுக்தமாகச் செய்யாநின்றிரென்கை. ஸ்ருஷ்டிக்கு உந்முகமான குணவிகாரத்தோடு கூடினதாகச் செய்யாநின்றிரென்கை. [அநவதூர் பத சக்திரைசீ] அசிதரஸாதாரணமாய் ஈச்வரத்வப்ரயுக்தமாயுள்ள இந்த சக்திக்கு ஓரவதியுண்டோ? ... (54)

रूपकारपरिणामकृतव्यवस्थं विधं विपर्यसितुमन्यदसच्च कर्तुम् ।

क्षाम्यन् स्वभावनियमं किमुदीक्षसे त्वं स्वात्म्यमैश्वर्यमपर्यनुयोज्यमाहुः ॥५५॥

ரூபப்ரகார பரிணாமக்ருத வ்யவஸ்தம்
விச்வம் விபர்யஸிதும்ந்யதஸச் ச கர்த்தும்,
க்ஷாம்யந் ஸ்வபாவநியமம் கிமுதீக்ஷஸே த்வம்
ஸ்வாதந்தர்ய மைச்வரமபர்யநுயோஜ்யமாஹு:.

(55)

ரூப ப்ரகார பரிணாம க்ருத வ்யவஸ்தம்
விச்வம் விபர்யஸிதும் அஸத் அந்யத்
கர்த்தும் ச க்ஷாம்யந் த்வம் ஸ்வபாவ
நியமம் கிம்உதீக்ஷஸே, ஐச்வரம்ஸ்வா
தந்தர்யம் அபர்யநுயோஜ்யம் ஆஹு:.

(எம்பெருமானே!) இன்னவஸ்துக்களுக்கு ஸ்வரூபபரிணாமம், இன்னவஸ்துக்களுக்கு ஸ்வபாவபரிணாமம் என்று வ்யவஸ்தை பெற்றிருக்கிற சேதநா சேதநாத்மகமான ஸகலப்ரபஞ்சத்தையும் விபரீதமாக்குவதற்கும், அஸத்கல்பமானதை ஸத்தாயுத்தமாக்குவதற்கும் சக்தரான தேவரீர் ஸ்வபாவநியமத்தை ஏதுக்காகக் கணிசிக்கிறீர்? ஈச்வரத்வப்ரயுத்தமான உமது ஸ்வாதந்தர்யம் கேட்பாரற்றது என்கிறார்கள்.

*** எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்தர்யம் நிரங்குச மென்னுமிடம் சொல்லுகிறது இதில். [ரூபப்ரகாரபரிணாமக்ருத வ்யவஸ்தம் விச்வம்] ரூபமாவது ஸ்வரூபம்; ப்ரகாரமாவது ஸ்வபாவம்; அசேதநவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபவிகாரமும், சேதநவஸ்துவுக்கு ஸ்வபாவவிகாரமும் பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே வ்யவஸ்திதம். *சம்ருதாக்ஷரம் ஹு:*. ஆத்மா கத்தோக்ஷர:*. என்று அக்ஷர சப்தத்தாலே ஆத்மாவைச் செல்லியிருக்கையாலே—க்ஷணக்ஷரண ஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு க்ஷரசப்தவாச்யமான அசித்துப்போலே விகரிக்கையின் றிக்கே ஸதைகரூபமாயிருக்கும் சித்தத்வம். *அவிகார்யே'யம்* என்று கீதோபநிஷ்தா சார்யனு மருளிச்செய்தான். விகாரமாவது அவஸ்தாந்தராபத்தி. சேதந ஸ்வபாவத்திற்கு அவஸ்தாந்தராபத்தியிருந்தாலும் சேதந ஸ்வரூபத்திற்கு அதுஒருநாளும் கிடையாது. அசேதந ஸ்வரூபத்திற்கு அதுஉண்டு. ஆக, ஸ்வரூபவிகார ஸ்வபாவவிகாரங்களிலே ஒரு நியதி கொண்டிருக்கிற விச்வத்தை. [விபர்யஸிதும், அஸத் கர்த்தும், அந்யச் ச கர்த்தும் க்ஷாம்யந்] விபர்யஸ்தமாக்குவதற்கும் அழிக்கைக்கும் ஆக்குவதற்கும் சக்தரென்னவுமாம். [ஸ்வபாவநியமம் கிமுதீக்ஷஸே] அவ்வோவஸ்துக்களின் கர்மபல ஸ்வபாவநியதியைக் கடாக்கிக்க வேண்டியதுண்டோ? ப்ரளயாநுகூலமான கர்மவிபாகத்தையும் ஸ்ருஷ்ட்யநுகூலமான கர்மவிடாகத்தையும் எதிர்பார்த்து ஸ்ருஷ்டிப்ரலயங்களை நிர்வஹிக்கவேண்டிய ஆவச்யகதையில்லையிறே தேவரீருக்கு என்றபடி. ஏனென்னில்; நிரங்குச ஸ்வாதந்தரராகையாலே யென்று ஈற்றடியால் ஸமர்த்திக்கிறார். [ஐச்வரம் ஸ்வாதந்தர்யம் அபர்யநுயோஜ்யமாஹு:] நியோகபர்யநுயோகாந்ஹத்வரூபமான ஸ்வாதந்தர்யமன்றோ ஈச்வரனுக்குள்ளது. இதைச் செய், அதைச் செய் என்று ஏவுகை நியோகம்; ஏன் இதைச் செய்தாய்? ஏன் இப்படிச் செய்தாய்? என்று கேட்கை பர்யநுயோகம். இவ்விரண்டுக்கும் நிலமல்லாதது ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யம். 'அபர்யநுயோஜ்யம்' என்றவிதில் நியோகாந்ஹதையும் உபலக்ஷணவிதயா கொள்ளக்கடவது. ஆஹு: என்றதற்கு எழுவாய் சாஸ்த்ர வித்துக்கள்.

அபர்யநுயோஜ்யமான ஸ்வாதந்தர்ய விசேஷத்தாலே தேவரீர் எதுவும் செய்ய வல்லீர்; எந்த வ்யவஸ்தையும் குறுக்கே நிற்கவில்லாது என்பதே இந்தச்லோகத்தின் பரமதாற்பரியம். வ்யவஸ்தைகளை மீறிச்செய்யவல்ல ஸ்வாதந்தர்யம் எம்பெருமானுக்கு இருந்தாலும் தானிட்ட வ்யவஸ்தையை [வரம்பை]த் தானே மாற்றாதல் நன்றல் லாஷ்மியாலே பெரும்பாலும் வ்யவஸ்தைகள் குன்றாமே ஒழுகுவதே எம்பெருமானியல்பு.

ஆனாலும் நிரங்குச ஸ்வாதந்திரியம் போற்றத்தக்கதாகையாலே அது செய்ததாயிற்று இந்தச்லோகத்தினால். ... (55)

सर्वतःसम्भृतकरस्य सहस्रशमेरुं तमिस्रयदजसविहारि हरि ।

नित्यानुकूलमनुकूलनृणां परेषामुद्वेजनं च तव तेज उदाहरन्ति ॥५६॥

ஸம்வர்த்தஸம்ப்ருதகாஸ்ய ஸஹஸ்ரரச்மே :
உஸ்ரம் தமிழ்ஸ்யதஜஸ்ரவிஹாரி ஹாரி,
நித்யாநுகூலமநுகூலந்ருணாம் பரேஷாம்
உத்வேஜநஞ்ச தவ தேஜ உதாஹரந்தி.

(56)

ஸம்வர்த்தஸம்ப்ருதகாஸ்ய ஸஹஸ்ர ரச்மே: உஸ்ரம் தமிழ்ஸ்யத் அஜஸ்ர விஹாரி ஹாரி பரேஷாம் உத்வேஜநம் ச தவ தேஜ: அநுகூலந்ருணாம் நித்யா நுகூலம் உதாஹரந்தி. (எம்பெருமானே!) பிரளயகாலத்தில் நிரம்பிய கிரணங்களையுடையனான ஸூர்யனுடைய கிரணங் களை இருளாக்குவதும் நித்யாஸங்குசிதமும் மனோஹரமும் பிரதிசூலர்களுக்கு பயங்கரமுமான உன்னுடைய தேஜஸ்ஸை அன்பர்களுக்கு நித்ய போக்யமாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

*** பராபிபவந ஸாமர்த்த்ய ரூபமான தேஜஸ்ஸென்னும் மஹாகுணத்தை உபச்லோகிக்கிறது இந்தச்லோகம். [ஸம்வர்த்தஸம்ப்ருதகாஸ்ய ஸஹஸ்ரரச்மே: உஸ்ரம் தமிழ்ஸ்யத்] பிரளயகாலத்தில் ஸூர்யசந்த்ர வாயு யமாதிர்களான ஸகல தேவதைகளுக்கும் வீர்யம் அபரிமித மென்பது நூற்கொள்கை. ஸூர்யனுடைய கிரணங்கள் அத்யுக்ர மாக ஜ்வலிக்குமப்போது. அந்த ப்ரகாசாதிசயமும் இருளென்னலாம்படியுள்ளது எம் பெருமானுடைய இயற்கையான தேஜஸ்ஸு தமிழ்ஸம் சூர்வத்—தமிழ்ஸ்யத் என்றாகக் கடவது. "தமிழ்ஸம் திமிரம் தம:" என்று அமரகோசம்.

[அஜஸ்ரவிஹாரி] எப்போதும் விஹரிப்பது: ஒருகாலும் ஸங்கோச மில்லாத தென்றபடி. [ஹாரி] மனோஹரமானது. [அநுகூலந்ருணாம் நித்யாநுகூலம்] *குழமித் தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே* என்று ஆழ்வார்கள்போல் வார் வாய்வெருவும் படியுள்ள தென்கை. [பரேஷாம் உத்வேஜநஞ்ச] மாரீசன் போல்வார் *அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ:* என்று நெஞ்சுளைந்து சொல்லும்படியானது. [தவ தேஜ உதாஹரந்தி] ஆக விப்படிப்பட்டதாகவாயிற்று தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸை அநுபவ ரஸிகர்கள் கூறுகிறார்கள். ... (56)

नैव ह्यवाप्यमनवासमिहास्ति यस्य सत्ताऽपि तस्य तव वीक्षणतः प्रजानाम् ।

सम्पत्तु किंनुरितो न वदन्यमन्य मन्ये तमेव खलु मन्दिरमन्दिरायाः ॥५७॥

நைவ ஹ்யவாப்யமநவாப்தமிஹாஸ்தி யஸ்ய
ஸத்தாபி தஸ்ய தவ வீக்ஷணத: ப்ரஜாநாம்,
ஸம்பத் து கிம்புநரிதோ ந வதாந்யமந்யப்
மந்யே த்வமேவ கலு மந்திரமிந்திராயா:.

(57)

யஸ்ய தவ இஹ அவாப்தம் அவாப் யம் கைவாஸ்தி ஹி, தஸ்ய தவ வீக்ஷ ணத: ப்ரஜாநாம் ஸத்தாபி; ஸம்பத் து கிம் புந: இத: அந்யம் வதாந்யம் ந மந்யே; இந்திராயா: மந்திரம் த்வ மேவ கலு. (எம்பெருமானே!) யாவரொரு தேவரீருக்கு உபய விபூதியிலும் இதுவரை கிட்டாததாய் இனி க் கிட்டவேண்டியதாக இல்லையோ, அப்படி அவாப்த ஸமஸ்தகாமரான தேவரீருடைய கடாக்கத்தினால் தான் ப்ரஜைகளுக்கு ஸத்தையுமாகிறது. செல்வ முண்டாவதைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டுமோ? ஆத லால் தேவரீரைவிட வேறொரு உதாரரை அறிகின் றிலேன்; திருவுக்கு மிருப்பிடம் தேவரீரேயன்றே.

* * * ஓளதார்யகுணத்தைக் கொண்டாடுகிறதில். *வேண்டிற்றெல்லாந்தரும் கோதில் வள்ளல்* எற்பரனென்னையாக்கித் கொண்டு எனக்கே தன்னைத்தந்த கறபகம்* என்று போற்றப்பட்ட ஓளதார்யம் தேவரீருக்கே 'அஸாதாரணம். தேவரீர் அவாப்த ஸமஸ்தகாமராகையாலும், தேவரீருடைய கடாசுஷீக்ஷணத்தினாலேயே உலகுக்கெல்லாம் ஸத்தையும் ஸம்பத்தும் விளைவதனாலும், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு தேவரீரே வல்லபராகையாலும் தேவரீருக்கு மேற்பட்டவொரு உதாரவ்யக்தியை உலகிற் காண்கின்றிலேன் என்று ராயிற்று, அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வத்தாலும் ப்ரஹ்மாதிஸத்தா ஸதிதிப்ரலய ஹேது பூத ஸங்கல்ப சாலித்வத்தாலும் ச்ரியபதித்வத்தாலும் ஓளதார்யம் எம்பெருமானுக்கே அஸாதாரணமென்கை. வநாந்ய:—உதாரபுருஷன். (57)

पापैरनादिभवसंभवासनोत्थैर्दुःखेषु यः खलु निमग्न इति हन्त जन्तुः ।

तं केवलं नु कृपयैव समुद्धरिष्यन् तदुद्धृतस्य ननु निष्कृतिमात्रं शक्यैः ॥५८॥

பாபைநாதிபவஸம்பவவாஸநோத்தை:

து:கேஷு ய: கலு மிமங்குஷி ஹந்த ஜந்து:,

தம் கேவலம் நு க்ருபயைவ ஸமுத்தரிஷ்யந்

தத்துஷ்க்ரு கஸ்ய நநு நிஷ்க்ருதி மாத்த சாஸ்த்ரை:.. (58)

அநாதி பவ ஸம்பவ வாஸகா :த்தை: (எம்பெருமானே!) அநாதியான ஸம்ஸாரப் பிறப்பின் வாஸநையினாலுண்டான பாபங்களினால் யாவனொரு சேதநன் (அந்தந்த பாபங்களுக்குப் பயனான) நரகாதி துக்கங்களில் மூழ்க நினைக்கிறானே, அப்படிப்பட்ட சேதநனையும் நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கரைமரம் சேர்க்கத் திருவுள்ளம் பற்றிய தேவரீர், அவன் செய்த பாபங்களுக்குரிய ப்ராயச்சித்தங்களை சாஸ்த்ரங்களினால் அருளிச் செய்தாரென்றார்.

* * *—எம்பெருமானுடைய க்ருபாகுணத்தின் பெருமையை விரிவாக அருளிச் செய்யப் புகுந்து இந்த ச்லோகத்தில் அதற்கு அடியிடுகிறார். *ய: கச்சிதேவ* என்கிற அறுபத்து நான்காம் ச்லோகம் வரையில் ஏகவாக்யார்த்தமாகக் கொள்ளலாம். க்ருபையினால் உத்தம்பிதமாகக் கடவதான ஸ்ரீமாத்குணத்தையும் உடன் கூட்டிக்கொண்டது பவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார், எம்பெருமான தன்னுடைய க்ருபையினாலேயே எல்லாரையும் அங்கேறித்து ரக்ஷித்தருள்வதாக வைத்துக்கொண்டால் ஸாவழக்தி ப்ரஸங்கமாகும். திருவுள்ளமானபடி சிலரை ரக்ஷிப்பதும் சிலரைக் கைவிடுவதுமாகக் கொண்டால் வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய ப்ரஸங்கமாகும். இவ்விரண்டு ஆபத்துக்களுக்கு மிடமின்றி யே, சாஸ்த்ரங்களை அவதரிப்பித்து அவற்றில் பாப நிபர்ஹணத்திற்குரிய ப்ராயச்சித்த ப்ரகாரங்களையும் தெரிவித்து இவ்வழியாலே தன்னுடைய க்ருபாகுணத்தை ஸத்தையுடன் பெறுவித்துக் கொள்ளும்படியை அருளிச் செய்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில்.

[அநாதிபவஸம்பவவாஸநோத்தை: பாபை:] ஸம்ஸார சக்ரம் சுழன்றுவரத் தொடங்கினது இன்று நேற்றன்றே; அநாதிகாலமாகவன்றோ பிறப்பிறப்பென்னுமிவை நிகழ்ந்து வருவது. இவற்றில் வாஸநை ஸுடமூலமாயிருக்கையாலே அதன் கனத்தினால் ஏதேனும் பாபங்கள் விளைந்துகொண்டே யிருக்குமே. [து:கேஷு ய: கலு மிமங்குஷி ஹந்த ஜந்து:] செய்த பாபங்கள் பலனைக் கொடுத்தே தீருமாதலால் பாப பலமான நரகாதி வ்யஸனங்களிலே ஆழங்காற்பட வேண்டியவனாகிறான் சேதநன். இப்படி ஸம்ஸாரமும் தப்பாமல், அதில் பாப வாஸநையும் தப்பாமல், அதனால் பாபாசரணமும் தப்பா

மல், அதன் பலனான நரகாதி வ்யஸநாநுபவமும் தப்பாமலிருக்குமாகில், அவன் கரையேறும் வழிதானென்னென்னில் ; அது சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தத்தினால். செய்த பாபங்களின் பலன் அவசியம் அநுபவித்தேயறவேணுமென்று நிர்ப்பந்தமில்லையே ;

* अनुतापादुपरमात् प्रायश्चित्तोन्मुखत्वः । तत्पूराणाच्चापराधाः सर्वे नश्यन्ति पादशः—அநுதாபாதுபரமாத் ப்ராயச்சித்தோந்முகத்வதஃ, தத்பூரணாச்சாபராதாஸ் ஸர்வே நச்யந்தி பாதசஃ என்கிற படியே ப்ராயச்சித்தாநுஷ்டானத்தினாலே அவை தொலையக் கடவனவாகையாலே அப்படிப்பட்ட ப்ராயச்சித்தங்களையும் சாஸ்த்ரமுகத்தாலே வெளியிட்டருளினது சேதநர்களை ஈடேற்றுகைக்காகவன்றோ. இதுவும் க்ருபாகார்யமிதே என்றாயிற்று. (58)

शस्त्रैरनादिनिधनैः स्मृतिभिस्त्वदीयदिव्याक्तारचरितैश्चुभया च दृष्ट्या ।

निश्चयसं यदुपकल्पयसि प्रजानां सा त्वत्कृपाजलक्षितलज्जवलिताश्रीः ॥५९॥

சாஸ்த்ரைநாதிநிதநைஃ ஸ்ம்ருதிபிஸ் த்வதீய
திவ்யாவதாரசரிதைச் சுபயா ச த்நஷ்ட்யா,
நிச்ச்ரேயஸம் யதுபகல்பயஸி ப்ரஜாநாம்
ஸா த்வத்க்ருபாஜலதிதல்லஜவல்கிதபுரீஃ.

(59)

அநாதிகிதநைஃ சாஸ்த்ரைஃ ஸ்ம்ருதிபிஃ
த்வதீய திவ்யாவதாரசரிதைஃ சுபயா
த்நஷ்ட்யா ச ப்ரஜாநாம் நிச்ச்ரேயஸம்
உபகல்பயஸிதி யத் ஸா த்வத்க்ருபா
ஜலதி தல்லஜ வல்கித புரீஃ

(எம்பெருமானே) உத்பத்திவிநாசங்களில்லாத சாஸ்த்ரங்களாகிய வேதங்களினாலும் மந்வாதி ஸ்மிருதிகளினாலும் தேவரீருடைய திவ்யாவதார சரிதைகளினாலும், திவ்ய கடாக்ஷத்தினாலும் சேதநர்களுக்கு நன்மையைச் செய்தருளாநின்றீரென்பது யாதொன்றுண்டோ, அதுவானது தேவரீருடைய அருளாகிற கடலின் திரைக்கிளர்ச்சியேயாம்.

* * * கீழ்ச்லோகத்தில் “க்ருபயைவ” என்றதை விவரித்தருள்கிறார் இந்தச்லோகத்தினால். [அநாதிகிதநைச் சாஸ்த்ரைஃ] ஸ்ம்ருதிகளும் சாஸ்த்ரமாயிருக்கச் செய்தோடும் அவற்றை ஸ்ம்ருதிபிஃ என்று தனியே சொல்லியிருக்கையாலே கோபலீவர்த்தந்யாயத்தாலே இங்கு சாஸ்த்ரசப்தம் ச்ருதிகளைச் சொல்லிற்றாகக் கடவது. சாஸநாத் சாஸ்த்ரமாகையாலே ‘இதம் குரு, இதம் மாகார்ஷீ’ என்று விதிவிலக்குகளைத் தெரிவிக்கவல்ல வேதங்களையன்றோ சாஸ்த்ரசப்தவ்யாபதேசத்திற்கு முக்கியபாத்தரம். அவை தாம் ஒருகால் தோன்றி ஒருகால் தொலையுமவையல்லாமையாலே அநாதிகிதநங்களாயிருக்கும். [ஸ்ம்ருதிபிஃ]* ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ர்திர் மனவாஜ்ஞா யஸ் தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவஃ * என்று எம்பெருமான்தானே சோதிவாய்திறந்து பணித்திருக்கையாலே ச்ருதிகளோடொக்க ஸ்ம்ருதிகளும் கொள்ளத்தக்கவையேயிதே. ஆக, ச்ருதிகளாலும் ஸ்மிருதிகளாலும் என்றபடி.

[த்வதீயதிவ்யாவதாரசரிதைஃ] எம்பெருமான் தன்னுடைய அவதாரப்ரயோஜனங்களையருளிச் செய்யுமிடத்து * தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி * என்று தர்மஸ்தாபநத்தையும் ஒரு ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, அவதாரங்களில் காட்டின சரிதைகளும் ச்ருதிஸ்மிருதிகளோடொக்க நினைக்கலாம்படியிதேயிருப்பது. ஆக, இதிஹாஸபுராணங்களாலு மென்றபடி. [சுபயா த்நஷ்ட்யா ச] சுபாவஹமான திருக்கண்ணோக்கத்தாலும். * ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸுததஃ, ஸாத்விகஸ்ஸது விஜ்ஞேயஸ்ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தகஃ * என்றது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

ஆக இவற்றாலே, [ப்ரஜாநாம் நிச்ச்ரேயஸம் உபகல்பயஸீதி யத்] சேதநர்களுக்கு தேவரீர் நன்மைசெய்யப்பார்ப்பதென்பது யாதொன்றுண்டு, [ஸா த்வத்க்ருபா ஜலதி

தல்லஜ வஸ்கீத பூரீ:] இதெல்லாம் நிர்ஹேதுகக்ருபையடியாகவன்றோ என்றபடி.. இங்கு ஸா என்று ஸ்த்ரீலிங்க நிர்தேசம் விதேயப்ராதாந்யத்தாலே யென்று கொள்ளக்கடவது. * शैत्यं हि यत्सा प्रकृतिर्जस्य—சைத்யம் ஹி யத் ஸா ப்ரக்ருதிர் ஜஸ்ய * என்றவிடம் ஸ்மரிப்பது. ஆக இந்தச்லோகத்தால் எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகக்ருபாவிபவத்தினால் செய்தருளுமவை சொல்லிற்றாயிற்று. ... (59)

है हन्त जन्तुषु निरन्तरसन्ताप्ता पाप्मा हि नाम वत ! कोऽयमचिन्त्यशक्तिः ।

यस्त्वनृपाञ्जलधिमप्यतिवेत्स्वेत्सुखद्वयकृतभासुरभागधेयान् ॥६०॥

ஹை ஹந்த ஜந்துஷு நிரந்தாஸந்ததாத்மா
பாப்மா ஹி நாமபத! கோயமசிந்த்யசக்தி:,
யஸ் த்வத்க்ருபாஜலதிமப்யதிவேலகேலம்
உல்லங்கயத்யக்ருதபாஸுரபாகதேயாந்.

(60)

ஜந்துஷு நிரந்தா ஸந்தத ஆத்மா அசிந் (எம்பெருமானே!) சேதநர்களிடத்தில் இடை
த்யசக்தி: அயம் பாப்மா கோ நாம! வீடின்றி வியாபித்திருக்கின்ற ஸ்வரூபத்தையுடை
ஹை ஹந்த பத! ய: (பாப்மா) அக்ருத யதாய் நெஞ்சாலும் நினைக்கவொண்ணாத சக்தி
பாஸுர பாகதேயாந் அதிவேல கேலம் யையுடைத்தான் இந்த பாபமானது என்றோ!
த்வத்க்ருபாஜலதிமபி உல்லங்கயதி. (இந்த பாபத்தின் கொடுமை ஒப்பற்றதென்கை.)
(பாபம் செய்வதென்ன வென்றால்,) தெளர்ப்பாக்ய சாலிகள் தேவரீருடைய கரைகடந்த அருட்கடலை யும் மீறினவர்களாம்படி செய்யா நின்றதன்றோ!

* * * சிலபாக்யஹீநர்பக்கலிலே க்ருபையின் ப்ரஸரம் ஸங்குசிதமாவதுண்டே; அதுதன்னைப் பேசுகிறது. இந்தச்லோகம். எம்பெருமானுடைய கருணை வெள்ளம் தானாகவே பெருகப்புக்கால் அதைத் தடைசெய்யாமலிருந்தாகிலும் வாழலாமே: அந்தோ! *தென்ன ப்ரபலபாபம்! அவ்வருள் வெள்ளத்தைத் தடைசெய்கின்ற கரு விலே திருவிலாதாரும் சிலருண்டாவதே! என்று தபிக்கிரார். [ஜந்துஷு நிரந்தா ஸந்த தாத்மா அசிந்த்யசக்தி: கோயம் பாப்மா நாம] பிராணிகளிடத்திலே இடைவிடாமல் தொடர்ந்து செல்லுமதாய், இப்படிப்பட்ட தென்று சிந்திக்கமுடியாத சக்தியையுடைத் தான பாபமொன்று காண்கிறதே, இதுவென்றோ!. இப்படியும் ஒரு பாபமுண்டாகக் கடவதோவென்கிரார். அந்தபாபத்தினுடைய கொடுமையை உத்தரார்த்தத்தாலே நிரூபித் தருளுகிரார் [ய: த்வத்க்ருபாஜலதிமபீத்யாதி.] நல்வினையொன்றும் செய்தறியாதவர் களாய் தெளர்ப்பாக்ய சாலிகளென்று பேர்பெற்றுள்ளவர்களை தேவரீருடைய நிர்ஹே துகக்ருபாப்ரவாஹத்தையும் மீறினவர்களாகச் செய்யாநிற்பதொரு பாபம் யாதொன் றுண்டோ, அதன்கொடுமை வாசாமகோசரம் என்றதாயிற்று.

“அக்ருதபாஸுரபாகதேயாந் க்ருபாஜலதம் உல்லங்கயதி” என்றவிது த்விகர் மகப்ரயோகம். உல்லங்கயதி என்றவிது = அதிக்ரந்தாந்கரோதி என்ற பொருளில் வந் துளது: ணீஜந்தம். ... (60)

यद्ब्रह्मकल्पनियुतानुभवेऽप्यनाद्यं तत्किञ्चिन् सृजति जन्तुरिह क्षणार्धे ।

एवं सदा सकलजन्मसु सापराधं क्षाम्यस्यहो ! तदभिसन्धिविराममात्रात् ॥६१॥

யத் ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேப்யநாச்யம்
தத் கிஸ்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ க்ஷணார்த்தே,
ஏவம் ஸதா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம்
க்ஷாம்யஸ்யஹோ ததபிஸந்திவிராமமாத்ராத்.

(61)

யத் (கில்பிஷம்) ப்ரஹ்ம கல்பநியுத
அநுபவேபி அநாச்யம் தத் கில்பிஷம்
ஜந்து: இஹ ஸ்ருணார்த்தே ஸ்ருஜதி,
ஏவம் ஸகலஜந்மஸு ஸதா ஸாபராதம்
ததபிஸந்திவிராமமாத்ராத் க்ஷாம்யஸி,
அஹோ!

(எம்பெருமானே!) யாதொரு பாபமானது லக்ஷக்
கணக்கான ப்ரஹ்ம கல்பங்கள் அநுபவித்தாலும்
மாளாததோ அப்படிப்பட்ட பாபத்தை சேதநன்
இங்கு அரைநொடியில் செய்கிறான். இப்படி
எல்லாப் பிறப்புகளிலும் எப்போதும் குற்றவாள
னாகவே யிராநின்ற சேதநனை 'இனி நாம் குற்றம்
செய்யலாகாது' என்று கையொழிந்த வளவையே
கொண்டு க்ஷமித்தருளா நின்றீர்; ஆச்சரியமான
குணமிது.

* * * க்ஷமாகுணத்தின் பெருமையைப் பேசுகிறாரிதில், [யத் கில்பிஷம் ப்ரஹ்ம
கல்பநியுதாநுபவேபி அநாச்யம், தத் ஜந்து: க்ஷணார்த்தே -இஹ ஸ்ருஜதி] அவனவன் பண்
ணின பாபத்தை அநுபவித்தே தொலைக்கவேண்டுமிறே; *நாபுக்தம் க்ஷயதே கர்ம
கலபகோடிசதைரபி* எனகையாலே செய்த பாபநதான் அநுபவித்தாலல்லது தொலையா
திறே. ஒருவன் அரைநொடிப்பொழுதில் செய்கிற பாபம் எத்தனைகாலமநுபவித்துத்
தொலைக்கவேண்டு மென்னில்; [ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேபி அநாச்யம்] லக்ஷக்கணக்
காலா ப்ரஹ்மகல்பங்கள்வரைக்கும் அநுபவித்தாலுங்கூடத் தொலையாததுகாணீர்.
அரைநொடிப் பொழுதில் பண்ணும் பாபத்தின் தன்மை இதுவானால்* ஆண்டுகள் நாள்
திங்களாய் நிகழ்காலமெல்லாம் பிறவிதோறும் செய்து போருகிற பாபங்களின் தன்மை
யைப் பற்றி வாய்திறக்க வுண்டோவழி? அப்படிப்பட்ட அபராதங்கள் கூடுபூரித்துக்
கிடக்கிற சேதநரையும் எம்பெருமான் க்ஷமைக்கு இலக்காக்குவதுண்டே; அதுதன்
னைச் சொல்லுகிறது [ஏவம் ஸதா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம் க்ஷாம்யஸ்யஹோ] என்று.

க்ஷமிக்கைக்கு ஒரு ஹேது இருக்கவேண்டுமே; நிர்ஹேதுகமாக க்ஷமிப்பதென்
றால் ஸர்வாபராதிகள் விஷயத்திலும் க்ஷமையுண்டாகவேண்டுமே; என்ன ஹேது
கண்டு க்ஷமிப்பதென்னில்; [ததபிஸந்தி விராமமாத்ராத்] அபராதங்களைச் செய்து
கொண்டே போந்தவன் ஒருநாளிலே கைசலித்துக் கையொழிந்து நின்றானாகில் அந்த
விராமந்தானே பற்றுசாக க்ஷமித்தருளுகிறபடி, வ்யாஜமாத்ரஸாபேக்ஷமான க்ஷமா
குணத்திற்கு இவ்வளவு போதுமன்றோ. ... (61)

क्षान्तिस्तवेयमियती महती कथं नु मुबेदहो त्वयि कृताञ्जलिष्वजरेषु ।

इत्थं स्वतो निखिलजन्तुषु निर्विशेषं वात्सल्यमुत्सुकजनेषु कथं गुणस्ते ॥६२॥

க்ஷாந்திஸ் தவேயமியதி மஹதி கதம் நு
முஹ்யேதஹோ த்வயி க்ருதாஞ்ஜலிபஞ்ஜரேஷு,
இத்தம் ஸ்வதோ நிகிலஜந்துஷு நிர்விசேஷம்
வாத்ஸல்யமுதஸுகஜநேஷு கதம் குணஸ் தே. (62)

இயதி மஹதி தவ க்ஷாந்தி: த்வயி க்ரு
தாஞ்ஜலி பஞ்ஜரேஷு கதம் நு முஹ்
யேத்: இத்தம் நிகில ஜந்துஷு ஸ்வத:
நிர்விசேஷம் தே வாத்ஸல்யம் உத்
ஸுகஜநேஷு கதம் குண?

(எம்பெருமானே!) இவ்வளவாய்ப் பெரிதான
தேவரீருடைய பொறுமைக் குணமானது தேவரீர்
விஷயத்தில் அஜ்ஞலியாகிற ரகசியைச் செய்து
கொண்டவர்கள் விஷயத்தில் எவ்வாறு இடம்
பெறுதொழியும்? இப்படி ஸகல சேதநர்களிடத்
திலும் இயற்கையாகவே பக்ஷபாத சூன்யமாயிருக்
கின்ற தேவரீரது வாத்ஸல்யமானது அத்யந்த
பக்தர்கள் விஷயத்தில் எங்ஙனே குணமாகும்?

* * *—க்ஷமாகுணத்தின் ப்ரஸ்தாவத்திலே இதன் காவ்டாபூமியான வாத்ஸல்ய குணத்தையும் ப்ரஸ்தாவித்தருளுகிறார். [தவ இயஜீ மஹதீ இயம் க்ஷாந்தி:] கீழ் ச்லோகத்திலே “க்ஷாம்யஸ்யஹோ ததபிஸந்திவிராமமாத்ராத்” என்னப் பெற்ற பெருமை பொருந்தியதான இந்த க்ஷாந்தியானது. [தவயி க்ருதாஞ்ஜலிபஞ்ஜஸேஷ (பக்தேஷு) கதம் ஐ முஹ்யேத்?] அபராதங்களைத் தீரக்கழியச் செய்து போந்தவர்கள் ஒரு ப்ராயச் சித்தமும் பண்ணிக்கொள்ளாதே ஓர் அஞ்ஜலிமாத்ரமும் பண்ணாதே அவ்வபராதங்களில் நின்றும் கை யொழிந்து நின்ற வளவுக்கே க்ஷமைகாட்டியருளாநின்ற தேவரீர், *க்ருதாபராதஸ்யஹி தே நாந்யத் பச்யாம்யஹம் க்ஷமம், அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்த்வா லக்ஷிம ணஸ்ய ப்ரஸாதநாத்* இத்யாதி. ப்ரமாணங்கள் கண்டோ அதுதானுமறியாமலோ அஞ்ஜலியும் செய்து போருகின்ற பக்தர்கள் திறத்திலே அந்த க்ஷமையைக் காட்டாதிருக்க முடியுமோ?

பஞ்ஜரமாவது கவசம்; அஞ்ஜலியானது ஸ்வதோஷாபநோதந ஹேதுவாகையாலே கவசமென்னத்தகுமிதே. கதம் முஹ்யேத் என்றது—கதம் விரமேத் என்றபடி. பக்திரித்தர்கள் பக்கலிலும் ப்ரஸரிக்கக் கடவதான தேவரீருடைய க்ஷமையானது பக்தியுத்தர்கள் பக்கலிலே ப்ரஸரிக்கக் கேட்கவேணுமோ? இதுவொரு அதிசயமோ? என்றதாயிற்று. இதுபோலவேதான் வாத்ஸல்யமும் என்கிறார் உத்தரார்த்தத்தில். பக்தியுத்தர்கள பக்கலிலே ப்ரஸரிக்கின்ற க்ஷமாகுணம் எப்படி அதிசயமன்றோ அப்படியே பக்திமான்களிடத்திலே காண்கின்ற தேவரீருடைய வாத்ஸல்யமும் அதிசயமன்று என்கிறார். தெருவில் போகிறவர்கள் திறத்திலும் கருதாரைகளை வர்ஷிக்கு மொருவன் புத்ரமித்ர பார்தவாதிகளிடத்திலே வர்ஷித்தானென்றால் அதையொரு ஓளதார்யமாகச் சொல்லுவார்களோ? இயல்பு என்ன வேண்டுமத்தனையிதே. அது போலவே, பக்தர்கள் அபக்தர்கள் என்கிறவாசியின்றிக்கே எல்லாத்திறத்திலும் ப்ரஸரிக்கக்கடவதான வாத்ஸல்ய குணமானது அத்யந்த பக்தர்களிடத்திலே ப்ரஸரித்து மேன்மை பெறமாட்டாதிதே யென்கை. இத்தால் *அநாலோசித விசேஷாசேஷ லோகசரண்யத்வம் அநுஸந்திக்கப் பட்டதாயிற்று. ... (62)

विध्व विधैव विरचय्य निचाय्य भूयः सज्जहुषंसिति समाश्रित्यसखे ।

आजमुषस्तव गजोचमृंहितेन पादं परामृशुषोऽपि च का मनीषा ! ॥६३॥

விசுவம் தியைவ விரசய்ய நிசாய்ய பூய:
ஸஞ்ஜஹ்ருஷஸ் ஸதி ஸமாச்சரிதவத்ஸலத்வே,
ஆஜக்முஷஸ் தவ கஜோத்தமப்ரம்ஹிதேந
பாதம் பராமம்ர்கஷோபி ச கா மநீஷா.

(63)

தியா ஏவ விசுவம் விரசய்ய நிசாய்ய
பூய: ஸஞ்ஜஹ்ருஷ: ஸமாச்சரித வத்ஸ
லத்வே ஸதி கஜோத்தமப்ரம்ஹிதேந
ஆஜக்முஷ: பாதம் பராமம்ர்கஷோபி

(எம்பெருமானே!) ஸங்கல்பத்தினாலேயே பிர பஞ்சத்தை யெல்லாம் படைத்தும் காத்தும் மீண்டும் ஸம்ஹரித்தும் போருகிறவராய், ஆச்சரித வாத்ஸல்யமுண்டானவளவில் கஜேந்திராழ்வானு டைய கூக்குரலினாலே (பொய்கைச் கரைக்கு) ஓடி வருபவராய் (அவ்வானையின்) பாதத்தைத்தடவிக் கொடுப்பவராயுமிரநின்ற தேவரீருடைய திரு வள்ளம் என்கோ?

ச தவ கா மநீஷா?

* * * கீழ் ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்துதமான வாத்ஸல்ய குணத்தின் ஸீமாபூமியைப் பேசி யினியராகிறார் இந்த ச்லோகத்தில். கஜேந்திராழ்வானிடத்தில் காட்டியருளின

பரிவின் மிகுதி வாத்தஸல்ய குணத்தின் எல்லை நிலமிதே: அந்தப் பரிவுதன்னை யருளிச் செய்கிறார். *மழுங்காத வைநுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய், தொழுங்காதல் களிறளிப் பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில். தொழும் பாயார்க்களித்தாலுன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே* என்ற திருவாய்மொழிப் (3-1-9.) பாசுரத்திற்கு விசேஷ வியாக்கியானம்போல் அமைந்ததாம் இந்த ச்லோகம்.

கஜேந்திராழ்வான் ஒரு மடுவின் கரையிலே முதலைவாய்க் கோட்பட்டு * கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே * என்னும்படி நெடுங்காலம் துவண்டு, இனி நம்மைக் காத்துக்கொள்ள நம்மாலாகாதென்று துணிந்து. ஆதி மூலமே! யென்று வாய் விட்டலற, அக்கூக்குரலைக் கேட்ட ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் அரைகுலையத்தலைகுலைய அறப் பதறியோடிவந்து மடுவின் கரையிலே விழுந்து உபசாரங்கள்பண்ணிக் காத்தருளினதாக இதிலுாஸம். இதனை ஆழ்வார்கள் * மீனமர்பொய்கை நான்மலர் கொய்வான் வேட் கையினோடு சென்றிழிந்த, கானமர்வேழம் கையெடுத்தலறக் கராவதன் ஶாலினைக் கதுவ, ஆணையின் துயரந் தீர்ப்புள்ளூர்ந்து சென்றுநின்றாழி தொட்டான் * என்றும், * பெண் ணுலாஞ்சடையினுனும் பிரமனுமுனைக் காண்பான், எண்ணிலாவுழியுழிதவஞ் செய் தார் வெள்கிறிற், விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன்றருளையிந்த * என்றும் நூற் றுக்கணக்கான பாசுரங்களினூற் பேசியுள்ளார்கள். யானையின் துயரம் தீர்க்கவேண்டு மானால் அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுவின் கரையிலே வந்துவிழவேண்டுமோ? இங்குவந் தும் * க்ராஹம் சக்ரேண மாநல: * என்றும் * குட்டத்துக்கோள் முதலைதுஞ்சக் குறித் தெறிந்த சக்கரத்தான் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவாழியாழ்வானை ஏவியன்றோ காரியங்கொண்டது; இந்தத் திருவாழியாழ்வானைப் பரமபதத்தில் நின்றும் போகவிட் டால் அவன்தானேவந்து முதலையைத் துணித்து மீளானோ? அன்றியும், திருவாழியாழ் வானை ஏவவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தந்தானுமில்லையே, ஸகலப்ரபஞ்சங்களினுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை *ஸைகாமயத * *ஸ தபோதப்யத* என்று உபநிஷத்து ஓதும்படியான ஸங்கல்பசக்தியினாலேயே நிர்வஹித்துப் போருமெம்பெருமான் அந்த ஸங்கல்பங் கொண்டே முதலையைத் துணித்து கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தல் முடியாத தொன்றோ? ஆக, ஸங்கல்பத்தினாலேயே கஜேந்திராழ்வானுடைய துயரைத் தீர்க்கலா மாயிருக்க, அங்ஙன் செய்யாதே நேர்கொடுநேரே ஓடிவந்ததென்றோ? ஓடிவந்து, முதலை கவ்வி உதிரமொழுக நின்ற யானையின் காலத் திருக்கையிலேந்தித் தடவிக்கொடுத்து உபசாரங்கள் செய்ததுதான் என்றோ! இங்ஙனே செய்ததற்கு என்ன திருவுள்ளம் பிரானே! என்கிறார்.

இங்ஙனம் கேள்வியோடே தலைக்கட்டிநின்றது இந்தச் ச்லோகம். கீழே நாமெடுத்த துக்காட்டிய திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் பின்னடிகளிலே இதற்குற்ற விடை காணத் தக்கது. இன்னமும் கேளீர்: * பரமாபதம் துபக்ர மகஸா அசிந்தயத் ஹரிம் * என்றும் * கவளமாகதத்த கரியுய்யப் பொய்கைக் கராங்கொளக் கலங்கியுள் நீனைந்து துவள * என்றும் சொல்லுகிறபடியே—இடர்ப்பட்ட களிறு எம்பெருமானை நெஞ்சால்நினைத்த மாத்திரமேயொழிய இங்கேவந்திடாயென்று அழைத்தது மில்லை: அப்படியிருக்கத் திருமங்கையாழ்வார் * போரானை பொய்கைவாய்க் கோட்பட்டு நின்றலறி, நீரார் மலர்க் கமலங் கொண்டோர் கெடுங்கையால், காராயண ஓ! மணி வண்ண நாகணையாய், வாராய் என்னரிடரை நீக்காய் * (சிறியதிருமடல்.) என்று, எம்பெருமானை மடுவின் கரையேற வருமாறு யானை அழைத்ததாகவே பாசுரம் பாடி விட்டார், உண்மையில் எம்பெருமான் நேரில்வந்தே பரிஹரிக்க வேண்டிய இடராதலாலும், அப்படி நேரில் வந்தேயாகவேணுமென்கிற எண்ணம் திண்ணமாக கஜேந்திராழ்வானுக்கு இருந்தபடி யாலுமே திருமங்கையாழ்வார் இங்ஙனே பாசுரம் பணித்தார். கஜேந்திராழ்வானுடைய துயரம் ஸங்கல்பத்தினால் தீர்க்க முடியாததோ? நேர்கொடுநேரே எழுந்தருளியே, பரி ஹரிக்கத்தக்கதோ? என்னில்: ஆம். முதலையைத் துணித்த பிறகு கஜேந்திராழ்வான்

விண்ணப்பஞ் செய்கிறான்—* நாலும் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணர்த்தம் மதுஸூதந, கஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோரர்ப்பீதம் தவ.* என்கிறான் : என்றேனுமொருநாள் தொலைந்தே போகக்கடவதான் இவ்வுடல் தொலைவதைப்பற்றி நான் வருத்தினேனல்லேன் : உன்னை நேரே கண்ணாக்கண்டு, வருந்திப் பறித்த இப்புஷ்பங்களைத் திருவடிகளிலே பணிமாறப் பெறவேணுமென்றேநான் விசாரமுற்றுக்விடந்தேன் பெருமானே ! என்னுயிற்று கஜேந் திராழ்வான் விண்ணப்பஞ் செய்தது. இதற்குத் திருவாழியாழ்வானையனுப்பி என் செய்வது ? ஸங்கல்பசக்தியினால்தான் என்செய்வது ? நேரில்வந்துகாட்சிதந்தேயாக வேண்டியதாயிற்று, வந்தருளி யானைபட்ட இடரின் கனத்தைக் கண்டவாறே 'அந்தோ! என் காவற் சோர்வு' என்னுயிற்று ! என்பக்தனை இங்ஙனே முதலைவாயில் துடிக்கவிட் டேனே ! ஓ படுகொலை படுகொலை படுகொலை !' என்று துடித்து, திருப்பரிவட்டத்தைத் திருப்பவளத்திலேவைத்து வெதுகொண்டு ஒற்றியொற்றி உபசாரங்கள் செய்தாலன்றித் தன்னுடைய நெஞ்சாறல் தீரமாட்டாதாயிருந்தமையாலே அதுவும் செய்யப் பராப்த மாயிற்று.

நான்காம் பாதத்தில் பராமம்ர்கஷ: என்கிற ப்ரயோகம் விலக்ஷணமானது 'பராமம்ர்சிவாந்' என்பது ப்ரதமாவீபக்தியில் ரூபம் ; அதற்கு ஷஷ்டவீபக்தியில் ரூபம் பராமம்ர்கஷ: என்பது ; பகவத் விசேஷணம். வேதத்திற்கே உரியதான க்வஸு ப்ரத் யயாந்த ரூபமிது, வைதிக ப்ரயோகங்கள் சில லோகத்திலும் வழங்குவனவாம். *தம் தஸ்திவாம்ஸம் நகரோபகண்டே* இத்யாதி.

கா மரீஷா ? என்று ப்ரச்சந்திலே நோக்காக அருளிச் செய்ததன்று ; ஈடுபாடு தோற்றவருளிச்செய்கிறபடி, (63)

यः कश्चित्तेव यदि किञ्चन हन्त जन्तुर्भूयो भजेत भगवन्तमन्यचेताः ।

तं सोऽयमीदृश ह्यानिति वाप्यजानन् हे वैनतेयसमप्युरीकरोषि ॥६४॥

ய: கச்சிதேவ யதி கிஞ்சந ஹந்த ஜந்து: பவ்யோ பஜேத பகவந்த மநந்ய சேதா:,, தம் ஸோயமீத் ௫௪ இயாநிதி வாப்யஜாநந் ஹை வைநதேயஸமப்யுரீகரோஷி.

(64)

ய: கச்சிதேவ ஜந்து: பவ்ய: அநந்ய (எம்பெருமானே !) எவனேனுமொருவன் தூய சேதா: பகவந்தம் கிஞ்சந பஜேத யதி, வனாய் அநந்யமநஸ்கனாய் தேவரீரைப் பணிந்தா னாகில், இவன் இன்னான் இனையான் என்று ஸோயம் ஈத்குச: இயாந் இதி வா அபி கூட ஆலோசியாமல் அவனைப் பெரிய திருவடியோ அஜாநந் தம் வைநதேய ஸமப்யுரீ உரீ டொக்கவும் திருவுள்ளம் பற்றுகின்றீர்; இது மிக கரோஷி; ஹை ஹந்த, வியக்கத்தக்கது.

* * * கீழ் ச்லோகத்தில் கஜேந்திராழ்வான் பக்கலிலே எம்பெருமான் காட்டின பரிவின் மிகுதியை யருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, எம்பெருமான் பக்தர்களை இன்ன ரினையாரென்று பாராதே வ்யாமோஹாதீசயம் பெருக நின்று கைக்கொள்ளும் படியை யருளிச் செய்கிறாரிதில், [ய: கச்சிதேவ ஜந்து: பவ்ய: அநந்யசேதா: பகவந்தம் கிஞ்சந பஜேத யதி] தீர்யக் ஜாதீயனான கஜேந்திரன் திறத்திலா இவ்வளவு வியாமோஹம் ! என்றிறே சிலரெண்ணுவது ; இன்னமும் கடைகெட்ட யோனிகளிலே பிறக்கவுமாம் ; வஸ்து கோடியிலே எண்ணத்தகாத ஜன்மமாகவுமமையும். *அநந்ய சேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச: * என்று கீதையிற் சொன்னபடியே அநந்ய சேதஸ்கத்வ மொன்றேயாயிற்று தேட்டம். [ஸோயம் ஈத்குச இயாநிதிவாபீ தம் அஜாநந்] இவன் இன்னானினையானென்றுகூட அவனை யிட்டெண்ணுவானல்லெனெம்பெருமான், இவன்

செய்த குற்றமென்ன, இவனது பிறப்பென்ன, இவனது இயல்பென்ன என்று ஒன்றை யும் கணிசியானென்றபடி. [வைநதேயஸம்'மபி உரீகரோஷி] * தாஸஸ் ஸகா வாஹந மாஸநம் த்வஜோ யஸ் தே விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமயஃ* என்னப்பட்ட புள்ளரையனோ டொக்கவும் அவனைக் கைக் கொள்ளும்படி காணாநின்றோம். [ஹை] இதென்ன சீலந் தான்! என்று வித்தராகிறபடி.

இந்த ச்லோகத்தில் உரீகரோஷி என்று மத்யம புருஷக்ரீயை யிருக்கையாலே இரண்டாம் பாதத்தில் பகவந்தம் என்றிருக்கிற ப்ரதம புருஷநிர்தேசம் சேராதென்று கொண்டு சிலர் "பய்யோ பஜேத ஹி பவந்தம்" என்று பாடத்தைத் திருத்துவர்; அது வேண்டா; பகவந்தமென்றது தேவரீரை யென்றபடி. பூஜ்யம் பவந்தம் இதி யாவத். ... (64)

त्वत्साम्यमेव भजतामभिवाञ्छसि त्वं तत्सात्त्वतैर्विभवरूपगुणैस्त्वदीयैः ।

मुक्तिं सतो हि परमं तव साम्यमाहुः त्वदास्यमेव विदुषां परमं मतं सत् ॥६५॥

த்வத்ஸாம்யமேவ பஜதாமபிவாஞ்சஸி த்வம்
தத்ஸாத்க்ருதைர் விபவருபகுணைஸ் த்வதீயை,
முக்திம் ததோ ஹி பரமம் தவ ஸாம்யமாஹு:
த்வத்தாஸ்யமேவ விதுஷாம் பரமம் மதம் தத். (65)

பஜதாம் தத்ஸாத்க்ருதை: த்வதீயை: (எம்பெருமானே!) பக்தர்களுக்கு (முத்திதசையில் விபவருபகுணை: த்வத்ஸாம்யம் ஏவ ஸாம்யமாவது தேவரீருடைய விபவங்களையும் த்வம் அபிவாஞ்சஸி; ததோ ஹி தவ ரூபகுணங்களையும் அவர்களுக்கு அதினைமாக்கி பரமம் ஸாம்யம் முக்திம் ஆஹு: அதனாலேயே ஸாம்யாபத்தியென்றும் தேவரீர் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது; (அங்ஙனன்றிக்கே) த்வத்தாஸ்யம் ஏவ தத் விதுஷாம் தேவரீருக்கு அடிமை செய்வதே மோக்ஷமென்று பரமம் மதம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்வான்களின் சிறந்த கொள்கை.

* * * இந்த ஸ்தவத்திற்கு ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவ மென்றிறே திருநாமமுள்ளது ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை ஸவிபூதிகளுக அநுபவிக்க இழிந்தாராகையாலே இவ்வளவும் விபூதிப்பரப்பிலே ஊன்றிப்போந்தார். இடையிடில் *யத் வைஷ்ணவம் ஹி பரமம் பதமாநந்தி* என்கிற நாதபத்திராராம் ச்லோகந்தொடங்கி ஐந்து ச்லோகங்களினால் திருநாட்டை வருணித்தவர் ப்ராஸங்கிகமாக எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை ப்ரசம்ஸிக்கப் புகுந்து அவற்றைப் பேசிவந்தார். இனி, முக்த போக்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை மேலேபேசப்புகுகிறாராய் இந்த ச்லோகத்தில் எம்பெருமானார் தர்சனப் படியே மோக்ஷபதார்த்த நிஷ்கர்ஷம் செய்தருளுகிறார்.

"பாஷாணகல்பதைவ முக்தி:" என்றும், "ஆத்யந்திக துக்கத்வம்ஸ ஏவ மோக்ஷ:" என்றும் சொல்லிப்போருவர் பிறர். *ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति—ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி* என்கிற ச்ருதி வாக்யத்தின் உண்மைப்பொருளுணராதார் பரமபுருஷனோடு ஐக்யமாய் விடுகையே மோக்ஷ மெனாரர்கள். * तदा विद्वान् पुण्यपापे विभूय निश्चिनः परमं साम्यमुपैति—ததா வித்வான் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்ய முபைதி* என்கிற ச்ருதியி னாலே பரப்ரஹ்மத்தோடு ஸாம்யமடைவதாகச் சொல்லிற்று. இரண்டு பொருள்கள் தனித்தனியே இருந்தாலல்லது ஸாம்யம் என்னப் போகாது. * तद्विभूयै सति तद्वतभूयोधर्मव-इव साम्यम् * என்றிறே சாஸ்திரஜ்ஞர்கள் சொல்லுவது. "கமலஸமம் முகம்" என்றால்

கமலமென்கிறவொரு பதார்த்தமும் முகமென்கிறவொரு பதார்த்தமும் தனித்தனி யிருந்து தீரவேண்டுமன்றோ, அப்படியே சேதநனும் பரமசேதநனுமாகிற இரண்டு வஸ்துக்கள் தனித்தனியே உள்ளனவாக இசைந்தாலல்லது ஸாம்யமுபைதி என்று ச்ருதி சொன்னது பொருந்தாது. இந்த ஸாம்யாபத்தியாவது என்ன? என்று விமர்சிக்கு மளவில், எம்பெருமானுக்குள்ள விபவருப குணங்களெல்லாம் முக்தாத்மாவுக்கு முண்டாகப் பெறுகையே ஸாம்யம் என்னவேணும். முக்தி ஸாம்ராஜ்யமென்பது இவ்வளவேயன்று; *உற்றேனுக்குநதுபணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்* என்று பணி செய்கையை விசேஷித்தருளிச் செய்திருக்கையாலே எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதுதான் மோக்ஷமென்றாயிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்வான்கள் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது. அது தன்னையருளிச் செய்தாராயிற்று இந்த ச்லோகத்தில்.

நான்காம் பாதத்தில் வீதுஷாம் என்றது-ஆழ்வார் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் போல்வாரைத் திருவுள்ளம் பற்றியது. ... (65)

तद्वै तथाऽस्तु कतमोऽयं ह्ये ! स्वभावो यावान्यथाविधगुणो भजते भक्तम् ।

तावांस्तथाविधगुणस्तदधीनवृत्तिस्संश्लिष्यसि त्वमिह तेन समानधर्मा ॥६६॥

தத் வை ததாஸ்து கதமோயமஹோ ஸ்வபாவோ
யாவாந் யதாவிதகுணோ பஜதே பவந்தம்,
தாவாந் ததாவிதகுணஸ் தததீநவ்ருத்தி:
ஸம்சலிஷ்யஸி த்வமிஹ தேந ஸமாநதர்மா.

66

தத் வை ததா ஸ்து; அயம் ஸ்வபாவ:
அஹோ கதம:!, யாவாந் யதாவிதகுண:
பவந்தம் பஜதே, த்வம் தாவாந் ததா
விதகுண: தததீநவ்ருத்தி: தேந ஸமாந
தர்மா ஸம் சலிஷ்யஸி.

(எம்பெருமானே!) கீழ்ச் ச்லோகத்திற் சொல்லப் பட்ட விஷயம் அப்படியிருக்கட்டும். [இவ்வாச் சரியம் கேளீர்.] (ஒருசேதநன்) எவ்வளவிலனாய் எந்த குணத்தை உபாஸ்யமாகப் பரிக்ரஹித்த வனாய் தேவரீரை பஜிக்கின்றானோ, தேவரீர் அவ்வளவராய் அப்படிப்பட்ட குணவிஷ்காரத் தையேயுடையராய் அவ்வுபாஸகனுக்கு அதீன மான வ்ருதியையுடையவராய் தத்ஸதர்மாவாய்க் கொண்டு அவனோடு கலந்தருளுகிறீர்; அந்தோ! இது என்ன இயல்பு!

***—*அபரீதகாலம்பநாந்.....தத்க்ரதுச்ச* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திற்கு விஷய வாக்யமாக *यथाकुरसिन् लोके पुरुषो भवति तथैतः प्रेत्य भवति— யதாக்ரதுரஸமிந் லோகே புருஷோ பவதி ததா இத: ப்ரேத்ய பவதி* என்கிற ச்ருதியைக்காட்டி *तथोपासीनस्तथैव मामिति* என்று தாத்பர்யமருளப் பட்டது. அவ்வர்த்தமே இந்த ச்லோகத்திலருளிச் செய்யப்படு கிறது. [தத்வை ததாஸ்து] கீழ்ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயம் கிடக்கட்டு மென்றபடி தன்னுடைய விபவருப குணங்களை பக்தர்களுக்கு அதீனமாக்கி ஸாம்யாபத்தியளிப்பதாகச் சொன்னவது ஒரு பெரிய குணமோ? இப்போது சொல்லப் படுவதன்றோ மிகச்சிறந்த குணம்! என்பது கருத்து. அது தன்னைச் சொல்லுவதற்கு முன்னே [கதமோயமஹோ ஸ்வபாவ:] என்று நெஞ்சு குழைகிறார். [யாவாந் யதாவித குணோ பவந்தம் பஜதே] பஜிப்பவன் எவ்வளவான ஜ்ஞாநாதி குணயுக்தனாய்க் கொண்டு தேவரீருடைய திருக்கல்யாண குணங்களிலே தன்னுடைய ருசிக்கீடாக எந்த திருக்குணங் களை உபாஸ்யமாகக்கொண்டு பஜிக்கிறானோ: [த்வம் தாவாந் ததாவிதகுண:] தேவரீரும்

அவ்வளவராய் அவனுபாரித்த குணங்களை மாத்திரமே குணமாகக்கொண்டவராய் [ததத் நவ்ஞத்தி:] அவ்வுபாஸகனிட்ட வழக்காய், [தேவ ஸமாநதர்மா ஸம்ச்சலிஷ்யஸி] அவனோடு புரையறக்கலந்து பரிமாறாநின்றீர். அயமஹோ கதம: ஸ்வபாவ: என்று விஸ்மயப்படுகிறபடி.

வேதாந்திகளின் கோஷ்டியிலே தத்க்ரதுந்யாயம் ப்ரஸித்தம்: அதிற் சொன்ன உபாஸகனுக்கும் அவனுக்கு உபாஸ்யனான எம்பெருமானுக்குமே தெரியக்கடவதான இந்த குணவிசேஷத்தைப்பன்னியுரைக்கை நம்போல்வார்க்கு நிலமோ?

இந்த ச்லோகத்திற்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் காணலாம். ... (66)

नीलाञ्जनादिनिभसुत्रसमागताक्षमाजानुजैतमुजमायतकर्णपाशम् ।

श्रीवत्सलक्षणमुदारगभीरनाभिं पश्येम देव ! शरदश्शतमीदृशं त्वाम् ॥६७॥

நீலாஞ்ஜநாத்ரிநிப முந்நஸ மாயதாசுஷம்
ஆஜாநு ஐஜத்ரபுஜ மாயத கர்ணபாசம்,
ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷண முதாரகபீரநாபிம்
பச்யேம தேவ! சரதச் சத மீத்ருசம் த்வாம்.

67

ஹேதேவ! நீலாஞ்ஜநாத்ரிநிபம் உந்நஸம் எம்பெருமானே! நீலாஞ்ஜனமலை போன்றவருடைய
ஆயதாசுஷம் ஆஜாநு ஐஜத்ர புஜம் நீண்டதிருமுக்குடையவரும், பரந்த திருக்கண்களை
ஆயதகர்ணபாசம் ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷணம் யுடையவரும். திருமுழந்தாளளவும் தொங்குகின்ற
உதார கபீரநாபிம் த்வாம் ஈத்ருசம் ஆழ்ந்த திருநாபியையுடையவருமான தேவரீரை
சதம் சரத: பச்யேம. இவ்வண்ணமாகவே பல்லாண்டு பல்லாண்டளவும்
ஸேவிக்கக் கடவோம்.

*** இனி இந்தச்லோகம் முதலாக எண்பத்துமூன்றாம் ச்லோகமளவாக பரம ப்ரஃப்யமான பரம புருஷார்த்தந்தன்னனைபே வாய்வெருவுகிறார். திருநாட்டில் திரு மாமணி மண்டபந்தன்னிலேயே தாமிருப்பதாக பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அபிஸந்தி பண்ணி அந்த திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தையநுபவித்து இனியராய்ப் பேசுகிறார். [நீலாஞ் ஜநாத்ரிநிபம்] * பச்சைமாமலைபோல் மேனியிறே. * நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே வாடுவென்று கூவும் * என்னும்படியிறே உள்ளது. [உந்நஸம்] * மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோடுவென்று நித்யஸந்தேஹ ஜநகமாயாயிற்று கோலநீள் கொடிமூக்கிருப்பது. " உந்நதா நாளிகா யஸ்ய ஸ:—உந்நஸ:" என்று விக்ரஹமறிவது. * உபஸர்க்காச்ச* (5—4—119) என்கிற பாணிநிஸுத்தரம் காண்க. நாளிகா யா நஸாதேச:.

[ஆயதாசுஷம்] *கரியவாகிப் டுடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய் திருக்கண்களிருக்கிறபடி. [ஆஜாநு ஐஜத்ரபுஜம்] திருமுழந்தாளளவும் நீண்டு ஜயசீலங்களாய் விளங்காநின்ற திருக்கைகளையுடையீர். [ஆயதகர்ணபாசம்] திருச்செவி மடல்கள் தோளளவும் தளதளென்று தொங்கியிருக்குமிறே. *லஸதம்ஸவிலம்பி கர்ணபாசம்* என்றும் *ஆயத் கர்ணபாசபரிகர்மஸதம்ஸம்* என்றும் வரதராஜஸ்தவத் திலுமருளிச்செய்கிறாரிறே. [ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷணம்] ஸ்ரீவத்ஸமென்பது ஒரு மயிர்ச்சுழி. இதுஎம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே அஸாதாரணமாக விளங்குவதாம். ஸ்ரீராமாயணத் தில் பெருமானை நோக்கி மந்தோதாரி பண்ணும் ஸ்தோத்ரத்திலும் *வ்யக்த மேஷ மஹா யோகி..... ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:* என வருவது காண்க. [உதாரகபீரநாபிம்] திரு நாபிக்கு ஓளதார்யமாவது நான்முகனைத்தந்து அவன் மூலமாக மூவுலகையும் தருகை யாம். [தேவ! ஈத்ருசம் த்வாம் சரதச் சதம் பச்யேம] இங்ஙனமே காலதத்வமுள்ளதனையும்

ஸேவிக்கக்கடவேன். *ஸதா பச்யந்தி ஸ்வராயஃ* என்னப்பட்ட பேறு அடியேனுக்கு வாய்க்கவேணு மென்றாராயிற்று. "சாதச்சதம்" என்றது நூறுவருஷத்தளவிலே நிற்கும் வார்த்தையன்று; *இன்னுமொருநூற்றாண்டிற்கும் போலே கொள்ளக்கடவது. (67)

अम्भोरुहाक्षपरविन्दनिभाद्भियुग्ममाताम्रतामरसरम्यकरामकान्ति ।

मृजालकं भ्रमरविभ्रमकायकान्ति पीताम्बरं वपुरदस्तु वयं स्वाम ॥६८॥

அம்போருஹாக்ஷ மரவிந்த நிபாங்க்ரியுக்மம்
ஆதாம்ரதாமரஸரம்ய கராக்ரகாந்தி,
ப்ருங்காலகம் ப்ரமரவிப்ரம காயகாந்தி
பீதாம்பரம் வபுரதஸ்து வயம் ஸ்தவாம்.

68

வயம் து, அம்போருஹாக்ஷம்அரவிந்த (எம்பெருமானே!) அடியோங்களோ வென்றால்
நிப அங்க்ரியுக்மம் ஆதாம்ர தாமரஸ செந்தாமரைக் கண்களையுடையதும் செந்தாமரை
ரம்யகராக்ர காந்தி ப்ருங்காலகம் ப்ரமர யடிகளையுடையதும் செந்தாமரை போன்றழகிய
விப்ரமகாய காந்தி பீதாம்பரம் அதஃ திருக்கைத்தலவழகையுடையதும் வண்டொத்
வபு: ஸ்தவாம்! திருண்ட குழல்களையுடையதும் வண்டின் சாயலே
யுடையதும் பீதகவாடையணிந்ததுமான இந்தத்
திருமேனியை ஏத்தக் கடவோம்.

* * * கீழ்ச்லோகத்திலே காட்சியை வேண்டினார்; கண்டவாறே வாய்முடி நிற்க
வொண்ணாதிதே. வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறுமாறு வாயாரத் துதிக்க ப்ராப்த
மாகுமே; அதுதன்னைச் சொல்லிவைக்கிறாதிதில். *கட்டுரைக்கில் தாமரை நினகண்டா
தம் கையொவ்வா* என்னச்செய்தேயும், *செந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கரிவாய்ச்
செங்கமலம் செந்தாமரையடிக்கள்* என்றும், *கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம்போ
லும் கண்ணிணையு மரவிந்தம் அடியுமடீத* என்றுமிதே அருளிச் செய்து போருவது.
இவ்வாழ்வான் தாமரை *அப்ஜம் துகதம் நிதர்சநம்?* என்றருளிச்செய்துவைத்து *அப்ஜ
பாத மரவிந்தலோசகம் பத்மபாணிதலம்* என்கிறாதிதே ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில். ஆகவே
எம்பெருமானுடைய துவ்யாவயவங்களுக்கு மீண்டுமீண்டும் தாமரையையே போலியா
கச் சொல்லவேண்டியிருக்கையாலே அம்போருஹ மென்றும் அரவிந்தமென்றும் தாமரஸ
மென்றும் சொற்களை மாற்றியிட்டு வருணிக்கிறபடி.

[ப்ருங்காலகம்] *செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல் பங்கிகள்
வந்து உன் பவளவாய் மொய்ப்பா* என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியையுட்கொண்டு
அருளிச் செய்கிறபடி. முன்னெற்றி மயிர்கள் திருமுகமண்டலத்திலே படிந்திருப்பதை
நோக்கினால் செங்கமலப் பூவில், தேனுண்பதற்கு வண்டுகள் படிந்தனவோ! என்னலாம்
படியிருக்குமிதே.

[ப்ரமரவிப்ரமகாயகாந்தி] திருமேனி முழுவதுமே வண்டினங்களின் ஒளியாயிருக்
கும். *தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு* என்று எம்பெருமானையே வண்டாகவரு
ளிச்செய்தாரிதே நமமாழ்வார். [பீதாம்பரம்] திருமேனிக்குப் பரபாகசோபயாகத்
திருப்பீதாம்பரமணிந்திருக்கிறபடி. இப்படிப்பட்ட திருமேனியை வாயார வாழ்த்தக்
கடவே னென்றாராயிற்று. (68)

भ्रूविभ्रमेण मृदुशीतविलोकितेन मन्दसितेन मधुराक्षरया च वाचा ।

भ्रेमप्रकर्षपिशुनेन विकासिना च संभावपिशुनि कंश मुखपङ्कजेन ॥६९॥

ப்ருவிப்ரமேண ம்ருதுசீதவிவோகிதேந
மந்தஸ்மிதேந மதுராக்ஷரயா ச வாசா,
ப்ரேமப்ரகர்ஷபிகதேந விகாஸிநா ச
ஸம்பாவயிஷ்யஸி கதா முகபங்கஜேந.

69

ப்ரு விப்ரமேண ம்ருது சீத விவோகி தேந மந்த ஸ்மிதேந, மதுராக்ஷரயா வாசா ச, ப்ரேம ப்ரகர்ஷ பிகதேந விகாஸிநா முகபங்கஜேந ச (மாம்) கதா ஸம்பாவயிஷ்யஸி. (எம் பி ரா னே!) திருப்புருவவிலாஸத்தாலும் மெல்லிய குளிர்ந்த கடாஷ விக்ஷணத்தாலும் புன் முறுவலாலும், மதுரமான அக்ஷரங்களை யுடைய வாக்கினாலும், உள்ளேயுறையும் ப்ரேம ப்ரகர்ஷத் தைக் கோள் சொல்லித்தரக் கடவதாய் விகாஸ சாலியான முகாரவிந்தத்தினாலும் (அடியேனை) எப்போது ஸத்கரிக்கப்போகிறாய்?

***—எம்பருமானார் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே—“கதாஹம் பகவந்தம் நாராயணம்... இதி பகவத்பரிசர்யாயாம் ஆசாம் வர்த்தயித்வா” என்றருளிச்செய்த கணக்கிலே நான்கு ச்லோகங்களை ருளிச்செய்கிறார்.

இதில், *நின்முக வொளிதிகழ முறுவல்செய்துநிற்குங்கால மென்றைக்கோ வென்கிறார். [ப்ருவிப்ரமேண] *தன்கைச்சார்ங்கமதுவேபோல் புருவவட்டமழகிய* என்னும்படியான திருப்புருவங்களின் விலாஸத்தாலும். [ம்ருதுசீத விவோகிதேந] *தம்பெருங் கண்மலர்ப் புண்டரீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தார்* என்னும்படியான திருக் கண்ணோக்கத்தாலும். [மந்தஸ்மிதேந] *முற்றம்புகுந்து முறுவல்செய்து நின்றீர்* என்று அந்தரங்க ப்ரணயிதிகளுக்கே அரும்பெரும் பேருன புன்முறுவலினாலும். [மது ராக்ஷரயா ச வாசா] *வஞ்சி மருங்குல்நெருங்கநோக்கி வாய்திறந்தொன்று பணித்த துண்டு* என்றும் *தொண்டரோர்க் கருளிச்சோதிவாய் திறந்து* என்றும் பேசலாம்படியான திருவாசகங்களாலும். [ப்ரேமப்ரகர்ஷ பிகதேந விகாஸிநா முகபங்கஜேந ச] திருவுள் ளத்திலுறையும் ப்ரீதியடங்கலும் திருமுகமண்டல விகாஸத்திலே தோற்றக்கடவதா யிருக்கவேணும். இங்ஙனே அடியேனுக்குப் பரிசளிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்ப தெப்போதோ? (69)

वज्राक्षुशब्जसरोरुहशेखचक्रमत्स्यसुधाकलशकल्पककल्पिताङ्कम् ।

त्वत्पादपद्मयुगलं विगच्छमाद्भिर्मयोऽभिषेक्ष्यति कदा नु शिरो मदीयम् ॥७०॥

வஜ்ராக்ஷசத்வஜஸரோருஹ சங்கசக்ர
மத்ஸ்யீ ஸுதாகலச கல்பக கல்பிதாங்கம்,
த்வத்பாத பத்மயுகளம் விகளத் ப்ரபாத்பி:
பூயோபிஷேக்ஷ்யதி கதா நு சிரோ மதியம்.

70

வஜ்ர அங்குச த்வஜ ஸரோருஹ சங்க சக்ர மத்ஸ்யீ ஸுதாகலச கல்பக கல் பித அங்கம் த்வத் பாதபத்ம யுகளம் விகளத் ப்ரபாத்பி: மதியம் சி: (எம்பிரானே!) *வஜ்ரமென்ன அங்குசமென்ன த்வஜமென்ன தாமரையென்ன சங்கமென்ன சக்கர மென்ன மத்ஸ்யமென்ன அம்ருதகலசமென்ன கல் பவ்ருக்ஷமென்ன ஆகிய இவற்றின் ரேகைகளினால் அடையாளம் செய்யப் பெற்ற உனது பாதார விந்த த்வந்த்வமானது பெருகுகின்ற காந்திப்ரவா ஹமாகிற தீர்த்தத்தினால் என்னுடைய சிரஸ்ஸை எப்போது நன்றாக அபிஷேகம் செய்யுமோ?

* * *—திருமுக மண்டலத்தினால் பண்ணியருளும் பரிசைப் ப்ரார்த்தித்தார் கீழ்
 ச்லோகத்தில். *நீ யொருநாள் படிக்களவாக நிமிர்த்த நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணி
 யாய்* என்றும், *கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே* என்றும்,
 அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணுவுன் கோலப்பாதம் என்றும் ப்ரார்த்
 திப்பர்களிறே ஆழ்வார்கள் : அந்த ப்ரார்த்தனையும் செய்தருளுகிறார் இரண்டு ச்லோகங்
 களாலே. வஜ்ராயுதாத்மகமான சின்னம், அங்குசரூபமான சின்னம், த்வஜரூபமான
 சின்னம், தாமரைப்பூமயமான சின்னம், பஞ்சாயுத சின்னம், மத்ஸ்யாகாரமான சின்னம்
 அம்ருதகலச ரூபமான சின்னம், கல்பவ்ருக்ஷாத்மகமான சின்னம் ஆகியஇவை உள்ளடி
 யிலே பொருந்தியிருக்கப்பெறுவது உத்தம புருஷபாத சிஹ்நமாக சாஸ்த்ரங்களில்
 சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், எம்பெருமானுடைய திருவடித்தலங்களிலே இந்த சின்னங்
 களை பக்தர்கள் அநுஸந்திப்பதாலும் வஜ்ரங்குசேத்யாதி அருளிச்செய்கிறபடி. அதி
 மாநுஷஸ்தவத்திலும்* வஜ்ரத்வஜாங்குச ஸுதா கலசாதபத்ரபங்கேருஹாங்க பாசர்ம
 பரீத மந்தஃ* என்றருளிச் செய்தது காரணம். ஆளவந்தாரும் *சங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜார
 விந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சநம்* என்றருளிச் செய்தார். பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே
 *வஜ்ராரவிந்தத்வஜச் சத்ரீகல்பக சங்கசக்ரோத்யாதி யருளிச்செய்தார். ஆக, ரேகாத்மகங்க
 ளான இவற்றாலே அலங்க்ருதமான தேவரீருடைய பாதாரவிந்தயுகளமானது காந்தி
 ப்ரவாஹங்களாலே அடியேனுடைய தலையை அபிஷேகம் செய்யப்பெறுவது எப்
 போதோ வென்றாராயிற்று. (70)

त्रैविक्रमक्रमकृताक्रमणत्रिलोकमुत्तंसमुत्तममनुत्तमभक्तिभाजाम् ।

नित्यं धनं मम कदा हि मदुत्तमाश्रमस्वीकरिष्यति चिरं तव पादपद्मम् ॥७१॥

த்ரைவிக்ரமக்ரமக்ருதாக்ரமணத்ரிலோகம்
 உத்தம்ஸமுத்தம மதுத்தமபக்தி பாஜாம்,
 நித்யம் தநம் மம கதாஹி மதுத்தமாங்கம்
 அங்கீகரிஷ்யதி சிரம் தவ பாதபத்மம்.

71

த்ரைவிக்ரம க்ரமக்ருத ஆக்ரமணத்ரி (எமபிரானே!) த்ரிவிக்ரமாபதானத்தினால் மூவுல
 லோகம் அதுத்தம பக்திபாஜாம் உத்த
 மம் உத்தம்ஸம் மம நித்யம் தநம் தவ
 பாதபத்மம் மதுத்தமாங்கம் கதா சிரம்
 அங்கீகரிஷ்யதி? (எமபிரானே!) த்ரிவிக்ரமாபதானத்தினால் மூவுல
 கையும் ஆக்ரமித்ததாய் சிறந்த பக்திமான்களுக்கு
 உத்தமமான சிரோபூஷணமாய் எனக்கு சாச்வத
 மான செல்வமாயிராநின்ற உனது திருவடித்தாம
 ரையை என்னுடைய தலையானது நித்யமாக அங்
 கீகரிப்ப தெப்போதோ?

* * * - தேவரீருடைய உலகமளந்த பொன்னடிகளை என்னுடைய தலை நித்ய
 சேகரமாகக்கொள்வது என்றைக்கோவென்கிறார். [த்ரைவிக்ரமக்ரமக்ருதாக்ரமணத்ரி
 லோகம்] * தாவி யன்றுலகமெல்லாம் தலைவிளாக்கொண்ட வெந்தாய் * என்கிறபடியே
 காடுமோடையுமளந்த திருவடிகளுக்குப் பாவியேன் தலை ஆஸ்பதமாகக் கூடாதோ?
 [அதுத்தமபக்திபாஜாம் உத்தமம் உத்தம்ஸம்] மிகச் சிறந்த பக்தியே வடிவெடுத்த ஆழ்வார்
 களுக்கும் ஆளவந்தார் போன்ற ஆசாரியர்களுக்கும் தலையான சிரோபூஷணமாயிருந்த
 திருவடிகளை நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் விரும்புவது தகுதியற்றதாயினும் சாபலத்
 தாலே விரும்புகிறேன், ஸ்மித்தருளவேணும் என்பது உட்கருத்து.

இந்தச்லோகத்தில் பாத பத்மத்தை கர்த்தாவாக வைத்து உத்தமாங்கத்தை
 கர்மமாகி, தேவரீருடைய பாதார விந்தமானது என்னுடைய தலையை எப்போது அங்கீ
 கரிக்கப்போகிறதென்று சிலர் பொருளுரைக்கப் பார்ப்பார்கள் ; அது பொருந்தாது.
 அப்போது இரண்டாவது பாதத்தில் உத்தம்ஸம் என்றது சேராது ; ஏனெனினில், அந்த
 சப்தம் நித்ய பும்லிங்கமாகையாலே “உத்தம்ஸஃ பாதபத்மம்” என்றே யிருக்கக் கடவதா

கும். பாதபத்மமென்பதை த்வீதியாந்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரயோகித்தருளின படியாலே உத்தம்ஸ மெனறதும் த்வீதியாந்தமாக உபபந்தமாகக் குறையில்லை. (71)

उन्निद्रपत्रशतपत्रसगोत्रमन्तर्लखारविन्दमभिनन्दनमिन्द्रियाणाम् ।

मन्मूर्ध्नि हन्त करणवत्तलजं ते कुर्वन् कदा कृत्तमनोरथविष्यसे माम् ॥७२॥

உந்நித்ரபத்ர சதபத்ரஸகோத்ரம், அந்தர்
லேகார்விந்த மபிநந்தந மிந்த்ரியாணாம்,
மந்மூர்த்நி ஹந்த கரபல்லவதல்லஜம் தே
குர்வந் கதா க்ருதமநோரதயிஷ்யஸே மாம்.

72

உந்நித்ர பத்ர சதபத்ர ஸகோத்ரம் (எம்பிரானே!) விகளித்த இதழ்களையுடைய தாம
அந்தர்லேகார்விந்தம் இந்த்ரியாணாம் ரையோ டொத்ததாயும் உட்புறத்தில் ரேகாருப
அபிநந்தநம் தே கரபல்லவதல்லஜம் மான அரவிந்தத்தை யுடையதாயும் ஸர்வேந்த்ரி
மந் மூர்த்நி குர்வந் மாம் கதா யாஹ்லாத கரமாயும் சிறந்த தளிர் போன்றதாயு
க்ருத மநோரதயிஷ்யஸே. மிருக்கிற உன்னுடைய திருக்கைத்தலத்தை என்
னாக்குவது என்றைக்கோ?

* * * — * அணிமிகு தாமரைக் கையை யந்தோ அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணி
யாய் * என்று ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தாப்போலே ப்ரார்த்திப்பது இந்த ச்லோகம். [உந்நி
த்ரபத்ரசதபத்ரஸகோத்ரம்] நாட்பூ மலர்ந்தாற்போலே மலர்ந்த திருக்கைத் தலங்களை
அடியேன சென்னைத்து வைத்தருளவேணும். [அந்தர்லேகார்விந்தம்] திருக்கைத்தலம்
தாமரை போன்றிருப்பது மாத்ஹிரமன்று; தாமரைரேகையும் பொருந்தியிருக்கும்
தாயிற்று. [இந்த்ரியாணாம் அபிநந்தநம்] ஸர்வேந்த்ரியாஹ்லாதகரமானது. இப்படிப்
பட்ட [தே கரபல்லவ தல்லஜம்] தல்லஜ சப்தம் ச்ரேஷ்ட வாசகம். அழகிற் சிறந்த தளிர்
போன்ற திருக்கைத்தலத்தை. [மந்மூர்த்நி குர்வந்] * காலந்தோறும் யானிருந்து கைதலை
பூசலிட்டால் * என்கிறபடியே என்னைகையையே என் தலைமீதுவைத்துக்கொண்டு புலம்பா
நின்றேன் காண்; இப்படிப்பட்ட என் தலையிலே உன் திருக்கைத்தலத்தை வைத்தருளி
அஞ்சேலென்னவேண்டாவோ? நான் தலைபடைத்த ப்ரயோஜனம் இதுவன்றோ. (72)

आज्ञी निसर्गनियता त्वयि हन्त कान्तिर्निर्ल्य तवालमियमेव तथाऽपि चान्या ।

वैमूषी भवति कान्तिरन्तरां सा है पुष्कलैव निखिलाऽपि भवद्विमूर्तिः ॥७३॥

ஆங்கீ நிஸர்கநியதா த்வயி ஹந்த காந்தி:
நித்யம் தவாலமியமேவ ததாமி சாந்யா,
வைபூஷணீ பவதி காந்தி ரஸத்தராம் ஸா
ஹை புஷ்கலைவ நிகிலாமி பவத்விபூதி:.

73

த்வயி நிஸர்கநியதா தவ ஆங்கீ இயம் (எம்பிரானே!) உனது திருமேனியில இயற்கை
காந்திரேவ நித்யம் அலம்; ததாபிச யாகவுள்ள காந்தியே போதும்; அதற்குமேல் மற்ற
அந்யா வைபூஷணீ ஸா காந்தி: அலம் றொருகாந்தியுமுள்ளதே, (அதாவது) திருவாபர
பவதிதராம்; நிகிலாமி பவத்விபூதி: ணச் சேர்த்தியாலுண்டான காந்தியானது பரம
ஹை புஷ்கலைவ. றுமே யாவல்லுவம் அநுபவிக்கப் போதுமானது;
ஐயோ!

* * *—இயற்கையழகின்மேலே செயற்கையழகும் தம்மையீடுபடுத்தும்படியை யருளிச் செய்கிறாரிதில். தேவரீருடைய போக்யதையிலே அடியேன் ஈடுபகைக்குத் திரு மேனியில் நின்றும் இயற்கையாகப் பரம்புகிற காந்தியொன்றே போதுமாயிருக்க. அதற்கு மேலே *மெய்யமர் பல்கலன் நன்கணிந்தானுக்கு* என்றும், *பலபலவையாபரணம்* என்றும், *மின்னுரீண்முடியாரம் பல்கலன் தானுடை யெம்பெருமான்* என்றும் சொல்லு கிறபடியே திருவாபரணங்களணிந்ததனு லுண்டாகும் அழகு வெள்ளமுமானால் பின்னை யும்கேட்கவேணுமோ? தேவரீருடைய விபவம் ஒவ்வொன்றும் புஷ்கலமாயிறேயிருப்பது.

श्रीवत्सकौस्तुभकिरीटल्लाटिकाभिः केयूरहारकटकोत्तमकण्डिकाभिः ।

उदामदाममणिनूपुरनीविन्धैर्मान्तं मवन्तमनिमेषमुदीक्षिषीय ॥७४॥

ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப கிரீட லலாடிகாபி:
கேயூரஹார கடகோத்தம கண்டிகாபி:
உத்தாமதாம மணிநூபுர நீவிபந்தை:
பாந்தம் பவந்த மநிமேஷ முதிக்கிஷ்ய.

74

ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப கிரீட லலாடி (எம்பிரானே!) ஸ்ரீவத்ஸம் கௌஸ்துபம் கிரீடம் சுட்டி இவைகளாலும், தோள்வளை ஹாரம் கடகம் சிறந்த கண்டஸரம் இவைகளாலும், மிகச்சிறந்த வொளியையுடைய மணிநூபுரமென்ன உதரபந் தன மென்ன இவைகளாலும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறவுன்னை இமை கொட்டாது ஸேவிக்கக் கடவேன்.

* * *—திருவாபரணங்களோட்டைச் சேர்த்தியழகை யநுபவிக்க ஆசைப்படு வாரா. திருமார்பிலணிந்துள்ள ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துபங்களென்ன, திருமுடியிலணிந் துள்ள திருவபிஷேகமென்ன, திருநெற்றியணியான சுட்டியென்ன, திருத்தோள்வளை யென்ன, கோலமாமணியாரங்களென்ன, திருக்கைகளுக்கான கடகங்களென்ன, திருக் கழுத்துக்கணியான கண்டஸரமென்ன, வனமாகையென்ன, திருவடிகளுக்கணியான பாடகமென்ன, திருவுதரபந்தனமென்ன ஆகிய இத்திருவாபரணங்களோடே விளங்கா நின்ற தேவரீரைக் கண்ணிமைத்தலின்றியே ஸேவிக்கப்பெறுவேனாகவேணும். ... (74)

ऐन्दीवरी कचिदपि कचनारविन्दी चान्द्रातपी कचन च कचनाथ हैमी ।

कान्तिस्तवोदपरमागपरस्परश्रीः पार्थेन पारणयितुं किमु चक्षुषोर्मे ॥७५॥

ஐந்தீவரீ க்வசிதபி க்வசநாரவிந்தி
சாந்த்ராதபீ க்வசந ச க்வசநாத ஹைமீ,
காந்திஸ் தவோட பரபாக பரஸ்பரபுநீ:
பார்யேத பாரணயிதும் கிமு சக்ஷுஷோர் மே.

75

க்வசிதபி ஐந்தீவரீ, க்வசந ஆரவிந்தி, (எம்பிரானே!) சிலவிடங்களில் நீலோத்பல ஸமா நகாந்தியும் சிலவிடங்களில் அரவிந்த ஸமானகாந் தியும் சிலவிடங்களில் நிலாப் போன்ற காந்தியும் சிலவிடங்களில் பொன்போன்றகாந்தியுமாக இப் படி ஒன்றோடொன்று பரபாகமாகப் பொருந்தி யுள்ள திருவடிவின் ஒளியானது எனது கண்களுக்குப் பூர்ண த்ருப்தியையுண்டாக்கவற்றோ? (அப் படிப்பட்ட காலம் என்றைக்கோ?)

பார்யேத கிஞ!

* * *—எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே தோன்றும் பரஸ்பரப்பாக சோபைகளை அற்புதமாகப் பேசியருளுகிறார். திவ்யமங்கள விக்ரஹகாந்தியோ இந்தீவர காந்தி பரம்பிணற்போன்றுள்ளது; திருமுகம் திருக்கைத்தலம் திருவடித்தலம் முதலான வற்றிலே தோன்றும் காந்தியோ அரவிந்த காந்தி பரம்பிணற்போன்றுள்ளது; மந்த ஹாஸ்முக்தா ஹாராதிகளிலே தோன்றும் காந்தி நிலாவொளி பரம்பிணற்போன்றுள்ளது; கௌஸ்துப பீதாம்பாரதிகளிலே தோன்றும் காந்தி ஸுவர்ணச்சாயை பரம்பிணற் போன்றுள்ளது. ஆகவிப்படி பரஸ்பர பரபாக சோபையை வஹித்திரா நின்ற தேவரீ ருடைய விலக்ஷண திவ்யமங்கள விக்ரஹ காந்தியானது. அடியேனுடைய கண்களின் பட்டினியைத் தீர்த்துப் பரிபூர்ண பாரணையாகவேணுமென்றாராயிற்று. ... (75)

त्वां सेवितं जलजचक्रगदासिंहाक्षैस्तार्क्ष्यैः सैन्यपतिनाऽनुचरैस्तथाऽन्यैः ।

देव्या श्रिया सह लसन्तमन्तमोगे भुञ्जीय साञ्जलिसङ्कुचिताक्षिपक्ष्मा ॥७६॥

த்வாம் ஸேவிதம் ஐலஜசக்ரகதாஸிசார்ங்கை:

தார்க்ஷ்யேண ஸைந்யபதிநாநுசரைஸ் ததாந்யை:,

தேவ்யா சரியா ஸஹ லஸந்தமநந்தபோகே

புஞ்ஜீய ஸாஞ்ஜலிரஸங்குசிதாக்கிபக்ஷ்மா.

76

ஐலஜ சக்ர கதா அஸி சார்ங்கை: (எம்பிரானே!) சங்கு சக்கரம் கதை வாள் வில் ஆகிய பஞ்சாயுதங்களாலும் பெரிய திருவடி யாலும் ஸைநாபதியாழ்வானாலும் மற்றுமுள்ள அநுசரர்களாலும் ஸேவிக்கப்பட்டவனாயும், திரு வனந்தாழ்வானது திருமேனியின்மீது பூநீதேவி யோடு கூட விளங்குபவனுமுள்ள. உன்னைக் கண்ணிமை கொட்டாமல் அஞ்ஜலி ஹஸ்தனாய்க் கொண்டு அநுபவிக்கக் கடவேன்.

* * *—பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் திகழவும், பெரிய திருவடி ஸைநாபதியாழ்வான் முதலான நித்ய கிங்கரர்கள் புடை குழவும் பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடத் திருவனந்தாழ்வான் மீது விளங்கா நின்ற தேவரீரைக் கண்ணிமைத்தலின்றியே கையு மஞ்ஜலியுமாய் நின்று ஸேவிக்கக் கடவேனென்றாராயிற்று. ... (76)

कैङ्कर्यनित्यनिरतैर्भवदेकभोगैर्नित्यैरनुक्षणवीनरसार्द्रभावैः ।

नित्याभिवान्छितपरस्परनीचभावैर्मदैवतैः परिजनैस्त्व.सङ्गसीय ॥७७॥

கைங்கர்ய நித்யநிரதைர் பவதேகபோகை:

நித்யைரநுகுணநவிநரஸார்த்ரபாவை:,

நித்யாபிவாஞ்சித ப ஸ்பர நீசபாவை:

மத்தைவதை: பரிஜனைநஸ் தவ ஸங்கஸீய.

77

கைங்கர்ய நித்ய நிரதை: பவத் ஏக ஒழிவில் கால்மெல்லாமுடனாய் மன்னி ஆட்செய் பவர்களாயும் அநந்ய போக்யத்வஸ்வரூபத்தில் தலை நின்றவர்களாயும் நித்யவித்தர்களாயும் க்ஷணந் தோறும் புதிது புதிதாக விளைகின்ற பகவதநுபவ ருசியினால் உருகின நெஞ்சையுடையராயும் பாக வதர்களுக்குள் பரஸ்பரம் சேஷத்வத்தையே ஸதா விரும்புமவர்களாயும் அடியேனுக்குத் தெய்வமாகக் கொண்டாடத் தக்கவர்களாயுமிருக்கிற தேவரீரு டைய அடியார்களோடுடனே கூடிவாழக்கடவேன்,

ஸங்கஸீய,

* * *—நம்மாழ்வார் *அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ* என்று, பாரித்ததும் அடியார்களின் திரளிலே கலந்து பரிமாறுவதற்கே. பிறகு பேறு பெற்றதாகச் சொல்லுமிடத்தும் *வந்தவரெதிர் கொள்ள மாமணி மண்டபத்து அந்த மில்பேரீன்பத்து அடியரோடிருந்தமை* என்று அடியார்கள் திரளில் கலந்து பரிமாறப் பெற்றபடியையே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார். ஆகவே திருநாட்டில் பெறும்பேறு அதுவேயென்று ஆழ்வாருடைய ஸித்தாந்தமாகையாலே அதனையடியொற்றியே இந்த ச்லோகமருளிச் செய்தாராயிற்று. கீழ்ச்லோகத்தில் “ந்வாம் புஞ்ஜீய” என்று பகவதநுப வத்தில் பாரிப்புக் காட்டினாராகிலும் அதைப் பூர்வபகஷமாக்கி இதனையே ஸித்தாந்தமாக வருளிச் செய்ததாய்க் கொள்ளக்கடவது. தனியேயிருந்து பகவதநுபவம் செய்வதிற் காட்டிலும் அடியார் திரளிலே அந்வயித்திருந்து அது செய்கை மிகவும் ரஸித்திருக்கு மாகையாலே இங்ஙனே யருளிச் செய்தபடி, பாகவத கோஷ்டியில் கலந்து பரிமாறுவது பகவதநுபவத்தின் ஸாரஸ்யம் விஞ்சுகைக்கேயிறே.

நித்யாபிவாஞ்சித பரஸ்பரேசபாவை என்றவிடத்து “கேசவா புருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவென்று பேசுவாரடியார்கள் எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார் களே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும், “ஹரிபக்த தாஸ்ய ரஸிகர்ஃ பரஸ்பரம் க்ரய விக்ரயார்ஹதசயா ஸமிந்ததே” என்ற யதிராஜஸப்ததி ஸுலக்தியும் அநுஸந்தேயம். [மத்தைவதை:] *கடன்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரைக் கொண்டாடும் நெஞ்சடை யார் அவரெங்கள் குல தெய்வமே* என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. ... (77)

(மேல் மூன்று ச்லோகங்கள் குளகம்.)

यकिञ्चिदुज्ज्वलमिन्द यदुपाख्ययाऽऽहुस्सौन्दर्यमृद्धिरिति यन्महिमांशलेशः ।

नामैव यां श्रियमुशन्ति यदीयधाम त्वामामनन्ति यतमा यतमानसिद्धिः ॥७८॥

யத்கிஞ்சி துஜ்ஜ்வலமிதம் யதுபாக்க்யயாஹு:
ஸௌந்தர்யம் ருத்திரிதி யந்மஹிமாம்சலேச:
நாம்நைவ யாம் சரியமுசந்தி யதியதாம்
த்வாமாமநந்தி யதமா யதமாந ஸித்தி:.

78

या वै त्वयाऽप्युद्विमन्यन्तलभ्या याऽन्तर्हितेति जगदुन्मथनोद्यतोऽभूः ।

या च प्रतिक्षणमपूर्वसानुक्थैर्भावैर्भवन्तमभिनन्दयते सदैव ॥७९॥

யா வை த்வயாப்யுதநிமத்தநயத்நலப்யா
யாந்தர்ஹிதேதி ஜகதுந்மதநோத்யதோபூ:
யா ச ப்ரதிக்ஷணமபூர்வரஸாநுபந்நை:
பாவைர் பவந்தமபிநந்தயதே ஸநைதவ.

79

रूपश्रिया गुणगणैर्विभवेन घाम्ना भावैर्हृदामधुरैश्चतुरैश्चरित्रैः ।

नित्यं त्वैव संहर्शी श्रियमीश्वरी तां त्वां चाञ्जितः परिचरेयमुदीर्णभावः ॥८०॥

ரூபச்ரியா குணகணர் விபவேந தாம்நா
பாவைருதாரமதுவரச் சதுரைச் சரித்தரை:
நித்யம் தவையவ ஸத்ருசீம் சரியமீச்வரீம் தாம்
த்வாஞ்சாஞ்சித: பரிசரேய முதிர்ணபாவ:.

80

உஜ்ஜ்வலம் யத்கிஞ்சித் இதம் யத்
உபாக்ச்யயா ஆஹு: ஸௌந்தர்யம்
சூத்தி: இதி யந்மஹிம அம்ச லேச:,
யாம் நாம்நா ஏவ ச்ரியம் உசந்தி,
த்வாம் யதீய தாம் ஆமநந்தி. யதமா யத

மாந ஸித்தி:

யா வை த்வயாஅ: உததி மந்தந யத்ந
லப்யா, யா அந்தர்ஹிதா இதி ஜகத்
உந்மத: உத்யத: அபூ: யா ப்ரதிஃ
ணம் அபூர்வஸ அநுபந்தை: பாவை:

பவந்தம் ஸதா ஏவ அபிந்தயதே.

ரூப ச்ரியா குண கணை: விபவேந
தாம்நா உதார மதுரை: பாவை: சதுரை:
சசித்ரை: நித்யம் தவ ஏவ ஸத்ருசீம்
தாம் ஈச்வரீம் ச்ரியம் த்வாம் ச அஞ்சித:

உதீர்ண பாவ: பரிசயேம்.

மிகுந்த வொளியுடையதாகவுள்ளது யாதொன்
றுண்டோ அப்படிப்பட்டதை யாவனொரு பிராட்
டியின் திருநாமத்தினால் சொல்லுகின்றார்களோ.
(உலகில்) ஸௌந்தர்ய மென்றும் ஸம்பத்தென்
றும் சொல்லப்படுமவை யாவனொரு பிராட்டியின்
மஹிமையினது லவலேசமோ. யாவனொரு பிராட்
டியைத் திருநாமத்தினாலேயே ஸூர்யென்று சொல்லு
கின்றார்களோ, (எம்பெருமானாகிய) தேவரீரை யாவ
னொரு பிராட்டியினுடையதான ஸ்தானமாகச்
சொல்லுகின்றார்களோ, யாவனொரு பிராட்டி
யானவள் யோகிகளின் ஸித்தியே வடிவெடுத்
தவளோ, (78)

யாவனொரு பிராட்டி தேவரீராலும் கடல்கடைகை
யாகிற முயற்சியினால். பெறாததக்கவளாயிருக்கின்
றளோ, யாவனொரு (ஸீதா) பிராட்டி (பஞ்சவடி
யில் ராவணபஹார வியாஜத்தினால்) மறைந்தா
ளென்று ஜகத்தையெல்லாம் உபஸம்ஹாரம் செய்
வதில் தேவரீர் உத்யோகித்ததோ, யாவனொரு
பிராட்டி க்ஷணந்தோறும் அபூர்வமான [புதிதுபுதி
தாகத் தோன்றுகின்ற] சுவைச் செறிவையுடைய
பாவபந்தங்களினால் தேவரீரை இடை வீடின்றி
உகப்பிக்கின்றார்களோ, (79)

வடிவழகினாலும் திருக்குணங்களினாலும் அவ
தாரத்தினாலும் தேஜஸ்ஸினாலும் (அல்லது) இருப்
பிடத்தினாலும் மிகப் பெரியவையாய் மதுரங்க
ளான சித்தவ்ருத்திகளினாலும் சதிரான நடத்தை
களினாலும் எப்போதும் தேவரீருக்கே ஏற்றிருப்
பவளான அந்தப்பெரிய பிராட்டிபையும் தேவரீ
ரையும் அடியேன் அடைந்தவனாகி கைங்கர்யமனோ
ரதம் விஞ்சப் பெற்றவனாய் அடிமைசெய்யக்
கடவேன். ... (80)

இம்முன்று ச்லோகங்களுக்கு சேர்ந்து ஏகாந்வயமாதையாலே குளகமெனப்படும்.

* * *—இம்முன்று ச்லோகங்களினாலும் *கோலத்திருமாமனளோடு உன்னைக்
கூடி அடிமை செய்யக் கடவேனென்று இருவருமான சேர்த்தியிலே தமக்குள்ள மனோ
ரதத்தை ஆவிஷ்கரித்தருளுகிறார். இம்முன்று ச்லோகங்களும் பெரியபிராட்டியாருடைய
பெருமையைப் பரக்கப் பேசுவன. ஸூஸ்தவத்தில் *ஐச்வர்யம் யதச்சஷ்பும்ஸி யதிதம்
ஸௌந்தர்யலாவண்யயோ ரூபம் யச்சஹி மங்களம் கிம்பி யல்லோகே ஸதித்யுச்யதே.
தத்ஸர்வம் த்வததீநமேவ* என்ற ச்லோகத்தினால் மிகவிரிவாக விளக்கப்பட்ட விஷ
யத்தை இங்கு "யத்கிஞ்சிதுஜ்ஜ்வலமிதம் யதுபாக்ச்யயாஹு: ஸௌந்தர்யம்ருத்திரிதி யந்
மஹிமாம்ச லேச:" என்ற இரண்டு பாதங்களினால் சுருக்கி அருளிச் செய்தபடி. ஆள
வந்தார் சதுச்ச்லோகியில் *ஸ்ரீரீத்யேவ ச நாம தே பகவதி ப்ரம: கதம் த்வாம் வயம்*
என்றருளிச் செய்ததையடியொற்றி *நாம்நைவ யாம் ச்ரிய முசந்தி* என்றருளிச்செய்த
படி. [யதீயதாம் த்வாம் ஆமநந்தி] *அலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை
யுறைமார்பா!* என்று ஆழ்வாரும், *சுகர்த்த யஸ்யா பவநம் புஜாந்தரம்* என்று ஆள
வந்தாரும் அருளிச்செய்தது காண்க. [யதமா யதமாநஸித்தி:] யதமா என்றது (யா)

என்றபடி. மேலே, யதமாநாநாம் ஸித்தி:— யதமாந ஸித்தி: என்று ஷஷ்டிதத்புருஷன். பகவத்கீதையில் (7-3.) *மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு* கச்சித் யததி ஸித்தயே. யததாமபி கௌந்தேய கச்சிந்மாம் வேத்தி தத்வத: என்று ச்லோகத்தில் 'யததாம்' என்று சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளே இங்கு 'யதமாந' சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டவர்கள். ஸித்தி பெற முயல்பவர்களைச் சொல்லுகிறது யதமாந: என்று. அவர்களுடைய ஸித்தி லக்ஷம் கடாஷுத்தினால்லது வேறொன்றினாலுமுண்டாகாதாதலால் இவளையே யதமாந ஸித்தி யென்கிறது. ... (78)

79. [யா வை த்வயாபி உதநிமந்தயத்நிலப்பா] ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் "யதர்த்தம் அம்போதிரமந்தி" என்றருளிச் செய்ததையடியொற்றி இது அருளிச்செய்கிறபடி. ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் "உந்மூல்யாஹர மந்தராத்ரிம்" என்கிற ச்லோகத்தினால் கடல்கடைந்த வரலாற்றை விரிவாகச் சொல்லி "பலேக்ரஹிர் ஹி கமலாலாபேந ஸர்வ: ச்ரம:" என்று தலைக்கட்டிற்று. "அண்ணல் செய்து அலைகடல் கடைந்து அதனுள் கண்ணுதல் நஞ்சுண் ணக் கண்டவனே! விண்ணவரமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம் பெருமானே!" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். [யா அந்தர்ஹிதேதிஜகதுந்மதநோத்யதோபூ:] பிராட்டியின் பிரிவிலே பெருமாள் "ஜகத் ஸசைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்" என்றதாக ஸ்ரீமதி முனிவர் கூறியிருக்கையாலே இங்ஙனே அருளிச்செய்தபடி. "ராவணாபஹ்ரு தேதி" என்னுமல் அந்தர்ஹிதேதி என்கையாலே பிராட்டி இலங்கை புகுந்தது ராவணா பஹாரத்தாலேயன்று. ஸ்வேச்சையாலே யென்னுமிடம் ஸூசிதமாகிறது. "இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியை விவரித்தருளுமிடத்து மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலைவ காண்மின் :— "பிராட்டி யென்னுதே சிறையிருந்தவளென்றருளிச் செய்தது அவளுடைய தயாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, தேவ தேவ திவ்ய மஹி விபான தன் பெருமையையும் சிறையிருப்பின் தண்மையையும் பாராதே தேவஸ்த்ரீ களின் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தது தயாபரவசையாயிதே. ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக் குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே இச்சேதநர் விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்க வந்து பிறந்து இவர்கள் பட்டதைத் தானும் பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே நிருபாதிக மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தால் வந்த நிரதிசய வாத்ஸல்யத் துக்கும் ப்ரகாசகமிதேயிது. இந்த குணதிக்யத்தை வெளியிடுகைக்காகவிதே பரமா சார்யரான நம்மாழ்வார். *தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள்* என்றருளிச் செய்தது. அவளுடைய திவ்ய ஸூக்தியிதே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது கர்ம நிபந்தநமாகிவிதே. ஆச்ரிதரான தேவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தன்னுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச் செய்த தாகையாலே ஏற்றத்துக் குடலாமித்தனையிதே." என்று.

[யா ச ப்ரதிஷ்ணமித்யாதி] நிரந்தரம் அநுபவியா நின்றாலும் நித்யாபூர்வமாகத் தோற்றுகின்ற சுவையின்பம் தொடர்ந்து செல்லப்பெற்ற ஸாத்விகாதிபாவங்களினால் தேவரீரை எப்போதும் உகப்பிக்கின்றாள் யாவளொருத்தியோ. (79)

[80. ரூபச்ரியேத்யாதி.] ஸௌந்தர்ய லாவண்ய ஸௌகுமார்யாதிகளாலும், தயா வாத்ஸல்யாதி குணஸமூஹங்களாலும் ஒக்க அவதரிக்கையினாலும் ஸ்தானப் பெருமை யினாலும் கம்பீரமதுரங்களான சித்த வருத்திகளாலும் ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷண ஸமர்த்தங் களான செய்கைகளினாலும், *துல்ய சீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜ: லக்ஷணம், ராகவோர் ஹதி வைதேஹீம் தஞ்சேயமஸிதேக்ஷண.* இத்யாதிகளில் பேசப்பட்ட ஆநுரூப்யத்தை யுடையளாய், *ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்* என்னப்பட்ட ஐச்வரியத்தையுமுடையளான பிராட்டியும் தேவரீருமான சேர்த்தியிலே அடியேன் அணுகி நின்று, *வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டுநாம்* என்கிற கைங்கர்ய மனோரதம் விஞ்சி நின்று அத்தாணிச் சேவகம் செய்யக்கடவேன் என்றாராயிற்று. ... (80)

या विभ्रती स्थिरचरामकमेव विश्वं विधम्भरा परमया क्षमया क्षमा च ।

तां मातरं च पितरं च मन्तमस्य व्युच्छन्तु रात्रय इमा वरिष्यतो मे ॥८१॥

யா பிப்ரதீ ஸ்திரசராத்மகமேவ விச்வம்
விச்வம்பரா பரமயா க்ஷமயா க்ஷமா ச,
தாம் மாதரஞ்ச பிதரஞ்ச பவந்தமஸ்ய
வ்யுச்சந்து ராத்ரய இமா வரி வஸ்யதோ மே.

81

யா ஸ்திரசராத்மகம் விச்வம் பிப்ரதீ (எம்பிரானே!) யாவளொரு பூமிப்பிராட்டியான
வள் ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸகல ஜகத்தையும்
ஏவ விச்வம்பரா, பரமயா க்ஷமயா வஹிப்பவளாயிருந்து கொண்டே 'விச்வம்பரா'
க்ஷமா ச; தாம் மாதரஞ்ச பிதரம் என்று பெயர் பெறுகின்றாளோ, சிறந்த பொறு
பவந்தஞ்ச வரிவஸ்யத: அஸ்ய மே மையினால் 'க்ஷமா' என்று பெயர்பெறுகின்றாளோ,
இமா: ராத்ரய: வ்யுச்சந்து. அந்தத் தாயையும் தந்தையாகிய உன்னையும்
சேர்த்துக் கைங்கரியம் பண்ண விரும்பியிருக்கு
மடியேனுக்கு இந்த ஸம்ஸாரகாளராத்ரிகள் விடிந்
தனவாகட்டும்.

* * *—பெரிய பிராட்டியாருடைய சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யக் குதூஹலித்
திருக்கும்படியைக் கீழ்ச்லோகத்திலேயருளிச்செய்தாராய் நின்றார்; பூமிப்பிராட்டி
யாருடைய சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யக் காதலிக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறாரிதில்.
பூமிப்பிராட்டியாருக்கு விச்வம்பரா என்றும் க்ஷமா என்றும் இரண்டு திருநாமங்
களுண்டே; அவை கேவல ரூபியாலன்று; யோகார்த்த பௌஷ்கல்யமுடையவையே
யென்று பூர்வார்த்தத்தினால் முதலிக்கிறார். ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான விச்வத்தையும்
வஹிக்கையினாலே விச்வம்பரையானான்; எல்லாகடந்த பொறுமைக் குணத்தின் யோகத்
தாலே க்ஷமையானான். அதற்கு மேலே ஸர்வ ஸர்தாரண நிருபாதிக மாத்ருத்வமு
முண்டாயிருந்தது. அப்படிப்பட்ட பூமிப்பிராட்டியாரும் *தஞ்சமாகிய தந்தையான
தேவாரூமான சேர்த்தியிலே அடியேன் அடிமை செய்து கொண்டிருக்க, இரவும் பகலும்
கலசியிருக்கையன்றிக்கே எப்போதும் விடிந்த பகலாகவே என் காலம் கழிய
வேனுமென்கிறார். திருநாட்டிலே திவாராத்ர விபாக மில்லையிறே.

வ்யுच्छन्तु (வ்யுச்சந்து.) —இது அபூர்வமான க்ரியாபதம்; விசேஷித்து வேதத்தில்
வழங்குமது. விடிந்ததாகட்டு மென்று பொருள். ராத்ரய: என்ற கர்த்ருபதத்திற்குச்
சேர இந்த க்ரியை ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. இரவின்றிக்கே பகலேயாயிருக்கக்கடவ
தென்றவாறு. வரிவஸ்யத: என்ற ஷஷ்ட்யந்தபதம் வர்த்தமானார்த்த சதர்ப்ரத்யயாந்தம்;
வர்த்தமானஸாம்பியே வர்த்தமானவத் வா என்றது காண்க! ... (81)

भावैस्त्वारमधुरैर्विविधैर्विलासैर्भविमसितकटाक्षनिरीक्षौघ ।

या त्वन्मयी त्वमपि यन्मय एव सा मां नीला नितान्तसुरीकुस्तामुदारा ॥८२॥

பாவைருதாரமதுரைர் விவிதைத் விலாஸை:
ப்ருவிப்ரமஸ்மித கடாஷ நிர்க்ஷணச் ச,
யா த்வந்மயி த்வமபி யந்மய ஏவ ஸா மாம்
நீளா நிதாந்தமுரீகுருதாமுதாரா.

82

உதாரமதுரை: பாவை: விவிதை: (எம்பிரானே!) கம்பீர மனோஹரங்களான சித்த
வ்ருத்திகளாலும் பலவகைப்பட்ட ச்ருங்கார
விலாஸை: ப்ருவிப்ரம ஸ்மித கடாக்ஷ
சேஷ்டிதங்களாலும், புருவவிலாஸம் புன்முறுவல்
நிரீக்ஷணச் ச யா த்வம்மயீ, த்வமபி
கடைக்கணிப்பு ஆகிய இவைகளாலும் யாவனொரு
யிநுக்கின்றனோ, நீயும் யாவனொரு நீளாதேவியிற்
யம்மய ஏவ, ஸா உதாரா நீளா மாம்
காட்டில் வேறுபடாதிருக்கின்றனோ, உதாரை
யான அந்த நீளாதேவியானவள் அடியேனைப்
நிதாந்தம் உரீகுருதாம். பரிபூர்ணமாக அங்கீகரித்தருளவேணும்.

* * *—கீழிரண்டு ச்லோகங்களில் ஸ்ரீ பூதேவிகளின் சேர்த்தியை அநுஸந்தித்
தார். இதில் நீளாதேவியை யநுஸந்தித்து அவளுடைய அங்கீகாரத்தைப் பார்த்திக்கிறார்.
கம்பீரமனோஹரங்களான சித்த வ்ருத்திகளாலும், அந்த சித்த வ்ருத்திகளுக்கு ஸூச
கங்களான ச்ருங்கார சேஷ்டிதங்கள் பலவற்றாலும், புருவநெறிப்பு புன்முறுவல் கடைக்
கண்ணோக்கம் ஆகிய இவற்றாலும் யாவனொரு நீளாதேவிரூடைய தாதாத்மியத்தை
யடைவதும் தேவரீர் யாவனொரு நீளாயின் தாதாத்மியத்தையடைவதுமாயிருக்கின்றதோ.
அப்படிப்பட்ட நீளாதேவி அடியேனையாட் கொண்டருளவேணுமென்றாயிற்று.

“யா த்வம்மயீ” இத்யாதி மூன்றாவது பாதத்திற்குச் சேர *மகஸ்வீ தத்கதஸ் தஸ்யா
நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித: என்ற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகமநுஸந்தேயம். பரஸ்பரமுண்
டான இனிமையைச் சொன்னபடி. ... (82)

भावैरनुक्षणमपूर्वरसानुविद्धैरत्यद्भुतैरभिवैरभिन्व्य देवी: ।

भृत्यान् यथोक्तिपरिच्छदिनो यथाहं संभाव्यन्तमभितो भावन् ! भवेयम् ॥८३॥

பாவைரநுகுணமபூர்வ ரஸாநுவித்தை:
அத்யத்புதைரபிநவைரபிநந்த்ய தேவி:
ப்ருத்யாந் யதோசித பரிச்சதிதோ யதார்ஹம்
ஸம்பாவயந்தமபிதோ பகவந் பவேயம்.

83

பகவந்! அநுகுணம் அபூர்வரஸஅநு பகவானே! க்ஷணந்தோறும் அபூர்வமாயிருக்கின்ற
வித்தை: அத்யத்புதை: அபிநவை: ச்ருங்கார ரஸவிசேஷத்தோடே கூடி அத்யாச்சர்
பாவை: தேவி: அபிநந்த்ய யதோசித யங்களாய் புதிது புதிதாயிருக்கின்ற சித்தவ்ருத்தி
பரிச்சதித: ப்ருத்யாந் யதார்ஹம் ஸம்பா களாலே பிராட்டிமார்களை உகப்பித்து, தங்க
வயந்தம் பவந்தம் அபித: பவேயம். ளுக்கு உரிய கைங்கர்யோபகரணங்களை யுடைய
வர்களான (நித்யஸூரிகளான) கிங்கரர்களை யதா
யோக்யமாக ஸத்கரியா நிற்கிற பரமபதநாதனான
வன்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு வர்த்திக்கக்கடவேன்.

* * *—அந்தமில் பேரின்பத் திருவோலக்கத்திலே அந்வயித்து முன்னமகு பின்
னமகு பிபக்கத்தமகு ஆகிய எல்லாவழகுகளையும் அநுபவிக்கச் சுற்றிலும் வலம்வர
வேணுமென்கிற விருப்பத்தை வெளியிடுகிறாதிதில். க்ஷணந்தோறுமிட்டு மாறினாற்
போலே அப்பெர்முதைக்கப்பொழுது நவம்நவமாய்த் தோன்றுகிற ஆச்சரியமான
ஸாத்விகாதி பாவங்களாலே, கீழ்ச்சொன்ன பிராட்டிமார்களை யுகப்பித்து, சத்ரசாமர
வேத்ராநி கைங்கர்யோபகரணங்களைக் கொண்டிருக்கிற ஸேநாபதியாழ்வான் முதலான
நித்ய கிங்கரர்களை அவரவர்களின் அதிகாரங்களுக்குத் தக்கபடி ஸத்கரித்துக்கொண்
டிருக்கும் தேவரீரை அந்நிலைமையிலே இப்பரிசுபெற அடியேனுமொருவனுளென்று
காட்டிக்கொண்டு முன்னும் பின்னும் ஸேவித்து நிற்கக்கடவே னென்றாயிற்று.

“अभिवन्व संभाव्यन्तम्” என்று அந்வயம்.

(83)

हा हन्त हन्त ! हतकोऽसि खलोऽसि विष्णो मुखनहो ! अहमिदं किमुवाच वाचा ।

त्वामङ्ग ! मङ्गल्युणास्पदमस्तद्देयम् आः ! सर्वमेव कथमर्हति मादङ्गः ॥८४॥

ஹா ஹந்த ஹந்த ! ஹதகோஸ்மி கலோஸ்மி திங் மாம்
முஹ்யந்தஹோ அஹமிதம் கிமுவாச வாசா,
த்வாமங்க ! மங்களகுணஸ்பதமஸ்த ஹேயம்
ஆ: ஸ்மர்த்துமேவ கதமர்ஹதி மாத்ருகம்ஹ:..

84

ஹா ஹந்த ஹந்த ! ஹதக: அஸ்மி கல:
அஸ்மி, மாம் திக்; அஹோ முஹ்யந்
அஹம் வாசா இதம் திம் உவாச;
அங்க ! மங்களகுணஸ்பதம் அஸ்த
ஹேயம் த்வாம் மாத்ருக் அம்ஹ: ஆ:
ஸ்மர்த்துமேவ கதம் அர்ஹதி.

(எம்பிரானே!) ஐயோ ஐயோ! கெட்டேன்! வாழ்
வில்லை; நான் அதி துஷ்டன், கெடுவேன் கெடு
வேனே; விஷயாந்தரங்களில் வியாமோஹமுடைய
நான் (பகவத் விஷயப்ரவணன்போல) வாயினால்
என்னசொன்னேனந்தோ!, என்னைப்போன்ற பாப
பிண்டம் அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந
னான வுன்னை நெஞ்சினால் நினைக்கவே யோக்யதை
யுடையதன்றே.

* * *—எமபெருமான் திருவோலக்கத்திலே நித்யகைங்கரியம் பண்ணப்பெற
வேணுமென்று பாரித்து நின்றார் கீழ்; அப்பரம புருஷனுடைய எல்லையற்ற உயர்நலங்
களையும் தம்முடைய எல்லையற்ற தாழ்வுகளையும் நினைத்து *அம்மானுழிப்பிரானவ
னெவ்விடத்தான்யானார்* என்றாற்போலே திருவுள்ளத்திலேபட்டு, உத்தமோத்தமனான
அவனெங்கே! அதமாதமனான நானெங்கே!; தேவர்களுக்கு அர்ஹமான புரோடா
சத்தை நாய், விரும்புவதுபோலன்றோ மஹான்களுக்கே உரித்தான பகவத் கைங்கர்
யத்தை நாயினேன் விரும்புவது; மதிகெட்டு இப்படியும் விரும்பலாமோ? ஸம்ஸார
நாற்றமேயறியாத நித்யஸூரிகள் ஆசைப்படக்கடவதான நித்யகைங்கர்யத்தை நித்ய
ஸம்ஸாரியான நான் ஆசைப்படுவதானது பேதைமையன்றோ, ஹாஹா! என்ன ஸாஹ
ஸமான காரியம் செய்யத் துணிந்தோம்! என்று தம்மைத் தாமே வெறுத்துக்கொள்ளு
கிறார்.

அந்தோ! பாவியேன் கெட்டேன் கெட்டேன்!!, என்னை மறந்தன்றோ சில
பிதற்றினேன்; பாவியேன் என்னொன்னேனானேன்; அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணை
கதானரான தேவரீரை இந்த பாபபிண்டம் ஸ்மரிக்கவும் தகாதன்றோ என்கிறார்.

मादङ्गः (मात्ருकम्ஹ:) = என்னைப்போன்ற பாபி என்னவேண்டுமிடத்தில்
'என்னைப்போன்ற பாபம்' என்று, தம்மைப் பாபமாகவே சொல்லிக்கொண்டது பாப
ப்ராகர்யத்தைப்பற்றி. பாபமே வடிவெடுத்தன்றோ நானிருப்பது என்கிறார்போலும்.
மூன்றும்பாதத்தில் அங்க! என்றது ஸம்போதநார்த்தகமான ஒரு அவ்யயம். (84)

अहः प्रसह्य विनिगृह्य विशोष्य बुद्धिं व्यापूय विधमशिवं जनुषाऽनुवदम् ।

आधाय सद्गुणगणानपि नाहमर्हः त्वत्पादयोर्धदहमत्र चिरान्निममः ॥८५॥

அம்ஹ: ப்ரஸஹ்ய விநிக்ருஹ்ய விசோத்ய புத்திம்
வ்யாபூய விச்வமசிவம் ஜநுஷாநுபத்தம்,
ஆதாய ஸத்குண கணநபிநாஹமர்ஹ:
த்வத்பாதயோ:, யதஹமத்ர சிராந்நிமக்ந:..

85

ஸ்ரீவை துண்டஸ்தவம்.

அம்ஹ: ப்ராஸஹ்ய விரீக்ருஹ்ய புத்திம்
விசோத்ய ஜநுஷா அநுபத்தம் விச்வம்
அசிவம் வ்யாநாய ஸத்ருணகணாந்
ஐதாயாபி த்வத்பாதயோ: அஹம்
கார்ஹ: யத் அஹம் அத்ர சிராத்
நிமக்ந:.

(எம்பிரானே!) எனது பாபத்தை பலாத்காரமாகப்
போக்கிக்கொண்டும் புத்தியை சுதந்தரமாகக்கொண்
டும் ஜந்மாநுபந்தியான தீதுகளையெல்லாம் உத
றித்தள்ளியும் ஸத்ருண ஸமூஹங்களையுண்டாக்கி
யுங்கூட நான் உன் திருவடிகளுக்கு யோக்யனாக
மாட்டேனே; ஏனென்றால், இப்பிறவிக்கடலுள்
நான் நெடுங்காலமாக மூழ்கியிருப்பவனன்றே.

* * *—கீழ்ச்லோகத்தில், தம்முடைய பாபப்ராசர்யத்தை நினைத்து அயோக்ய
தாநுஸந்தானம் பண்ணி நின்ற ஆழ்வானை நோக்கி எம்பெருமான், “வாரீர்! பாபப்ரா
சர்யத்தைப்பற்றி நீர் அஞ்சவேண்டுமதுண்டோ? அதைப்போக்குவது நமக்கு அரிதோ?
மிகவுமெளிதன்றோ; ஆகவே நீர் அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ண ப்ராப்தியில்லை
காணும்” என்று பணிப்பதாகக் கொண்டு இஃது அருளிச் செய்கிறார்; *சுற்று மொன
வட்டஞ்சூழ்ந்து சோதிபரந்தெங்கும் எத்தனை செய்யிலும் என்மகன் முகம் நேரெவ்
வாய்* என்று யசோதைப்பிராட்டி சந்திரனை நோக்கிச் சொன்னது போலே, எம்பெரு
மானே! தேவரீர் என்னைக் கல்யாண தமனாக்க எவ்வளவு முயன்று பார்த்தாலும் அநாதி
காலமாக *வன்சேற்றள்ளல் பொய்நிலத்தவனான என்னை அடிமைக்கு உரியவன்*
கிக்கொள்ள முடியாது என்கிறார். இத்தால், எம்பெருமான் திருவடிகட்குத் தாம் அடி
மைப்படாமலே யொழியவேணுமென்கிறதன்று; இப்படிப்பட்ட தம்மையும் அடிமை
யிலே அந்வயிப்பித்துக் கொள்ளவே போகிறனென்று அத்தலையில் குணைதகர்ஷம்
சொல்லுகிறதத்தனை, அதுதான் அடுத்த ச்லோகத்திலேயே விளங்கும்.

இதில் இரண்டாம் பாதத்தில் வ்யாபூய, வ்யாநாய என்பன பாடபேதங்கள். (85)

जानेऽथ वा किमहमङ्ग ! यदेव सज्ञादङ्गीकरोषि न हि मङ्गलमन्यदस्मात् ।

तेन त्वमेनमुररीकुरुषे जनं चेन्नैवामुतो भवति युक्तरो हि कश्चित् ॥८६॥

ஜானேதவா கிமஹமங்க ! யதேவ ஸங்காத்
அங்கீகரோஷி ந ஹி மங்கள மந்யதஸ்மாத்,
தேந த்வமேந முரரீகு ருஷே ஜநஞ்சேத்
நைவா முதோ பவதி யுக்ததரோ ஹி கச்சித்.

86

அங்க! அதவா அஹம் கிம் ஜானே;
யதேவ ஸங்காத் அங்கீகரோஷி அஸ்மாத்
அந்யத் மங்களம் நஹி; தேந த்வம்
வநம் ஜநம் உரரீகுருஷேசேத். அமுத:
கச்சித் யுக்ததர: வைவ ஹி.

எம்பிரானே! என்னறிவனெழையேன்!; நீ ஸஹஜ
ஸௌஹார்த்தத்தினால் (அடியேனை) அங்கீகரித்
தருளுமளவில அப்படிப்பட்ட அங்கீகாரத்திற்
காட்டிலும் வேறுநன்மை இல்லையன்றே; ஆகவே
அந்த ஸௌஹார்த்தத்தினால் இவ்வடியேனை அங்கி
கரித்தருள்வாயாகில என்னைக்காட்டிலும் வேறொரு
யோக்யன் தேறமாட்டானன்றே.

* * *—எம்பெருமானுடைய இயற்கையின்னருளை நினைத்து ஸமாஹிதராகிறார்.
அடியேன்திறத்துள்ள திமைத்திரள்களைக் காணுமிடத்து தேவரீருடைய திருவடி
களுக்கு அநர்ஹனேபெலாறு அறுதியிட நேர்ந்தாலும், *தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்
ஸதாமேததகர்ஹிதம்* என்றும், *விபீஷணோ வா ஸுகரீவ! யதி வா ராவணஸ்
வ்வயம்* என்றும் அருளிச்செய்து ஆட்கொள்ளவல்ல தேவரீருக்கு ஆகாததுண்டோ?
என்பக்கலில் நானாகஆர்ஜித்த நன்மையொன்றுமில்லை யென்றேனத்தனை போக்கி அத்தலை
யாலே வரும் நன்மையை இவ்வீ செய்து என்னாலாகுமோ? *யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந

லப்யஃ* என்கிறபடியே தேவரீராக விஷயீகரித்தருளுமளவில், அயோக்யனென்று அகலா தொழிகையே யன்றிக்கே, என்னில் மேம்பட்ட யோக்யனில்லையென்று மார்பு தட்டவும் ப்ராப்தமாகுமிதே யென்கிறார்.

“அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும் போது பாதகமும் விலக்கன்று” (143) என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தியம்; இவ்விடத்தில் மணவாள மாமுனிகள் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;— “ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனானவவன் ஸ்வம் மாய்ப் பரதந்த்ரனாயிருக்கிறவிவனை ஸ்வேச்சையாலே பெறநினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரதானமாக எண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதிபந்தகமாக மாட்டாதென்கை. இத்தால் பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வம் காட்டப்பட்டது.” ... (86).

यज्ञाभवाम भवदीयकटाक्षलक्षं संसारगर्तपरिवर्तमतोऽगमाम् ।

आगांसि ये खलु सहस्रमजस्रमेव जन्मस्वतन्महि कथं त इमेऽनुकम्प्याः ॥८७॥

யந்நாபவாம பவதீயகடாக்ஷலக்ஷம்
ஸம்ஸாரகர்த்த பரிவர்த்தம் அதேகமாம,
ஆகாம்ஸி யே கலு ஸஹஸ்ரமஜஸ்ரமேவம்
ஜந்மஸ்வதந்மஹி கதம் த இமேநுகம்ப்யா:.

87

பவதீய கடாக்ஷ லக்ஷம் யத் நாபவாம, (எம்பிரானே!) நீ செய்தருளும் ஜாயமாந கால-
அத: ஸம்ஸார கர்த்த பரிவர்த்தம் அகமாம; யே கலு (வயம்) அஜஸ்ரம் கடாக்ஷத்திற்கு அடியேன் இலக்காகாதொழிந்-
ஜந்மஸ்ர எவம் ஸஹஸ்ரம் ஆகாம்ஸி அதற்குமேலும் ஜன்மங்கள்தோறும் இடைவீ-
அதந்மஹிதே இமே (வயம்) கதம் அநு கம்ப்யா: திருக்க, உன்னுடைய அருளுக்கு எங்ஙனே இலக்-
கம்ப்யா: காவேன்?

* * *—கீழ்ச்லோகத்தில் ஒருவாறு ஸமாஹிதரானவர் மீண்டும் தடுமாற்றங் கொள்ளுகிறாரிதில். இடையறாது செய்த பாவங்கள் கூடுபூரித்துக்கிடக்குமடியேன் பக்கலில் அப்படிப்பட்ட நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் எங்ஙனே விளையும்படியென்று அதிசங்கிக்கிறார். அப்படிப்பட்ட திருவருளுக்கு அடியேன் பாத்திரமாகக் கூடியவனாகில் * ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதக:; ஸாத்விகஸ்ஸ து விஞ்ஜேயஸ்ஸ வைமோக்ஷார்த்த சிந்தக: * என்னும்படியான ஜாயமாந கால கடாக்ஷத்தையே பெற்றிருப்பேனே; அது பெருமையினாலன்றோ ஸம்ஸாரப்படுகுழியிலே வீழ்ந்து உழலாநின்றது; இப்படி மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து நிச்சலும் பாவங்களையே செய்து போந்தவடியேன் (கீழ்ச்லோகத்திலே ப்ரஸ்துதமான) அருளுக்கு எங்ஙனமில்லக்காவேன்! என்கிறார். ... (87).

सत्कर्म नैव किल किञ्चन सञ्चिनोमि विद्याऽप्यवधारहिता न च विद्यते मे ।

किञ्च त्वदञ्चितपदाम्बुजमक्तिहीनः/पात्रं भवामि भगवन् ! भवतो दयायाः ॥८८॥

ஸத்கர்ம ஸதவ கில கஞ்சந ஸஞ்சிதோமி
வித்யாப்யவத்யரஹிதா நச வித்யதே மே,
கஞ்ச த்வதஞ்சித பதாம் புஜபக்திஹீந:
பாத்ரம் பவாமி பகவந் பவதோ தயாயா:.

88

ஹே பகவத்! ஸத்கர்ம கிஞ்சந வைவ பகவானே! ஸத்கருமத்தைச் சிறிதும் செய்கின்றி ஸஞ்சினோமி. அவத்யாஹிதா வித்யாபிச லேன்; நிரவத்யமான வித்யையும் எனக்கில்லை; மே ந வித்யதே; கிஞ்ச த்வத் அஞ்சித உனது சிறந்த பாதாவிந்தத்தில் பக்தியுமில்லா பதாம்புஜ பக்திஹீநஃ, பவதஃ தயாயா; தவனாயிருக்கிறேன், ஆகவே உன்னருளுக்கே பாத்ரம் பவாமி. பாத்ரமாகின்றேன்.

* * *—கீழ்ச்லோகத்தில் “கதம் த இமேநுகம்ப்யாஃ” என்றவர் ஸர்வாத்மநா பகவத் க்ருபையில் நைராச்யங் கொள்ளமுடியுமோ? ஸார்வபௌமனுடைய ஓளதார்யம் ஜந்மதரித்ரணையே இலக்காகக் கொள்ளுமாபோலே எம்பெருமானுடைய க்ருபையும் அகிஞ்சநர்களுையே புகலாகக்கொண்டிருக்குமதாகையாலே அதுதன்னை யறிந்தவிவர் தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுத் திருவருளைப் பிரார்த்திக்கலாமென்று துணிந்து அதுதன்னிலே யிழிகிறார். *இடகிலேனொன்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன், கடவனாகிக் காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன்* என்றும், *கோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்* என்றும், *குளித்து முன்றனலையோம்புங் குறிகொளந்தணமை தன்னை ஒளித்திட்டேனென் கணில்லை நின்கணும் பத்தனல்லேன்* என்றும் அருளிச்செய்த கணக்கிலே, கர்மஜ்ஞாந பக்திகளிலே தமக்கு அந்வயலேசமு மில்லாமையை மூன்று பாதங்களாலே வெளியிட்டு, இப்படிப்பட்ட அகிஞ்சநர்களுையே தேடித்திரியுமதான தேவரீருடைய க்ருபைக்கு அடியேனே இலக்காகிறெனென்று முடிக்கிறார்.

மூன்றாம் பாதத்தில் “த்வதஞ்சிதபதாம்புஜ” என்றவிடத்து த்வத்பதத்திற்குப் பதாம்புஜத்திலே அந்வயம். அது எப்படிப்பட்டதென்றால், அஞ்சிதம்—ஸர்வலோக பூஜித மென்றபடி. ... (88)

किं भूयसा मरुपितेन यदेव किञ्चित्पापाद्मरुपसु वा तदरोषमेषः ।

आननवा शतसहस्रपराधिकृत्वो योऽकार्षमेनमगातिं कृपया क्षमस्व ॥८९॥

கிம் பூயஸா ப்ரலபீதேந யதேவ கிஞ்சித்
பாபாஹ்வமல்பமுந வா ததசேஷமேஷஃ,
ஜாநத் ந வா சதஸஹஸ்ரபரார்த்தக்ருத்வ:
யோகார்ஷ மேநமகதம் க்ருபயா க்ஷமஸ்வ.

89

பூயஸா ப்ரலபீதேந கிம்? பாபாஹ்வம் (எம்பிரானே!) பல பிதற்றியென்? பாபமென்று அல்பம் வஃ உது வா யதேவ கிஞ்சித், பேர்பெற்றது சிறியதோ பெரியதோ. எது எது தத் அசேஷம் ஏஷஃ யஃ ஜாநத்வா நஜா உண்டோ, அதையெல்லாம் தெரிந்தும் தெரியா நத்வா சதஸஹஸ்ர பரார்த்தக்ருத்வஃ மலும் எண்ணிறந்துபடிசெய்து போந்தேனந்தோ, அகார்ஷம், ஏநம் அகதம் க்ருபயா இவ்வடியேனைப் பரம க்ருபையினால் க்ஷமித்தருள க்ஷமஸ்வ. வேணும்.

* * *—க்ஷமாப்ரார்த்தனை பண்ணுதவளவில் க்ருபை பெறுவதில்லையென்னு மிடத்தையும், க்ஷமையை வேண்டினவாறே க்ருபை பெருகப்புகிறதென்னுமிடத் தையும் லோகத்திலே கண்டவராகையாலே க்ஷமாப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறாரிதில்.

[பூயஸா ப்ரலபீதேந கிம்] ‘கிம் பஹுநா’. என்பதுண்டே, ‘அதுதானிது. நானே சங்கிப்பதும் நானே ஸமாஹிதனாவதுமாய்ப் பல பிதற்றுமிதில் ப்ரயோஜனமென்? பாபமென்று பேர்பெற்றவற்றில் சிறியதாகிலுமாம் பெரியதாகிலுமாம், ஒன்றுதப்பாமல் பலவற்றை புத்தி பூர்வகமாகவும், சிலவற்றை ப்ராமாதிகமாகவும் பலகோடி நூறு யிரந்தடவை செய்துபோந்தே னடியேன்; இதனை வாய்விட்டு விரிப்பதஞ் செய்வது

தவிர வேறுகதியற்றவடியேனை அவஸரப்ரதிகையான ஸ்வகீய க்ருபையினாலேயே க்ருபா விஷயமாக்கியருளவேணும் என்றாராயிற்று.

மூன்றாவது பாதத்தில் பரார்த்தம் என்றது ஸங்க்யைகளுக்கு எல்லையாகக் கொள்ளப்படுமது; * पारेपार्थं गणना यदि स्यात्— பாபேபார்த்தம் கணநா யதி ஸ்யாத்* என்பது நைஷதகாவ்யத்தில் பூர்ணர்ஷனுடைய வாக்கு. தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் ஏழாவது காண்டத்தில் இரண்டாவது ப்ரசநத்தில் “शताय खाहा सहस्राय खाहा” என்று தொடங்கி சதம், ஸஹஸ்ரம், அயுதம், நியுதம், ப்ரயுதம், அர்புதம், ந்யர்புதம், ஸமுத்ரம், மத்யம், அந்தம், பரார்த்தம் என்று நின்றது. ... (89)

देव ! त्वदीयचरणप्रणयप्रणयप्रणयिणामनुजायविषयीकृतमप्यहो माम् ।

भूयः प्रधर्षयति वैषयिको विमोहो मत्कर्मणः कतरदत्र समानसारम् ॥९०॥

தேவ ! த்வதீய சரணப்ரணயப்ரவீண
ராமாநுஜார்ய விஷயிக்ருதமப்யஹோ மாம்,
பூய: ப்ரதர்ஷயதி வைஷயிகோ விமோஹ:
மத்கர்மண: கதரதத்ர ஸமாநஸாரம்.

90

தேவ! த்வதீய சரணப்ரணயப்ரவீண எம்பிரானே! உன் திருவடிகளில் அன்புபூண்டிருப்
ராமாநுஜார்ய விஷயிக்ருதம் அபி மாம் பதில் தலைசிறந்தவரான எம்பெருமானாரால் ஆட்
வைஷயிக: விமோஹ: பூய: ப்ரதர் படுத்திக்கொள்ளப்பட்ட அடியேனையும் விஷய
ஷயதி அஹோ, அத்ர மத்கர்மண: மிகவும் பரிபவிக்கின்றதந்தோ!
ஸமாநஸாரம் கதரத்? என்னுடைய கருமத்தோடொத்த வலிதான கரு
மம் வேறொருவர்க்குண்டோ இவ்வுலகில்?

* * * இந்த நிலைமையில் ஆசார்யநாமோச்சாரணம் செய்வது ச்ரேயஸ்கரமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஒருவாறு அதுதன்னைச் செய்கிறார். எம்பிரானே! தேவரீருடைய திருவடிகளில் பக்தியையே நிரூபகமாகக்கொண்ட எம்பெருமானார் அடியேனை நிர்ஹே துகமாக விஷயிகரித்தருளி யிருக்கையாலே அடியேனுக்கொரு குறையில்லை யென் றிராநின்றேன்; இங்ஙனே அடியேன் மஹதவலம்பம் பெற்றிருக்கச்செய்தேயும் *பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ* *கிறிசெய்தென்னைப் புறத்திட்டு இன்னங் கெடுப்பாயோ* என்னும்படியான இருள்தருமா ஞாலத்திலே வைத்திருக்கையாலே விஷயவாஸநை அருமையாலே வைஷயிகவ்யாமோஹம் அடியேனைப் பரிபவிக்கின்றது. *மதநகதநைந் ந க்லிச்யந்தே யதிச்வரஸம்சர்யா: (யதிராஜஸப்ததி.) என்றும், *காமாதி தோஷஹரமாத்ம பதாச்சரிதாநாம்* (யதிராஜலிம்சதி) என்றும் பேசலாம்படி புகழ்பெற்ற எம்பெருமானாருடைய ப்ரிக்ரஹமான வடியேனுக்கு இங்ஙனே நேரத்தகுமோ? நேரக் காண்கையாலே *மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ* என்னும்படி வலிய கருமம் எனக்கே அஸாதாரணமென்று நினைக்கவேண்டியதாகிறது என்கிறார்.

[அத்ர மத்கர்மண: ஸமாந ஸாரம் கதரத்?] இவ்வுலகில் என்னைப்போலே தீவினை செய்தாருண்டோ? என்றபடி. (90)

गर्भेषु निर्भरनिपीडनस्त्रिदेहः क्षोदीयसोऽतिमहतोऽप्यसिद्धस्य जन्तोः ।

जन्मान्तराण्यनुविचिन्त्य परस्सहस्राण्यब्राह्मप्रतिविधिर्निहतश्चरामि ॥९१॥

கர்ப்பேஷு நிர்ப்பரதிபீடந கிந்ததேஹ:
கோதீயஸோதமஹதோப்யகிலஸ்ய ஜந்தோ:
ஜந்மாந்தரணயநு விசிந்த்ய பரஸ்ஸஹஸ்ராணி
அத்ராஹமப்ரதிவிதிர் நிஹதச் சராம்.

91

கோதீயஸு: அதிமஹத: அபி அகி
லஸ்ய ஜந்தோ: கர்ப்பேஷு நிர்ப்பர
திபீடநகிந்ததேஹ: அஹம் பரஸ்ஸஹஸ்
ராணி ஜந்மாந்தரணி அநுவிசிந்த்ய
அத்ரா அப்ரதிவிதி: நிஹத: சராம்.

அதிஷுத்ரமாயும் அதிமஹத்தாயுமிருக்கிற ஸகல
ஜந்துக்களினுடையவும் கர்ப்பங்களில் மிகவும்
உறைந்திருந்ததனாலே வருந்தின தேஹத்தை
யுடையனான நான் பலவாயிரம் ஜந்மாந்தரங்கள்
நேரப்போகின்றவற்றைச் சிந்தைசெய்து அதற்கு
ஒருவிதமான ப்ரதிக்ரியையு மறியாதவனாய்
ம்ருதப்ராயனாய் உழல்கின்றேன்.

* * * இதுமுதல் ஐந்து ச்லோகங்களினால் ஸாம்ஸாரிக துக்கங்கள் தமக்கு மிக
வும் அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடியை அதிமாத்ர நிர்வேதத்தோடே விண்ணப்பஞ் செய்
கிறார். திறந்து விடந்த வாசல்தோறும் நுழைந்து திரியும் பதார்த்தம்போலே நான்
நுழைந்து புறப்படாத யோனியில்லை: அதிஷுத்ரமான பிபிலிகைமுதல் அதிமஹத்
தான கஜஸிம்ஹாதிக்கள்வரையி லுண்டான ஸகல ப்ராணிவர்க்கங்களி னுடையவும்
கர்ப்பங்களிலே புக்கு*. अत्यालकदुतीक्ष्णोणालवगैर्मातृभोजनैः । अतितापिमिरत्यर्थं बंधमानातिवेदनः ॥

क्लेशाविष्कान्तिमाप्नोति जठरान्मातुरातुरः—அத்யாம்ல கடுதீக்ஷ்ணோணலவகைந் மாத்ரு போஜனை:
அதிதாபி ரத்பர்த்தம் வர்த்தமாகாதி யேதக்: க்லேசாந் நிஷ்க்ராந்திமாப்நோதி ஜடராந் மாது
ராதூர: என்கிறபடியே பலவகையான கடுலசங்களை அநுபவித்த வளவேயன்றிக்கே
இன்னமும் நேரப்போகிற அளவுகடந்த ஜந்மாந்தரங்களையும் பற்றிச் சிந்தித்து இதற்கு
நம்மால் செய்யலாவதொரு ப்ரதிகாரமில்லையென்று தளரா நின்றேன். ... (91)

भूयश्च जन्मसमयेषु सुदुर्वचानि दुःखानि दुःखमतिरिच्य किमप्यजानन् ।

मूढोऽनुभूय पुनरेव तु बालभावात् दुःखोत्तरं निञ्चरिश्मसुत्र सेवे ॥९२॥

பூயச் ச ஜந்மஸமயேஷு ஸுதுர்வசாநி
துக்ஃநி துக்ஃக மதிரிச்ய கிமப்யஜாநந்,
மூடோநுபூய புநரேவ து பாலபாவாத்
துக்ஃகோத்தரம் நிஜசரித்ரமமுத்ர ஸேவே.

92

பூயச்ச ஜந்மஸமயேஷு ஸுதுர்வசாநி
துக்ஃகாநி அநுபூய, துக்ஃகம் அதிரிச்ய
கிமி அஜாநந் மூட: புநரேவ து பால
பாவாத் அமுத்ர துக்ஃகோத்தரம் நிஜ

(எம்பெருமானே!) கர்ப்பக்லேசங்களை யநுப
வித்தபிறகும் கர்ப்பத்தில் நின்றும் வெளிப்படுகை
யாகிற ஜனன காலங்களில் இன்னவை இனையவை
யென்று சொல்லமுடியாத துயரங்களை யநுப
வித்து, துக்கந்தவிர வேறென்று மறியாதவனாயும்
அந்தத்துக்கங்களைப் போக்கிக்கொள்ளும் வீரகறி
யாதவனாயுமுள்ள அடியேன் இன்னமும் அவி
வேகத்தினால் பரலோகத்தில் மிகுந்த துக்கத்தை
விளைக்குமதான வல்வினையைச் செய்துபோரு
கின்றேன்.

சரித்ரம் ஸேவே

* * *—கீழ்ச்லோகத்திற் சொன்னபடி கர்ப்பவாஸ காலத்தில் படும் க்லேசங்
களோ அபாரம்; பிறகு கர்ப்பத்திலிருந்து வெளிப்புறப்படுங் காலங்களிலே படும் துயரங்
களோ வாய்கொண்டு சொல்லவொண்ணாதவை; அப்படிப்பட்ட துக்கங்களையும் அநுப
வித்தேன்; சிறிதேனும் ஸுகமநுபவித்திருந்தாலன்றோ அந்த துக்கம் இந்த துக்க
மென்று விசேஷித்துச் சொல்லலாவது; துக்கந் தவிர வேறொன்றில் வ்யுத்தி பண்ணி
யறியேன்; அவிவேகத்தினாலே நான் செய்து போருகிறதத்தனையும் தீவினையேயாதலால்
இனி மேலுள்ள காலமெல்லாம் அநுபவிக்க விருப்பதும் துக்கமே; இதுவாயிற்று
என்னுடைய நிலைமை என்று, எம்பெருமானுக்குக் கடுக இரக்கம் பிறக்குமாறு அரு
ளிச் செய்தாராயிற்று. (92)

भूयांसि भूय उपयन्निविधानि दुःखान्यन्यच्च दुःखमनुभूय सुखश्रमेण ।

दुःखानुबन्धमपि दुःखविमिश्रमलं क्षुद्रं जुगुप्सितसुखं सुखमित्युपासे ॥९३॥

பூயாம்ஸி பூய உபயந் விவிதாநி துஃக்காநி
அந்யச்ச துஃக்க மநுபூய ஸுகப்ரமேண,
துஃக்காநுபந்தமபி துஃக்க விமித்ரமல்பம்
க்ஷுத்ரம் ஜுகுப்ஸிதஸுகம் ஸுகமித்யுபாஸே.

93

பூய: பூயாம்ஸி விவிதாநி துஃக்காநி
உபயந் அந்யச்ச துஃக்கம் ஸுகப்ர
மேண அநுபூய துஃக்காநுபந்தம் துஃக்க
விமித்ரம் அல்பம் க்ஷுத்ரம் ஜுகுப்
ஸிதஸுகம் அபி ஸுகம் இதி
உபாஸே.

(எம்பெருமானே!) பின்னையும் பலவகைப்பட்ட
துக்கங்களை யடைகின்றவனான நான் வேறு
துக்கத்தையும் ஸுகமென்கிற ப்ரமத்தினால் அநு
பவித்து, காலாந்தரத்தில் துக்கத்தை விளைப்ப
தாயும் துக்கமித்ரமாயும் மிகவும் அற்பமாயும்
சிஷ்டகர்ஹிதமாயுமுள்ள வைஷயிக ஸுகத்தை
உண்மையான ஸுகமாகக்கொண்டு விரும்பு
கிறேன்.

* * *—“பேதை பாலகனதாகும்” என்கிற திருமலைப் பாசுரத்தில் அது
என்கிற ஸங்கேதச் சொல்லாலே விவக்ஷிதமான யௌவன பருவத்தில் ஸம்பவங்களைப்
பேசுவதாம் இந்தச்லோகம். மஹா விரக்தாக்ரேஸரரான ஆழ்வானிடத்திலே இப்படிப்
பட்ட வார்த்தைகளுக்கு ஸம்பந்த லேசமுமில்லை கிடர்; அஸ்மதாதிகள் அநுஸந்திக்க
வேண்டியதற்காக அருளிச் செய்துவைக்கிறாரித்தனையிதே. [பூயாம்ஸி பூய உபயந் விவிதாநி
துஃக்காநி] கீழிரண்டுச்லோகங்களிற் சொன்ன வளவேயன்றிக்கே மற்றும் பலவகைப்
பட்ட துக்கங்களையும் அநுபவித்தேன். தற்காலத்தில் இன்பம்போல் தோன்றிப் பிறகு
பெருந்துன்பமாக முடிகின்றவற்றையு மநுபவித்தேன். துக்கத்தோடு தொடர்புள்ள
தாயும் துக்கம் கலசினதாயும் சிஷ்டர்கள் இகழக் கூடியதாயுமுள்ள அதிக்ஷுத்ரஸுகங்
களையும் உத்தமஸுகமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே நசை பண்ணிப்போராரின்றேன். (93)

लोलुपिरिन्द्रियहयैरपथेषु नीतो दुष्प्राप्तुर्ममनोरथमयमानः ।

विद्याधनाभिजनकर्ममदेन कामक्रोधादिमिथ हतधीर्न शनं प्रयामि ॥९४॥

லோலத்பிரிந்த்ரியஹையரபதேஷு நீத:
துஷ்ப்ராப துர்ப்பக மநோரதமத்த்யமாந:
வித்யாதநாபிஜந ஜந்மமதேதக காம
க்ரோதாதிபிச் ச ஹததீர் ந சமம் ப்ரயாமி.

94

லோலத்பி: இந்திரியஹயை: அப (எம்பெருமானே!) சஞ்சலங்கள்ரான் இந்திரியக் குதிரைகளினால் தப்பு வழிகளில் கொண்டுபோகப் பட்டவனாய் பெறுதற்கரிய வீண்மனோரதங்களினால் பீடிக்கப்படுமவனாய், கல்விச்செருக்கு செல்வச்செருக்கு குலச்செருக்கு ஆகிய இவற்றாலும் காமக்ரோதாதிகளாலும் அறிவு கெட்டவனாய் இந்திரியஜயம் பண்ணமுடியாதவனாய்க்கிடக்கிறேன்.

* * *—கர்மேந்திரியங்களைந்தும் ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தும் இவற்றுக்கு ஸஹ காரியான மகஸ்ஸுமாதிற பதினோரீந்திரியங்களும் பதினொரு குதிரைகளாகிக் கண்ட விடமெங்கும் தீய நெறிகளிலே இழுத்துக்கொண்டு செல்லுமிதே: இந்தக் கஷ்டமொரு புறத்தில். மற்றொரு புறத்திலோவென்னில், பாழும் மனோரதங்கள் துர்லப விஷயங்களிலே தோன்றிப் பீடிக்கும் கஷ்டம். இவையுமன்றிக்கே, கல்விச் செருக்கு செல்வச் செருக்கு குலச் செருக்கு என்னும்படியான வஞ்சமுகுற்றம்புகளினாலும் காமக்ரோதாதிகளினாலும் நேரும் துன்பங்களோ அபரிமிதம். இவற்றால் புத்தி கெட்டு இந்திரிய ஜயத்திற்குப் ப்ரஸக்தியின்றிக்கே கிடந்துழலா நின்றேனென்று வருந்திப் பேசுகிறார்.

மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுகுற்றம்பாங்குழியைக் கடக்கும் நங்கூரத்தாழ்வான் என்று விசேஷித்துப் புகழப்பெற்ற ஆழ்வானுடைய அநுஸந்தானம் இதுவானால் நம்போல்வார் பேசவேண்டும் பாசுரமெதுவோ அறியோம். (94)

कम्येषु दुर्लभतरेष्वपि वाञ्छितेषु जाता सहस्रगुणतत्पत्तिरुन्मनेऽपि ।

विमूर्तिष्वपि च तेषु समुत्थातं वर्ध्निषुरेव न तु शाम्यति हन्त मृणा ॥९५॥

லப்யேஷு துர்லபதரேஷ்வபி வாஞ்சிதேஷு ஜாதா ஸஹஸ்ரகுணதத்ப்ரதிஸம்பநேபி, விக்ஸைநர் ஹதேஷ்வபி ச தேஷு ஸமுலகாதம் வர்த்திஷ்ணுரேவ ந து சாம்யதி ஹந்த த்ருஷ்ணா.

95

லப்யேஷு துர்லபதரேஷு அபி வாஞ்சிதேஷு ஜாதா த்ருஷ்ணா ஸஹஸ்ர குணதத்ப்ரதிஸம்பநே அபி தேஷு விக்ஸைநர் ஸமுலகாதம் ஹதேஷு அபி ச வர்த்திஷ்ணுரேவ, க து சாம்யதி ஹந்த. (எம்பெருமானே!) எளியவையாயும் மிகவும் அரியவையாயுமிருக்கின்ற இஷ்டவஸ்துக்களிலுண்டான அபிலாஷையானது—ஆயிரமடங்கு அதிகமாகப் பலன் கிடைத்தாலும் இடையூறுகளினால் வேர்பறியுண்டாலும் (அவ்வஸ்துக்களில் ஆசை) மேன்மேலும் வளர்ந்து செல்லுகின்றதேயன்றி அடங்கி யொழிகின்றதில்லை.

* * *—கீழ்ச்லோகத்தில் *துஷ்ப்ராப துர்ப்பக மனோரத மத்த்யமாநா: என்றது தன்னை விவரித்தருளுகிறாரிதில். உலகில் அபேக்ஷிதங்கள் இரண்டு படிப்பட்டிருக்கும். எளிதான வஸ்துக்களும் அபேக்ஷிதமாகும், அரிதான வஸ்துக்களும் அபேக்ஷிதமாகுமிதே. இப்படி இருவகைப்பட்ட வஸ்துக்களிலும் உண்டாகின்ற ஆசையானது மேன்மேலும் வளர்ந்து செல்லுகின்றதே யொழிய நசிப்பதென்பது ஒரு போதுமில்லை. அபேக்ஷித்த பொருள் ஒன்று நூறாயிரமாகக் கைகூடி விட்டால் “இச்சாயா: விஷயஸித்த்யா விநாச:” என்று சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் சொல்லுகிற கணக்கிலே அபேக்ஷித வஸ்து விஷயமான ஆசை அற்றொழியலாமே; அதுதான் கிடையாது. இன்னமும் வேணும் இன்னமும் வேணுமென மேன்மேலும் வளரா நின்றது. அபேக்ஷித வஸ்துக்கள் பல

பல இடையூறுகளினால் வேர்பறியுண்டொழிந்தால் அப்போதாவது 'இது வீணான ஆசை; இது விட்டொழிக்கத் தக்கதே' என்று வைராக்யம் பிறக்கலாமே; அதுவுமில்லை. அப்போதுங்கூட ஆசை பெருகச் செல்லுமத்தனை யொழிய மடிவதில்லை. இது ஆசையின் ஸ்வபாவமிருக்கிறபடி.

இது கீழ்ச்லோகத்திற்கு சேஷ பூதமாகையாலே "ந சமம் ப்ரயாமி" என்று அங்குச்சொன்னதே இங்கும் ப்ரதாநக்ரீயையாக மாநஸாநு ஸந்தானமாகக் கடவது. (95)

त्वकीर्तनस्तुतिमस्कृतिवेदनेषु श्रद्धा न भक्तिरपि शक्तिरथो न चेच्छा ।

नैवानुतापमतिरेष्वकृतेषु किं नु भूयानहो ! परिकरः प्रतिकूलपक्षे ॥९६॥

தவத் கீர்த்தந ஸ்துதிநமஸ்க்ருதி வேதநேஷு
ச்ரத்தாந பக்திரபி சக்திரதோ நசேச்சா,
நைவாநுதாபமதிரேஷ்வக்ருதேஷு கிம் நு
பூயாநஹோ பரிகர: ப்ரதிகூலபக்சே.

96

தவத் கீர்த்தந ஸ்துதி நமஸ்க்ருதி வேத
நேஷு ச்ரத்தா பக்திரபி சக்தி: அதோ
இச்சா ச ந; ஏஷு அக்ருதேஷு
அநுதாபமதி: நைவ; கிம் நு!; அஹோ
ப்ரதிகூலபக்சே பூயாந பரிகர:.

(எம்பெருமானே!) உன் பூதைய நிருநாம ஸங்
கீர்த்தனம் குண கீர்த்தனம் நமஸ்காரம் த்யானம்
ஆகிய இவற்றில் (எனக்கு) ச்ரத்தையோ பகதியோ
சக்தியோ இச்சையோ எதுவுமில்லை; கீழே
சொன்ன கீர்த்தநாடிகள் செய்யப்படாதவளவில்
அநுதாப புத்தியுமில்லை. இது என்னோ! அந்தோ!
ப்ரதிகூலபக்சத்தில் தான் ஸாமக்ரீ வலிதாக
வுள்ளது.

* * *—“ஜ்ஞகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்” என்ற இரண்டில்
ப்ராதிகூல்ய வர்ஜனமில்லை யென்பதைக் கீழே பரக்கப் பேசினார்; ஜ்ஞகூல்ய ஸங்கல்
பந்தானுமில்லையென்கிறார்களில். நிருநாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவது நிருக்கல்யாண
குண கீர்த்தனம் பண்ணுவது தொழுதிறைஞ்சுவது த்யானிப்பது ஆகிய இவற்றில்
பக்தியுமில்லை, ச்ரத்தையுமில்லை, சக்தியுமில்லை, இச்சையுமில்லை. அந்தோ! இவை
யில்லையே யென்கிற அநுதாப புத்தியாகிலு முண்டொவென்னில், அது தானுமில்லை.
*யந்முஹூர்த்ததம் க்ஷணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்தயதே, ஸா ஹாநிஸ் தந் மஹச்சி
த்ரம் ஸா ப்ராரந்திஸ் ஸா ச விக்ரீயா* என்றும், *ஏகஸ்மிந்கப்யதிக்ரந்தே முஹூர்த்ததே
த்யானவர்ஜிதே, தஸ்யபிர் முஷிதேநேவ யுந்த மாக்ரந்திதாம் ந்ருணாம்* என்றும் சொல்லு
கிறபடியே ஒரு க்ஷணகாலம் பாழே கழிந்தாலும் ஸர்வஸ்வமுமிழந்தவன் போலக்
கத்தறிக் கதறியழவன்றோ ப்ராப்தம்; அநுதாபகந்தமுமின்றிக்கேயன்றோ நானிருப்பது.

மூன்றாவது பாதத்தின் முடிவில் கிம் நு, கிம் நு என்று இருவகைப் பாடமுங்
காண்கிறது. [கிம் நு] இது என்னோவென்று தம்மில் தாம் வருந்துகிறபடி. 'கிம் நு'
என்கிற பாடமும் ஒருவாறு பொருந்தும். [ப்ரதிகூலபக்சே பூயாந பரிகர:] ஈசுவர
ஸ்ருஷடியிலேயே, அநுகூல பக்சத்தில் ஸாமக்ரீகளின்குறையும், ப்ரதிகூல பக்சத்தில்
ஸாமக்ரீ பெளஷ்கல்யமும் காணுகின்றோமிதே என்கை. ... (96)

एतेन वै सुविदितं वत मामकीनं दौरात्म्यमप्रतिविवेयमपारमीश !

संमूर्च्छतोऽप्यदमसि यतस्वदीयनिस्सीमभूमकरुणामृतवीचिवायो: ॥९७॥

ஏதேந வை ஸுவிதிதம் பத மாமகீநம்
தௌராத்ம்யமப்ரதிவிதேயமபாரமீச!,
ஸம்முர்ச்சதோப்யபதமஸ்மி யதஸ் த்வதீய
நிஸ்ஸீம பூமகருணாம்ருத விசிவாயோ:..

97

ஈச! ஸம்முர்ச்சத: த்வதீயநிஸ்ஸீம எம்பெருமானே! எங்கும்பரந்த, உன்னுடைய பூமகருணாம்ருதவிசிவாயோ: அபி எல்கைகடந்த பெருமைவாய்ந்த கருணைதரங்கத்தின் யத: அபதம் அஸ்மி, ஏதேந அப்ரதிவி காற்றுங்கூட என்மேல் படாமலிருப்பதனாலே, தேயம் அபாரம் மாமகீநம் தௌராத்ம் ப்ரதீகாரமற்றதாய் அபாரமான எனது தௌரப் யம் ஸுவிதிதம் பத!.. பாக்யமானது ஸுப்ரஸித்தம்: அந்தோ!.

* * *—ப்ராதிகூல்யமிருக்கும் படியையே பன்னிப் பேசியருளுகிறார். எம்பெருமானே! உன்னுடைய எல்கை கடந்த கருணார்ணவத்தின் அலையெறிவு எங்கும் நிரங்குசமாகப் பரவாநிற்கச் செய்தேயும் அதன் காற்றுங்கூட அடியென் மீது படாமையினாலே என்னுடைய பாவம் அளவு கடந்ததென்றும் ப்ரதீகாரமற்றதென்றும் அறுதியிடத் தட்டிலையென்றாராயிற்று. ... (97)

ऐश्वर्यवीर्यकरुणागरिमक्षमाद्यास्वामिन्नकारणसुहृत्वमथो विशेषात् ।

सर्वे गुणास्सविषयास्तव मामपारघोराघपूर्णमगतिं निहतं समेत्य ॥९८॥

ஐச்வர்யவீர்ய கருணாகரிம க்ஷமாத்யா:
ஸ்வாமிந் அகாரணஸு ஹ்ருத்த்வமதோ விசேஷாத்,
ஸர்வே குணஸ் ஸவிஷயாஸ் தவ மாமபார
கோராக பூர்ணமகதிம் நிஹதம் ஸமேத்ய.

98

ஸ்வாமிந்! தவ ஐச்வர்ய வீர்ய கருணாகரிம க்ஷமா ஆத்யா: அதோ விசேஷாத் அகாரணஸு ஹ்ருத்த்வம் ஸர்வே குணஸ் அபார கோராக பூர்ணம் அகதிம் நிஹதம் மாம் ஸமேத்ய ஸவிஷயா:.. எம்பெருமானே!, உன்னுடைய ஐச்வரியம் வீர்யம் கருணையின் பெருமை பொறுமை முதலானவைகளும் அதற்குமேல் விசேஷப்படியான அவ்யாஜ ஸௌஹார்தமும் ஆகிற ஸகலகுணங்களும் அபாரகோரபாபங்கள் நிறைந்தவனாய் கதியற்றவனாய் ம்ருதப்ராயனான என்னைப்பெற்று ஸவிஷயங்களாகின்றன.

* * *—கீழே பரக்க விண்ணப்பஞ் செய்தவற்றைக் கேட்டருளின எம்பெருமான் ஆழ்வான்! நீர் இங்ஙனே பாபபூயிஷ்டராயிருந்தீராகில் என்னை என் செய்யச் சொல்லுகிறீர்? உமக்கு நான் என்ன நன்மை செய்யமுடியும்! என்ன; பிரானே! உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களெல்லாம் இலக்குப் பெறுவதற்கு என் பக்கலிலன்றோ ஸௌகர்யமுள்ளது; குணபூயிஷ்டர்கள் பக்கலிலே உன்னுடைய திருக்குணங்கள் ப்ரஸரிக்கக் கூசுமே; என பக்கலிலன்றோ நிஸ்ஸங்கோசமாக அவை ப்ரஸரிக்கலாவது என்கிறார்.

இத்தலையில் கிஞ்சித்காரத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டாமெக்குடலான ஐச்வர்யமும், ஸங்கல்பாநுகுண ரக்ஷணத்திற் குறுப்பான வீர்யமும், துக்கத்தைப் பொறுத்திருக்கமாட்டாமெக் குறுப்பான கருணையும், குற்றங்களிலே கண் செலுத்த வேண்டாமெக் குறுப்பான க்ஷமையும் மற்றுமுள்ள அவ்யாஜ ஸௌஹார்த வாத்தஸல்ய ஸௌசீல்யாதிகளுமான எல்லாக்குணங்களும் மற்றையோர் பக்கலிலே இரைபெருமல் என்னளவிலன்றோ இரைபெற்று நிற்பது; ஆகவே எனக்கொரு குறையுமில்லையென, உனக்கும் உபேக்ஷிக்க வொண்ணாதுகாண் என்றாராயிற்று. (98)

त्वत्पादसंश्रयणहेतुषु साधिकारानुद्युज्यतधरितकृत्स्नविधीष्य तांस्तान् ।

त्वं रक्षसीति महिमा न त्वालोमेष मां चेदनीदृशमनन्यागतिं न रक्षे: ॥९९॥

த்வத்பாத ஸம்சர்யணஹேதுஷு ஸாதிகாராத்
உத்யுஞ்ஜதச் சரிதக்ருத்ஸ்நவிதீம்ச்ச தாம்ஸ்தாத்,
த்வம் ரக்ஷஸீதி மஹிமா ந தவால மேஷ:
மாஞ்சேதந்த்ருசமநந்ய கதீம் ந ரக்ஷே:..

99

த்வத்பாத ஸம்சர்யண ஹேதுஷு (எம்பெருமானே!) உன்திருவடிகளை யடை
ஸாதிகாராக் உத்யுஞ்ஜத: சரிதக்ருத் வதற்கு ஸாதனங்களான கர்மயோகாதிகளில் அதி
ஸ்நவிதீச் ச தாக் தாக் த்வம் ரக்ஷஸி காரம் பெற்றவர்களாயும் அவற்றை யனுஷ்டிக்க
இதி தவ ஏஷ: மஹிமா—அந்த்ருசம் முயலுமவர்களாயும் அவற்றையெல்லா மனுஷ்
அந்யகதீம் மாம் ந ரக்ஷேச் சேத் க களை நீரக்ஷித்துப்போருகியென்கிற விப்பெருமை
யானது—அப்படிப்பட்டவர்களிலே சே ராத வ
னாய் வேறுபுகலற்றவனா! அடியேனை ரக்ஷியாத
வளவில் விலைசெல்லாது.

***—மோக்ஷஸாதனங்களாக சாஸ்த்ரங்களில் பிரதி பாதிக்கப்பட்டவற்றை
யனுஷ்டித்தாரையே ரக்ஷிப்பதென்றும் மற்றையோர்களை ரக்ஷிப்பதில்லையென்றும்
நமக்கொரு விரதமுண்டு காணும் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, பிரானே!
இப்படியொரு விரதங்கொள்ளுகை உன்னுடைய ரக்ஷகத்வப் பெருமைக்குக் கொத்தை
காண் என்கிறார். [த்வத்பாதேத்யாதி.] உன்னுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கு ஸாதனங்
களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை யனுஷ்டிக்க யோக்யதை யுடையவர்களையும்
அனுஷ்டிக்கும் முயற்சியுடையவர்களையும் அவையெல்லாவற்றையும் அடைவே
அனுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டினவர்களையுமே ரக்ஷிப்பதாகவும் இவையொன்று மின்றிக்கே
அந்ய கதியான வென்னை உபேக்ஷிப்பதாகவும் திருவுள்ளமாகில் உனக்குள்ள. ரக்ஷகத்வ
ப்ரதைக்கு வசையாகாதோ? அது க்ருத ப்ரதிக்ருதமாகுமே யொழிய ரக்ஷணமாகுமோ?
என்றாராயிற்று. (99)

या कर्मणामधिकृत्य इहोद्यमस्तेष्वप्येवमुष्ठितिशेषमिव हि पुंसाम् ।

त्वामन्तरेण न कथञ्चन शक्यमाप्तमेवं च तेषु मयि चास्ति न ते विशेषः ॥१००॥

யா கர்மணாமதிக்குதிர் ய இஹோத்யமஸ் தேஷு
அப்யேஷ்வநுஷ்டிதிரசேஷமிதம் ஹி பும்ஸாம்,
த்வாமந்தரேண ந கதஞ்சந சக்ய மாப்தும்
ஏவஞ்ச தேஷு மயி சாஸ்தி ந தே விசேஷ:..

100

கர்மணாம் அதிக்ருதி: யா, தேஷு (எம்பெருமானே!) கர்மயோகாதி அனுஷ்டானங்
உத்யம: ய:, ஏஷு அனுஷ்டிதி: களுக்கு அதிகாரியாவதும் அவற்றில் முயற்சிசெய்
அபி இதம் அசேஷம் பும்ஸாம் இஹ வதும் அவற்றைச்செய்து தலைக்கட்டுவதுமாகிய
த்வாம் அந்தரேண கதஞ்சந சூப்தம் இதெல்லாம் உன்னுதவியாலன்றி ஒரு விதத்
ந சக்யம், ஏவஞ்ச தேஷு மயி ச தே திலும் பெறமுடியாததே; ஆகவே அவர்களோடு
ந வசேஷ:.. என்னோடு ஒரு வாசியில்லையாயிற்று உனக்கு.

*** ஒன்றும் அனுட்டியாதவர்களையும் நான் ரக்ஷிப்பதென்று கொண்டால்
மோக்ஷ ஸாதகவிதிகாஸ்த்ரங்கள் வ்யர்த்த மாகாதோ வென்று எம்பெருமான் திரு
வுள்ளமாக, அதற்கு மறுமாற்றமுரைக்கிறார். [யா கர்மண மித்யாதி.] கீழ்ச்லோ

கத்திற் சொன்ன கர்மயோகாத்யநுஷ்டாந யோக்யதையோ; அநுஷ்டானத்தில் உத்
யோகமோ, அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டுதலோ எல்லாம் உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தா
லன்றி நிறைவேறமாட்டாதன்றோ; உன்னுடைய க்ருபையினாலேயன்றோ தலைக்கட்ட
வேண்டும்; அதுதான் என்பக்களிலும் குறையற்றிருந்ததாகையாலே அவர்களோடு என்
னோடு வாசியில்லைகாண்.

கர்மயோகாதிகளில் ஏதேனுமொன்றைப்பற்றி உன்னைப் பெறவிருக்குமவர்கள்
எத்தனை ஆனைத் தொழில்கள் செய்துபோந்தாலும், * ச ப்ரிதோஸ்த் கஸ்ய * என்கிறபடியே
உன் திருவுள்ள முகந்தருளினால்லது பேறு கைபுகுருகைக்கு ப்ராப்தியில்லை யென்னு
மிடம் அடியேன் சொல்லவேணுமோ? க்ஷணபங்குரங்களாயும் அசேதநங்களாயு
முள்ள க்ரியாகலாபங்கள் ஸ்வாதந்தர்யேண பலனளிக்க மாட்டாவே; அந்த
அசேதந க்ரியாகலாபங்கள் உன் திருவுள்ளத்திலே இரக்கத்திற் பிறப்பித்து அம்
முகத்தாலே பலப்ரதங்களாக வேணுமேயல்லது உன் திருவருளை எதிர்பாராதே
பயன் பெறுவிக்கமாட்டாவானபின்பு அத்திருவருளே அடியேனுக்கு அவலம்பமாகத்
தட்டுண்டோ? அநந்யதாளித்தமான உபாயம் விரித்தமாயிருக்க. அநந்யதாளித்தமான
ஸாத்யோபாயங்களிலே தலையிட்டுத் தடுமாற வேண்டாவே என்றதாயிற்று. ... (100)

निष्प एष यदि ते यदशेषैषसेविनो वरद ! रक्षसि नेतरांस्त्वम् ।

वर्हि त्वमेव मयि शक्यधिकारवाञ्छा; प्रत्युद्दशान्तिमितरत्र विधेहि विश्वम् ॥१०१॥

நிர்ப்பந்த ஏஷ யதி தே யதசேஷவைத
ஸம்ஸேவிநோ வரத! ரக்ஷஸி தேதராம் ஸ்த்வம்,
தர்ஹி த்வமேவ மயி சக்த்யதிகாரவாஞ்சா:
ப்ரத்யூஹ சாந்திமிதரச்ச விதேஹி விச்வம்.

101

வ ர த! அசேஷவைதஸம்ஸேவிந: வரந்தரும் பெருமானே! சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான
ரக்ஷஸி, இதராம் ரக்ஷஸி இதி யத் எல்லாவற்றையும் அனுட்டிப்பவர்களையே ரக்ஷிப்
ஏஷ: தே நிர்ப்பந்தோ யதி, தர்ஹி, சக்தி பது. அல்லாதாரை ரக்ஷிப்பதில்லை என்னுமிது
அதிகாரவாஞ்சா: ப்ரத்யூஹசாந்திம் இத உனக்கொரு நிர்ப்பந்தமாக உள்ளதாகில், நீயே
ரத் விச்வம் ச த்வம்ஏவமயி விதேஹி. மன்னிடத்தில் சக்தியையும் அதிகாரத்தையும்
அபேக்ஷையையும் ப்ரதிபந்தந நிவ்ருத்தியையும் மற்றும்பேக்ஷிதமான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்
கிக்கொள்ளக்கூடவை.

*** “ப்ராபகரந்தரபரித்யாகத்துக்கு அஜ்ஞாநா சக்திகளன்று. ஸ்வரூப விரோ
தமே ப்ரதாநஹேது” (என்கிற ஸ்ரீவசந பூஷண 115) திவ்ய ஸ-உக்திப்படியே உபாயாந்
தரங்களை ஸ்வரூப விரோதிகளென்று துணிந்து விட்டிட்டு *காம்பறத் தலை சிரைத்துன்
கடைத்தலையிருந்து வாழுஞ் சோம்பரையுக்கத்தி போலும் சூழ்புனலரங்கத்தானே* என்
கிற திருமாலேப் பாசரத்தில் திடமான நம்பிக்கை கொண்டு ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்
வழுமே வடிவாயிருப்பவர்களை எம்பெருமான் தவறாது ரக்ஷித்தருள்வதாக ஒரு ப்ரஸித்தி
யுள்ளது. அந்த ப்ரஸித்திக்கு இணங்க *பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்
ருத்தியாகிற ப்ரபத்தி நிஷ்டையிலே ஊன்றியிருக்கிறார்கள் நம் ஆசார்யர்கள். உபாயாந்
தரங்களும் சாஸ்த்ரங்களிலே விஹிதங்களாயிருக்கையாலே அவற்றை யநுஷ்டித்தாலல்
லது காரியஞ் செய்யக் கடவோமல்லோம் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ள மிருந்ததாகில்
அப்போது, அகிஞ்சநர்களாயும் அநந்ய கதிகளாயுமுள்ள அதிகாரிகள் செய்யத்தக்கது
யாது? அவ்வுபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டியதுதானோ? என்றொரு சங்கை
தோன்றுமே; அதற்குப் பரிஹாரமுணர்த்துகிறது இந்த ச்லோகம்.

[நிர்ப்பந்த ஏஷ யதி தே இத்யாதி.] ஸ்வரூப விருத்தங்களான உபாயாந்தரங்களை
அநுஷ்டித்தாலல்லது ரக்ஷிக்கக் கடவோமல்லோமென்று ஒரு நிர்ப்பந்தமிட்டுக்கொள்ள
ப்ரஸக்தியில்லை; நிரங்குச ஸ்வாதந்தரானவன் எப்படிப்பட்ட நிர்ப்பந்தமும் இட்டுக்

கொள்ளலாமாகையாலே 'அங்ஙனே நிர்ப்பந்தம் நமக்கு உண்டு காணும்' என்று நீ சொல்லுவாயாகில், அங்கோபாங்க ஸஹிதமான அங்கி எவ்வளவு வேணு மென்று திருவுள்ளமோ அவ்வளவும் நீயே உண்டாக்கிக் கொண்டு ஸ்வநிர்ப்பந்தம் ஒருபடி பரி பாஸிதமாயிற்றென்று கொண்டு ரக்ஷித்தருள்வது—என்று எம்பெருமான் தனக்கும் மறுமாற்றமுரைக்க இடமில்லாதபடி விண்ணப்பஞ் செய்து ஸ்தவத்தையும் தலைக் கட்டினாராயிற்று.

(101)

முடிவு தனியன்.

व्यक्तीकुर्वन्निगमशिरसामर्थ्यमन्तर्निगूढं श्रीवैकुण्ठस्तुतिमकूत यः श्रेयसे सन्ननानाम् ।

कूराधीश गुस्तरदयादुग्धसिन्धुं तमीडे श्रीवत्साङ्गं श्रुतिमतगुरुच्छात्रशीलैकधाम ॥

வ்யக்தீகுர்வந் நிகம சிரஸாமர்த்த மந்தர் நிகூடம்
புநீவைகுண்ட ஸ்துதி மக்ருத ய: ச்ரேயஸே ஸஜ்ஜநாநாம்,
கூராதிசம் குருதரதயா துத்த ஸிந்தும் தமீடே
புந்வத்ஸாங்கம் ச்ருதிமதகுருச்சாத்ரசீலைகதாம.

(கருத்து.) வேதாந்தங்களினுள்ளே பொதிந்து கிடக்கிற பொருள்களை விசதி கரித்தருள நினைத்து ஸத் புருஷர்களின் ச்ரேயஸ் ஸுக்காக புநீவைகுண்டஸ்தவத்தை யருளிச்செய்தவராயும், மிகுந்த கருணைக்கடலாயும், சாஸ்த்ர ஸித்தமான ஆசார்ய லக்ஷண சிஷ்ய லக்ஷணங்களுக்கு முக்கிய வாஸஸ்தானமாயுமுள்ள கூரத்தாழ்வானைத் துதிக்கின்றேனென்கை.

(*)

(ஆழ்வான் தனியன்.)

अवाञ्छो यत्पदसरसिजद्वन्द्वमाश्रित्य, पूर्वे मूर्ध्ना यस्यान्वसुषाता देशिका मुक्तिमापुः ।

सोऽयं रामानुजसुनिरपि स्वीयसुक्तिं करस्यां यत्संक्छादमनुत कथं वर्ण्यते कूरमायः ॥

அர்வாஞ்சோ யத்பதஸரஸிஜத்வந்த்வமாச்சரித்ய, பூர்வோ
மூர்த்தநா யஸ்யாத்வய முபகதா தேசிகா முக்தி மாபு:;
ஸோயம் ராமானுஜமுநிரபி ஸ்வீய முக்திம் கரஸ்தாம்
யத்ஸம்பந்தாதமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத:.

(கருத்து.) தம்முடைய சிஷ்யர்களைத் தமது திருவடி ஸம்பந்தத்தினாலும் தம்முடைய பூர்வாசார்யர்களைத் தமது திருமுடி ஸம்பந்தத்தினாலும் உஜ்ஜீவிப்பித் தருளின எம்பெருமானானருங்கூட கூரத்தாழ்வானுடைய ஸம்பந்தத்தினாலேயே தமக்கு முக்தி ஸித்தமென்று திருவுள்ளம் பற்றினதாக இதிஹாஸமுள்ளது; அப்படிப்பட்ட ஆழ்வான் பெருமையை நாம் என்னவென்று வருணிப்பது! மொழியைக் கடக்கும் பெரும் புகழன்றோ ஆழ்வானுடையது என்கை.

(*)

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வான் திருவடிகளே சரணம்.

பூர்காஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய
பஞ்சஸ்தவ வ்யாக்க்யானத்தில்
புநீவைகுண்டஸ்தவ வ்யாக்க்யானம்
முற்றிற்று.